Mitolojik Hikâyeler Dizisi 01

KRAL ARTHUR

VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ

Andrew Lang

mayakitap

Hikâyelerde hem insanlara hem de doğaüstü güçlere karşı savaşan kahraman savaşçı Kral Arthur, tarihin en büyük mitlerinden biridir. Onun dönemine dair sayısız efsane, yüzyıllardır kitaplara, filmlere, tiyatroya, müziğe, dansa konu olmuş, tarih boyunca her yaştan insanın ilgisini çekmiştir.

Saplandığı taştan kimsenin çıkaramadığı kılıcı çeken Arthur'un kral olması, Gölün Hanımı'nın Arthur'a Excalibur'u vermesi, Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin toplanması, Morgana'nın Arthur'u öldürmeye çalışması, Merlin'in sonu, Kutsal Kâse arayışı, Kraliçe Guinevere adına yapılan savaş, Arthur'un ölümü ve efsaneyi oluşturan daha pek çok olay Andrew Lang'in canlı anlatımıyla bir kez daha hayat buluyor.

Mitoloji ₺18,5

ISBN 978-605-7605-03-0

9 786057 605030

www.mayayayinlari.com

/mayakitap
/mayakitap
/mayakitap

Maya Kitap: 192, Mitoloji: 1
1. Baskı, İstanbul Mart 2019

ISBN: 978-605-7605-03-0
Orijinal Adı: Tales of King Arthur and the Round Table
Copyright © Kral Arthur. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir. Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Redaksiyon: Ramazan Atıl Karabey
Mizanpaj: Esranur Gelbal
Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi * Sertifika: 34011
Beylikdüzü Osb Mah. Orkide Cad. 9 Z Merkez Köyü / Merkez Bucağı
Beylikdüzü / İstanbul Tel: 0212 576 01 36

Kral Arthur

ve

Yuvarlak Masa Şövalyeleri

Andrew Lang

Çevirmen
Ahmet Eliuz

mayakitap

İçindekiler

Giriş **9**

Birinci Kısım
Kılıç Çekiliyor **11**
Excalibur **16**
Yuvarlak Masa Şövalyeleri Toplanıyor **18**
Sör Balin'in Hikâyesi **23**
Beaumains, Kraldan Ne İstedi? **31**
Morgana Le Fay'in Kral Arthur'u Öldürmeye Çalışması **58**
Merlin'in Sonu **62**

İkinci Kısım
Kutsal Kâse ve Arayış **64**

Üçüncü Kısım
Kraliçe Adına Savaş **104**
Astolatlı Güzel **116**

Dördüncü Kısım
Lancelot ve Guinevere **137**
Her Şeyin Sonu **171**

GİRİŞ

Kral Arthur ve şövalyelerini konu alan hikâyelerin kökenleri Keltlere dayanıyor. Ülkenin tarih sahnesine çıktığı dönemde Britanya'nın hâkimi Keltlerdi. Hikâyelerdeki karakterlerin neden daha geç bir döneme aitmiş gibi hareket ettiklerini ve konuştuklarını açıklamak için ise birkaç detay vermek gerekiyor.

Kral Arthur'un altıncı yüzyılda yaşadığına inanılıyor. O dönemlerde Romalılar Britanya'dan çekilmişler, yağmacı Saksonların saldırılarına karşı kendilerini savunmak zorunda kalan Britonlar ayaklanıp Saksonları Badon Dağı'nda yenerek uzun yıllar sürecek bir barış ortamında kendilerini güvenceye almışlardı. Kral Arthur ve şövalyeleri, sonradan hikâyelere konu olup nesilden nesile aktarılacak kahramanlıklarını muhtemelen o sıralarda sergilediler.

Eski zamanlarda halk ozanlarının ve hikâye anlatıcılarının tüm ülkeyi gezip meydanlarda kahramanlık ve şövalyelik hikâyeleri anlatması bir gelenekti. Kral Arthur'un hikâyeleri ise uzun yıllar boyunca hikâye anlatıcılar için büyük bir kaynak oluşturmaktaydı.

Bu şekilde hikâyeler babadan oğula aktarıldı. Breton'da (buranın halkı Gallilerle aynı ailenin üyeleriydi), Galler ve İngiltere'de gerçekleşen bu aktarımlar sayesinde hikâyelerin yitip gitmesi engellenmiş oldu. II. Henry ve I. Richard döneminde ise bu hikâyeler yazıya geçirilerek yazılı edebiyat ürünleri haline geldiler. Ne var ki Britanyalı bir yazar, bu olaydan önce hikâyelerin bazılarını kâğıda dökmüştü. II. Henry dönemindeki yazarlar ise hem bu yazardan hem de kendi nesillerindeki ozanlar ve hikâye anlatıcılarından bilgi edinebildiler.

Eski İngiliz yazarlar tarafından derlenen en ünlü kitaplardan biri, Asaph Piskoposu Geoffrey tarafından Latince yazılan *Historia Britonum*'du. Kral Arthur'un Batı Avrupa'da yürüttüğü bir savaştan bahsediyor, fakat Kutsal Kâse'den söz etmiyordu.

Sör Thomas Malory; yukarıda bahsi geçen kitaptan, İngiltere'de derlenen diğer macera kitaplarından ve yine büyük bir oranda Fransızca macera kitaplarından beslenerek 1470 yılında yazdığı *Morte d'Arthur* için gerekli materyali elde etti. Bu yapıt, Arthur efsanesini işleyen erken dönem kitapları arasında en ünlü yapıt konumunda, şimdi okuyacağınız kitaptaki hikâyelerin büyük bir bölümü de buradan alındı. Kalan kısmı için ise Dr. Sebastian Evans tarafından Fransızcadan çevrilen *High History of the Holy Graal*'dan faydalanıldı. Hikâyelerdeki dil, efsanelerin incelenmesini kolaylaştırmak amacıyla bir nebze değiştirildi.

KILIÇ ÇEKİLİYOR

Çok, çok uzun zaman önce, Uther Pendragon'un ölümünün ardından Britanya'da hiçbir kral hüküm sürmüyor, tüm şövalyeler ise tacı elde etmeyi arzuluyordu. Her yanda kanunlar çiğneniyor, fakirlere ekmek olacak tahıllar ayaklar altına alınıyordu; kötülük yapanı adalete teslim edecek kimse de olmadığından ülke çökmüş haldeydi. Sonra, her şey son derece kötü bir hal almışken Büyücü Merlin ortaya çıkıp hızlıca Canterburry Başpiskoposu'nun yaşadığı yere atını sürdü. Burada birbirlerine danıştılar. Britanya'daki tüm lortların ve soyluların Londra'ya gelerek yaklaşmakta olan Noel'de Büyük Kilise'de buluşmaları gerektiği üzerine fikir birliğine vardılar. Öyle de yapıldı. Gelgelelim Noel sabahında, tam kiliseyi terk edecekleri sırada bahçede büyük bir taş gördüler. Bu taşın üstünde çelik bir parça, bu çeliğin içinde de saplanmış halde duran kınsız bir kılıç vardı; hemen yanında ise altın harflerle şu sözcükler yazılıydı: "Bu kılıcı çekip çıkaran kişi, doğuştan gelen hakla, meşru İngiltere Kralı'dır." Bunu görünce hayrete düştüler, Başpiskopos'u çağırıp taşın bulunduğu yere gelmesini istediler. Bunun üzerine orada bulunan şövalyelerden kral olmak isteyenlerin her biri kabzayı sıkıca kavrayıp tüm güçleriyle kılıcı çekmeye çalıştı, fakat kılıç kımıldamadı bile. Başpiskopos sessizce onları izledi, şövalyeler kılıca asılmaktan bitkin düşünce ise şu sözleri söyledi: "Bu kılıcı çekip çıkarabilecek kişi burada

değil, nerede bulabileceğimizi de bilmiyorum. Fakat tavsiyem şudur ki kılıcı korumak için iki iyi ve dürüst şövalye seçmeliyiz."

Öyle de yapıldı. Ne var ki lortlar ve soylular, kılıcı kazanmayı deneme şansına her insanın sahip olması gerektiğini haykırdılar, bu sebeple yeni yılın ilk gününde bir turnuva düzenlenmesi gerektiğine ve katılmak isteyen her şövalyenin bu yarışmaya katılabilmesine karar verdiler.

Böylece yeni yılın ilk gününde şövalyeler, geleneklere uygun olarak, Büyük Kilise'deki ayine katıldılar, ayin bittikten sonra ise turnuvaya hazırlanmak için meydanda buluştular. Cesur şövalye Sör Ector da oradaydı, yanında ise oğlu Sör Kay ve Sör Kay'in üvey kardeşi Arthur vardı. Önceki akşam Kay, kılıcının asılı olduğu kemeri çıkarmış, turnuvaya yetişme telaşıyla da geri bağlamayı unutmuştu, bu yüzden eve dönüp kılıcı getirmesi için Arthur'a yalvardı. Gelgelelim Arthur eve vardığında kapı kilitliydi, çünkü evin hanımı da turnuvayı izlemeye gitmişti. Arthur, içeri girmek için elinden geleni yapsa da başarılı olamadı. Bunun ardından büyük bir hışımla atına binip kendi kendine "Kay böylesi bir günde kılıçsız kalamaz. Kilise avlusundaki kılıcı alıp ona vereceğim," dedi ve kilise avlusunun kapısına ulaşana dek atını dörtnala sürdü. Atından inip onu bir ağaca sıkıca bağladı, kılıca doğru koştu, kabzasını kavrayıp kılıcı hiç zorlanmadan bir çırpıda çıkarıverdi, sonra atına tekrar binip kılıcı Sör Kay'e ulaştırdı. Sör Kay, kılıcı gördüğü anda onun

kendi kılıcı değil, taştaki kılıç olduğunu anlayarak babası Sör Ector'ı bulup ona "Efendim, bu taştaki kılıç. Dolayısıyla, meşru kral benim," dedi. Sör Ector cevap vermedi, Kay ve Arthur'a kendisini takip etmelerini işaret etti, üçü birden kiliseye geri döndüler. Atlarını dışarı bırakıp içeri girdiler; orada Sör Ector, kutsal kitabı eline alarak Sör Kay'den kılıcı nasıl elde ettiğini yemin ederek anlatmasını istedi. "Kardeşim Arthur verdi," diye cevapladı Sör Kay. Arthur'a dönen Sör Ector, "Onu nasıl aldın?" diye sordu. "Efendim," dedi Arthur, "kardeşimin kılıcı için eve döndüğümde kılıcı bana verecek kimseyi bulamadım, yine de kardeşimin kılıçsız kalmaması gerektiğini düşündüm ve taştaki kılıç aklıma geldi; ben de gittim ve kılıcı çıkardım." Sör Ector, "Bunu yaparken orada bir şövalye var mıydı?" diye sordu. "Hayır, hiç kimse yoktu," dedi Arthur. "Öyleyse bu toprakların meşru kralı sensin," dedi Sör Ector. "Tamam da neden kral benim?" diye sordu Arthur. "Çünkü bu büyülü bir kılıç, bir kral olarak doğmayan hiç kimse bu kılıcı taştan çıkaramaz. Bu sebeple kılıcı taşa geri koy ve çıkardığına şahit olabileyim," diye cevapladı Sör Ector. "Derhal," dedi Arthur ve kılıcı yerine koydu. Sör Ector'ın kendisi de kılıcı çıkarmayı denedi, ancak bunu başaramadı. Sör Kay'e dönüp "Şimdi senin sıran," dedi. Tüm gücü ve kuvvetiyle kılıca asılmasına rağmen Sör Kay de babasından iyisini yapamadı. "Şimdi sen dene Arthur," dedi Sör Ector.Arthur, kılıcı sanki bir kının içindeymiş gibi kolaylıkla çekti. Arthur kılıcı çeker çekmez Sör Ector ve Sör Kay, Arthur'un önünde diz çöktüler. "Babam, kardeşim, neden benim önümde diz çöküyorsunuz?"

diye sordu Arthur şaşkınlıkla. "Hayır, hayır lordum. Ben sizin babanız değilim, bugüne kadar gerçek babanızın kim olduğunu bilmiyordum. Siz, Uther Pendragon'ın oğlusunuz. Doğduğunuzda sizi bana bizzat Merlin getirdi ve zamanı geldiğinde kimin soyundan olduğunuzu öğreneceğinize dair söz verdi." Arthur, babasının Sör Ector olmadığını öğrendiğinde acı acı ağladı. En sonunda, "Eğer kral bensem ne istiyorsanız söyleyin ki gerçekleştireyim. Hem size hem de annem hanımefendiye, bu dünyadaki herkesten daha fazla borçluyum çünkü beni sevdiniz ve kendi oğlunuzdan ayırmadınız," dedi. Bunun üzerine Sör Ector, "Efendim, sizden yalnızca üvey kardeşiniz Sör Kay'i tüm topraklarınızın kâhyası yapmanızı istiyorum," dedi. "Seve seve," diye cevapladı Arthur, "hem o hem ben hayatta olduğumuz sürece bu makam başka kimseye verilmeyecek."

Sonrasında Sör Ector, onlara Başpiskopos'u bulmalarını söyledi. Böylece ona kılıçla ilgili olan bitenleri anlattılar, daha öncesinde Arthur kılıcı taşa geri koymuştu bile. On İkinci Gün'de şövalyeler ve baronlar tekrar geldiler, Arthur hariç hiçbiri kılıcı taştan çıkaramadı. Bunu gördükten sonra baronlar sinirlenip bağırmaya başlayıp kendi kanlarından daha asil bir kana sahip olmayan bu çocuğu kral olarak tanımayacaklarını söylediler. Böylece Meryem Ana Yortusu'na kadar beklemek üzere anlaştılar, çünkü yortuda daha çok şövalye hazır bulunacaktı. Bu süre içinde kılıcı gece gündüz koruması için ise yine aynı iki adam seçildi.

Gelgelelim Meryem Ana Yortusu'nda da Paskalya'da da hiçbir şey değişmedi. Hamsin Yortusu geldiğinde halk da oradaydı, Arthur'un kılıcı çekip çıkardığını gördüklerinde hep bir ağızdan krallarının Arthur olduğunu ve aksini söyleyen herkesi öldüreceklerini söylediler.

Böylece zengin fakir herkes Arthur'un önünde diz çöktü. Arthur da kılıcı alıp Başpiskopos'un beklemekte olduğu kilise mihrabına takdim etti; oradaki şahit ise Arthur'u şövalye ilan etti. Bunun ardından taç giydirildi. Arthur, orada bulunan lortlara ve köylülere, hayatı boyunca hakiki bir kral olacağına ve herkese adaletli davranacağına dair yemin etti.

excalibur

Büyücü Merlin'in eşlik ettiği Kral Arthur, maceralara atılmak için saraydaki rahat yaşamını terk etti. Bir defasında tüm topraklardaki en uzun boylu şövalyeyle dövüştü. Sağlam ve iyi dövüşmesine rağmen, Merlin büyü yaparak şövalyeyi derin bir uykuya hapsetmeyip Kral'ı şifa sanatını iyi bilen bir keşişe götürerek tüm yaralarını üç gün içinde iyileştirmese Arthur ölebilirdi. Bu olayın ardından Arthur ve Merlin daha fazla oyalanmadan keşişe teşekkürlerini sunup oradan ayrıldılar.

Birlikte at sürerken Arthur, "Kılıcım yok," dedi. Merlin, Arthur'a sabırlı olmasını ve ona çok yakında bir kılıç vereceğini söyledi. Çok geçmeden büyük bir göle geldiler. Arthur, gölün ortasında suyun içinden yükselen ve bir kılıç tutan kolu fark etti. "Bak!" dedi Merlin, "Sana bahsettiğim kılıç bu." Kral tekrar baktığında genç bir kadın suyun üzerinde yükseldi. "Bu kadın Gölün Hanımı ve sana doğru geliyor, eğer nazik bir şekilde istersen kılıcı sana verecektir," dedi Merlin. Genç hanım yaklaşınca Arthur onu selamlayarak şunları söyledi: "Ey genç hanım, suyun dışına doğru bir kolun tuttuğu o kılıcın kime ait olduğunu söylemeniz için size yalvarıyorum. O kılıcın benim kılıcım olmasını isterdim, zira kendi kılıcımı kaybettim."

"O kılıç benim, Kral Arthur. Onu size verebilirim, ancak sizden istediğimde bana bir hediye getireceksiniz," diye cevapladı kadın.

"Söz veriyorum, ne isterseniz isteyin size getireceğim," dedi Kral. Bunun üzerine genç kadın, "Peki öyleyse, şuradaki filikaya binin ve kılıca doğru kürek çekin, böylece kılıcı ve kınını alabilirsiniz," dedi. İşte bu kılıç Excalibur'du. "Hediyeme gelince, onu zamanı geldiğinde isteyeceğim." Kral Arthur ve Merlin atlarından inip onları sıkıca bağladıktan sonra filikaya bindiler, kılıcın olduğu yere geldiklerinde Arthur kılıcın kabzasını kavradı ve kılıcı tutan kol gözden kayboldu. Sonra geri dönüp kılıçla beraber karaya çıktılar. Kral at sürerken kılıcına büyük bir sevgiyle bakıyordu, Merlin bunu gördüğünde gülümseyerek "Hangisini daha çok sevdin, kılıcı mı yoksa kınını mı?" diye sordu. "Kılıcı daha çok sevdim," diye cevap verdi Arthur. "Öyleyse çok da bilge sayılmazsın, çünkü kın, kılıçtan on kat daha değerli. O üzerinde olduğu sürece fena halde yaralansan bile kan kaybetmezsin," dedi Merlin. Carlion kentine doğru at sürdüler. Arthur'un şövalyeleri, onları sıcak bir şekilde karşılayarak tıpkı sıradan bir insan gibi hayatını riske atan bir krala hizmet etmekten memnuniyet duyduklarını belirttiler.

Yuvarlak Masa Şövalyeleri Toplanıyor

Kral Arthur, savaşıp birçok düşmanını yendikten sonra bir gün, tüm yaşamı boyunca danıştığı Merlin'e "Baronlarım beni rahat bırakmıyorlar, sürekli bir eş bulmamı söylüyorlar. Bense bana önermediğin sürece hiç kimseyle evlenmeyeceğimi söylüyorum," dedi.

"Biriyle evlenmen güzel olur, fakat diğerlerinden daha çok sevdiğin herhangi bir kadın var mı?" diye sordu Merlin. "Evet," dedi Arthur, "zamanında babam Cameliard Kralı Leodegrance'e yuvarlak bir masa hediye etmişti; işte o kralın kızı Guinevere'i seviyorum. O, hayatımda görüp görebileceğim en güzel kadın." Bu cevabın ardından Merlin şunları söyledi: "Efendim, güzelliği hakkında söyledikleriniz doğru, ancak eğer kalbiniz onun için atmıyorsa size ondan çok daha güzelini ve iyisini bulabilirim. Gelgelelim eğer bir adam kalbini kaptırdıysa onu vazgeçirmeye çalışmak zaten beyhudedir." Bunları söyledikten sonra Merlin, Arthur'dan şövalyeler ve beyefendilerden oluşan bir refakatçi topluluğu görevlendirmesini istedi, böylece Kral Leodegrance'in sarayına gidebile-

cek ve ona Kral Arthur'un Guinevere'le evlenme niyetinde olduğunu söyleyebilecekti. Arthur bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. Merlin de atına atlayıp Cameliard Kalesi'ne varana dek hızla yol aldı, oraya vardıktan sonra Kral Leodegrance'e kendisini kimin hangi amaçla gönderdiğinden bahsetti.

"Bu, şu âna dek duyduğum en güzel haber," diye cevapladı Leodegrance, "çünkü böylesine büyük ve asil bir kralın kızımla evlenmek isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Kızımla birlikte vereceğim topraklara gelince, Kral Arthur istediği yeri seçebilir. Fakat zaten kendi toprakları yeterince geniş olduğundan bunun yerine onu daha memnun edecek bir hediye, Uther Pendragon tarafından bana verilen, bir defada yüz elli şövalyenin birlikte oturabileceği Yuvarlak Masa'yı vereceğim. Bir çağrımla yüz iyi şövalye toplayabiliyorum, ancak ellisi eksik kalıyor çünkü savaşlarda birçoğunu yitirdik, kimileriyse kayıp." Kral Leodegrance, böylece lafı daha fazla uzatmadan kızının Kral Arthur'la evlenmesine razı oldu. Merlin de ona eşlik eden şövalyeler ve beyefendilerle birlikte, Londra'ya yaklaşıncaya kadar bazen karadan bazen de sudan seyahat ederek geri döndü.

Kral Arthur, Merlin ve şövalyelerin Yuvarlak Masa'yla birlikte geldiğini duyunca neşeyle dolarak etrafındakilere "Merlin'in bana getirdiği bu haberler beni gerçekten çok mutlu etti, çünkü o güzel kadını uzun zamandır seviyorum ve Yuvarlak Masa benim için en büyük zenginliklerden daha değerli," dedi. Bunun ardından Sör Lancelot'a Kraliçe'yi ge-

tirmek üzere yola koyulmasını emretti. Evlilik ve Guinevere'in taç giyme töreni için hazırlıkların başlatılmasına ilişkin emri de derhal yerine getirildi. "Şimdi Merlin, git ve krallığımı dolaşıp bu topraklarda bulunabilecek en cesur ve en meşhur elli şövalyeyi bana getir," dedi Kral. Gelgelelim Merlin, yirmi sekiz şövalyeden fazlasını bulamadı. Arthur'un bu kadarıyla yetinmesi gerekiyordu. Canterbury Piskoposu getirildi, Yuvarlak Masa'daki sandalyeler kutsandı, şövalyeler de bu sandalyelere oturdular. Piskopos kutsamasını bitirdikten sonra Merlin, "Saygıdeğer efendiler, hepiniz ayağa kalkın ve kralınıza hürmetlerinizi sunun," dedi. Şövalyeler ayağa kalkıp Merlin'in isteğini yerine getirdiler. Şövalyelerin oturduğu sandalyelerin her birinde, o sandalyede oturan şövalyenin ismi altın harflerle yazılıydı, ancak iki sandalye boştu. Bunun üzerine genç Gawaine, Kral'ın yanına gelip Guinevere'le evleneceği günde kendisini şövalye ilan etmesi için yalvardı. "Bunu seve seve yaparım, ne de olsa sen kız kardeşimin oğlusun," dedi Kral.

Kral konuşurken perişan bir adam içeri girdi, yanında da cılız bir kısrağa binen on sekiz yaşlarında bir genç vardı, o zamanlarda erkeklerin kısrak sürmesi alışılmadık bir şeydi. "Kral Arthur nerede?" diye sordu adam. "Burada, onunla bir işin mi var?" dedi şövalyeler. Adam evet dedikten sonra ilerledi ve Kral'ın önünde saygıyla eğildi. "Yüce Kral Arthur, şövalyelerin ve kralların efendisi, duydum ki evleneceğiniz şu dönemde herkesin dileğini gerçekleştiriyormuşsunuz."

"Bu doğru, tabii başkalarına veya krallığıma zararı dokunmadığı sürece," diye cevapladı Kral.

"Lütufkâr sözleriniz için teşekkür ederim," dedi fakir adam, "sizden istediğim şey, oğlumu bir şövalye ilan etmeniz."

"Bu büyük bir lütuf," diye cevapladı Kral. "Adın ne?"

"Efendim, adım Aries. Sığır çobanıyım."

"Bu onura sahip olma düşüncesi senin mi aklına geldi yoksa oğlunun mu?"

"Bu benim değil, oğlumun isteğidir," diye cevapladı adam. "Söylediğimde sığırlara bakan, tarlada çalışan on üç oğlum var, ancak bu çocuk ok fırlatmaktan ya da dövüşlere gidip şövalyeleri izlemekten başka hiçbir şey yapmıyor. Tüm gün boyunca yalnızca, şövalye olabileceği umuduyla, kendisini size getirmem için bana yalvarıyor."

Arthur genç adama dönüp "Adın ne?" diye sordu.

"Efendim, adım Tor."

"Seni şövalye ilan edebileceğim kılıcın nerede?" dedi Kral.

"Burada efendim."

"Kınından çıkar ve seni bir şövalye ilan edebilmem için onu bana getir," dedi Kral. Tor kısrağından inerek kılıcını çekip Kral'ın önünde diz çöktü. Bir şövalye olabilmek, hatta bir Yuvarlak Masa Şövalyesi olabilmek için dua ediyordu.

"Şövalyeliğe gelince, seni bir şövalye yapacağım," dedi Arthur, bu sırada kılıcı çocuğun boynuna koyuyordu, "eğer layık olduğunu kanıtlarsan bir Yuvarlak Masa Şövalyesi de olabilirsin." Ardından büyük bir ziyafet hazırlandı. Kral, herkesin huzurunda güzel Guinevere'le Camelot'taki St. Stephen Kilisesi'nde evlendi. Ertesi gün Gawaine de bir şövalye oldu.

Çok geçmeden Sör Tor, gösterdiği kahramanlıklar sayesinde, Yuvarlak Masa'daki boş sandalyelerden birine oturmaya layık olduğunu kanıtladı.

SÖR BALİN'İN HİKÂYESİ

O günlerde Deniz Adaları'nda birçok kral hüküm sürüyor, durmadan birbirlerine ya da kendilerine bağlı olan beyliklere savaş açıyorlardı. Günlerden bir gün Arthur'a, Kuzey Galler Kralı Ryons'ın büyük bir ordu toplayıp topraklarını yağmaladığının ve halkının bir bölümünü katlettiğinin haberi geldi. Arthur, bunu duyunca büyük bir öfkeyle ayaklandı ve tüm lortlarına, şövalyelerine ve muhafızlarına kendisiyle Camelot'ta buluşmasını emretti. Orada bir konsey toplayıp turnuva düzenleyecekti.

Toprakların her bir köşesinden şövalyeler Camelot'a akın etti. Şehir, silahlı adamlar ve atlarıyla dolup taşmıştı. Herkes toplanmıştı ki Avelionlu Leydi Lile'den bir haber getirdiğini söyleyen genç bir kadın çıkageldi ve kendisini Kral Arthur'a götürmeleri için oradakilere yalvardı. Kadın, Arthur'un huzuruna çıktığında omuzlarını kaplayan kürk pelerini çıkardı; orada bulunanlar, kızın yanında muhteşem şekilde dövülmüş bir kılıcın olduğunu gördüler. Kral, bu garip görüntü karşısında merakla sessizliğe gömüldü, ancak en sonunda "Genç hanım, bu kılıcı neden taşıyorsun? Kılıçlar senin gibiler için değildir," dedi. "Ah efendim,

onu verebileceğim bir şövalye bulabilsem bana ağırlık ve büyük bir külfet olan bu kılıçtan kurtulacağım. Fakat beni bu yükten kurtaracak kişi güçlü ellere, kötülük ya da ihanet nedir bilmeyen saf bir kişiliğe sahip olmalı. Eğer böyle bir şövalye bulabilirsem, bu kılıcı yalnızca o kınından çıkarabilir. Zira Kral Ryons'ın sarayında bulundum, o ve şövalyeleri tüm güçleriyle kılıcı çekmeye çalıştılar ama başaramadılar."

"Şövalyelerin en iyisi olduğumu düşündüğümden değil; zira biliyorum ki birçok kez diğerleri tarafından alt edildim, buna karşın beni takip etmeleri için bir örnek oluşturmak amacıyla kılıcı çekebilecek miyim bir bakayım," dedi Arthur. Bunu söyledikten sonra kılıcı, kınından ve kuşağından tutarak aldı, bütün gücüyle çekmeye çalıştı ama kılıç kının içinde sımsıkı duruyordu. "Efendim, bunun yarısı kadar bile güç sarf etmenize gerek yok, çünkü kılıcı çıkaracak kişi bunu pek az bir güçle de yapabilir," dedi genç hanım. "Kılıç benim için dövülmemiş. Şimdi baronlarım, herkes şansını deneyebilir," dedi Arthur. Böylece orada bulunan Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin birçoğu sırayla kılıcı çekmeye çalıştı, ne var ki hiçbiri kılıcı kınından çıkaramadı. "Vah! Vah!" diye haykırdı genç kadın büyük bir kederle, "Burada lekesiz ve yalansız bir yüreğe sahip şövalyelerin olduğunu düşünmüştüm, şimdiyse onları nerede bulabileceğimi bile bilemiyorum." Arthur, "Onurum üzerine ant içerim ki bu dünyada benim şövalyelerimden daha iyi şövalyeler yoktur, fakat bu konuda bana yardım edemedikleri için son derece hoşnutsuzum," diye karşılık verdi.

Kral'ın kuzenini katlettiği için bir buçuk yıl tutsak kalmış bir şövalye Arthur'un huzurundaydı. Asil kandan geliyordu, adı Balin'di. Yaptığı yanlışın cezasını on sekiz ay boyunca çektikten sonra baronlar, Kral'dan onu serbest bırakmasını istediler, Arthur da bunu kabul etti. Kılıcı çekmeyi deneyip başarılı olamayan şövalyelerden ayrı duran Balin'in kalbi bu manzara karşısında hızla atmaya başladı, ancak şansını denemekten geri durdu çünkü kaba saba bir şekilde giyinmişti ve diğer baronlarla kıyaslanamazdı. Ne var ki genç kadın, Arthur ve maiyetine veda edip evine doğru yola koyulacakken Balin ona seslenerek "Genç hanım, tıpkı bu beyler gibi bana da kılıcı çekme şansını tanımanız için size yalvarıyorum, her ne kadar perişan giysiler içinde olsam da kalbim onlarınki kadar asildir," dedi. Genç hanım durdu, ona bakarak "Efendim, sizi böylesi bir derde sokmaya gerek yok, çünkü diğerleri başaramadı. Sizin başarmanız da pek olası görünmüyor," dedi. "Ah! Sevgili hanımefendi, insanı insan yapan güzel kıyafetler değildir," diye yanıtladı Balin. Bunun üzerine genç kadın, "Doğru söylüyorsunuz, öyleyse elinizden geleni yapın," diye cevap verdi. Balin, kınından kolayca çektiği kılıcı gördüğünde büyük bir mutluluk duydu. Kral ve şövalyeler, başarıya ulaşan kişinin Balin olması sürpriziyle afallamışlardı, hatta birçoğu kıskanarak ona karşı öfke duydu. Bunun ardından genç kadın şunları söyledi: "Doğrusunu söylemek gerekirse bulabildiğim en iyi şövalye sizsiniz. Ancak efendim, kılıcı bana geri vermeniz için size yalvarıyorum."

"Hayır, benden zorla alınana dek onu tutacağım," dedi Balin. "Kılıcı kendi iyiliğim için değil, sizin iyiliğiniz için geri istiyorum, çünkü o kılıçla en çok sevdiğiniz insanı katledeceksiniz ve kendi sonunuzu hazırlayacaksınız," dedi genç kadın. "Başıma gelenlere katlanacağım, ancak bedenim üzerine ant içerim ki kılıçtan vazgeçmeyeceğim," diye cevapladı Balin. Bunun üzerine kız, büyük bir kederle oradan ayrıldı. Ertesi gün Sör Balin, kılıcını kuşanıp sarayı terk ederek macera arayışına düştü; hiç aklına gelmeyen birçok yerde bir dolu macerayla karşılaştı. Girdiği her mücadeleden galip ayrıldı. Arthur ve arkadaşı Merlin, Balin'den daha büyük bir başarıya ya da saygıya layık başka hiçbir şövalyenin yaşamadığını anlamışlardı. Herkes onu "Sör Balin le Savage", "İki Kılıçlı Şövalye" olarak tanıyordu.

Bir gün Balin at sürerken yol dönemecinde bir çarpı işareti gördü, bu işaretin üzerinde altın harflerle "Hiçbir şövalye bu kaleye doğru at sürmesin," yazıyordu. Sör Balin bu yazıyı okurken beyaz saçlı yaşlı bir adam çıkageldi ve "Sör Balin le Savage, senin yolun bu değil, bu yüzden dön ve başka bir yol seç," dedi. Adam, bunu dedikten sonra ortadan kayboldu. Çok geçmeden çok şiddetli bir borazan çalındı, tıpkı bir canavarın ölümünde çalınan borazanlara benziyordu. Balin, "Bu borazan benim için çaldı, ancak hâlâ hayattayım," diyerek kaleye doğru gitti. Orada onu şövalyelerden ve hanımefendilerden oluşan büyük bir topluluk karşıladı, onun için bir ziyafet hazırladılar. Sonrasında kalenin hanımı, ona "İki Kılıçlı Şövalye, şimdi bir adayı gözleyen şövalyeyle dövüş-

mek zorundasın. Çünkü kanunlarımıza göre, buradan ayrılmak isteyen kişi önce dövüşmelidir," dedi.

"Bu kötü bir gelenekmiş," dedi Balin, "Fakat madem mecburum, öyleyse hazırım. Atım yorgun olsa da kalbim güçlü."

"Efendim, kalkanınız sağlam gibi görünmüyor. Size başka bir kalkan vereyim," dedi şövalyelerden biri. Balin de bu şövalyeyi dinleyip verilen kalkanı alarak kendi armalı kalkanını geride bıraktı. Kıyıya doğru at sürdü, atını bir kayığın içine koyup karşıya geçti. Diğer tarafa ulaştığında genç bir kadın ağlayarak Balin'in yanına geldi. "Ah şövalye Balin, kendi kalkanını neden geride bıraktın? Yazık! Kendini büyük bir tehlikeye attın, çünkü sen kalkanınla tanınıyorsun. Yaşayan hiç kimse cesaret ve gözü pek kahramanlıklar konusunda seninle boy ölçüşemezdi, bu yüzden senin kaderin için yas tutuyorum."

"Bu ülkeye adım attığım için bile pişmanım, ancak ne yazık ki devam etmeliyim. Başıma ne gelirse gelsin, ister yaşam olsun ister ölüm, kabul etmeye hazırım,"

diye cevapladı Balin. Sonra zırhına bir göz gezdirdi, sağlam olduğunu gördükten sonra atına bindi.

Yoluna devam ederken bir kalenin önünde dikilen bir şövalyeyi fark etti. Bu şövalye kızıllara bürünmüştü, kızıl koşum takımı olan bir ata biniyordu. Bu kızıl şövalye, iki kılıçlı adamı gördüğünde bir anlığına karşısındakinin Balin olduğunu düşündü, gelgelelim kalkan Balin'in armasını taşımıyordu. Bu yüzden mızraklarını birbirlerine doğrultup atlarını sürmeye başladılar, birbirlerinin kalkanlarına öyle sert vurdular ki hem atlar hem de adamlar darbelerin etkisiyle yere düştü, şövalyeler birkaç dakika boyunca baygın bir şekilde yerde yattı. Çok geçmeden tekrar doğrularak yeniden dövüşmeye başladılar. Dövüştükleri yer kanlarıyla kırmızıya dönene ve her ikisi de yedi büyük yara alana kadar dövüşü sürdürdüler. "Sen hangi şövalyesin?" diye sordu Balin le Savage, nefeslenmek için durmuştu, "Zira daha önce kendime denk bir şövalyeyle karşılaşmamıştım." Kızıl şövalye, "Benim adım Balan, iyi şövalye Balin'in kardeşiyim," dedi.

"Heyhat! Bunu da mı görecektim?" diye haykırdı Balin, kendini kaybedip yere düştü. Bunu gören Balan, ayakları ve elleriyle sürünüp Balin'in miğferini çıkardı, böylece kardeşinin yüzünü görebilecekti. Temiz hava Balin'i kendine getirmişti, uyanarak "Ah Balan, kardeşim, sen beni katlettin ben de seni. Tüm dünya ikimiz hakkında kötü konuşacak."

"Ah," diye iç çekti Balan, "keşke sen olduğunu anlasaydım! İki kılıcını gördüm, ancak kalkanın yüzünden başka bir şövalye olduğunu düşündüm."

"Vay başıma gelenler!" dedi Balin, "Tüm bunlar kaledeki sevimsiz bir şövalye yüzünden gerçekleşti, kalkanımı kendi kalkanıyla değiştirmeme sebep oldu. Eğer hayatta kalabilecek olsaydım, o kaleyi yok edip başkalarını kandırmalarına izin vermezdim."

"En iyisini yapmış olurdun," diye cevapladı Balan, "çünkü bu adayı gözetleyen şövalyeyi yok ettiğimden beri beni esir olarak tutuyorlar, yani seni de esirleri yaparlardı." Sonrasında kalenin hanımı ve beraberindekiler çıkageldiler, şövalyeler inledikçe onları dinlediler. Balan, kalenin hanımından kardeşiyle birlikte, öldükleri yere gömülme lütfunu bahşetmesini istedi. İstekleri gerçekleştirildi. Kadın ve beraberindekiler ise onlara acıyarak gözyaşı döktüler.

Hayatları bu şekilde son buldu. Kalenin hanımı, onlar için bir mezar yaparak mezarın üzerine yalnızca Balan'ın ismini yazdı, çünkü Balin'in ismini bilmiyordu. Gelgelelim Merlin biliyordu, ertesi sabah gelip altın harflerle Balin'in adını yazdı. Sonra Balin'in kılıcını

gevşetti, kılıcın topuzunu çıkarıp kılıca başka bir topuz ekledi, oradaki şövalyeye kılıcı tutmasını söyledi, ancak şövalye bunu başaramadı. Bunu gören Merlin güldü.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu şövalye. "Çünkü," dedi Merlin, "bu kılıcı dünyadaki en iyi şövalyeden başka kimse zapt edemez, o kişi de ya Sör Lancelot ya da onun oğlu Sör Galahad'dır. Bu kılıçla Sör Lancelot en sevdiği insanı katledecek, o kişi ise Sör Gawaine." Bu, tıpkı Merlin'in söylediği gibi, daha sonra denizlerin üstünde yapılacak bir dövüşte gerçekleşecekti.

Merlin, tüm bunları kılıcın topuzuna yazdı. Sonrasında adaya giden, on beş santim genişliğinde çelikten bir köprü inşa etti, bu köprüden kötü emellere sahip hiç kimse geçemeyecekti. Kılıcın kınını adanın bu yanında bıraktı, böylece Galahad onu bulabilecekti. Kılıcın kendisini ise nehir boyunca Camelot'a doğru yüzen, şimdilerde Winchester olarak bilinen büyülü bir taşa koydu. Günlerden bir gün Galahad nehre geldi, elinde kılıcın kını vardı. Kılıcı gördü ve tıpkı başka bir yerde anlatıldığı gibi onu taştan çıkardı.

Beaumains, kraldan ne istedi?

Paskalya Yortusu'ndan sonraki yedinci pazar yaklaşırken Kral Arthur, tüm Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin Galler toprakları yakınında bulunan ve büyük bir kaleye sahip Kin-Kenadon şehrindeki ziyafete katılmasını emretti. Hamsin Yortusu ismini verdiğimiz Paskalya'dan sonraki yedinci pazar gününde, büyük bir mucize duyana veya görene kadar hiçbir şey yememek Kral'ın âdetiydi. O sabah öğleden hemen önce Sör Gawaine pencereden bakıyordu ki gözüne at sırtındaki üç adam ilişti, yanlarında da bu adamlar inerken atları zapt eden bir cüce vardı. Sör Gawaine hemen Kral'a giderek "Efendim, yemeğinizi yiyin çünkü yakında çok tuhaf maceralar göreceğiz," dedi. Bunun üzerine Arthur kaledeki diğer kralları çağırttı, Yuvarlak Masa Şövalyeleri de tam tamına yüz elli kişiydi; hep birlikte yemek yemek için oturdular. Masaya oturduklarında salona iki dirhem bir çekirdek giyinmiş iki adam girdi, bu adamların omuzlarına ise oradaki herhangi birinin görüp görebileceği en yakışıklı genç adam yaslanmıştı, bu adam diğer ikisinden bir karış uzundu. Gövdesi geniş, kolları kuvvetliydi, fakat uzun boyu sanki onun için bir yük ve utanç kaynağıymış gibi duruyordu; bu sebeple arkadaşlarının omuzlarına yaslanmıştı. Arthur onu fark eder etmez işaret verdi; üç adam da herhangi bir

söze gerek kalmadan Kral'ın oturduğu yüksek platforma doğru yöneldi. Uzun genç adam doğrularak, "Kral Arthur, Tanrı sizi ve saygıdeğer arkadaşlarınızı, özellikle de Yuvarlak Masa kardeşliğini kutsasın. Sizden üç armağan dilemek için geldim ki bu hediyeleri bana şerefle bahşedebilirsiniz, çünkü isteyeceğim şeylerin ne size ne de bir başkasına herhangi bir zararı dokunmayacak." "İste," dedi Arthur, "iste ki dileklerin gerçek olsun."

"Efendim, isteklerimin ilki yiyip içmek; diğer ikisine gelince, onları sonra isteyeceğim. Önümüzdeki on iki ay boyunca bana yemek ve içecek verin." "Peki," dedi Kral, "sana yeterince yemek ve içecek verilecek, çünkü ister dost olsun ister düşman, herkese yemek veririm. Ancak bana ismini söyle!"

"Onu size söyleyemem," diye cevapladı genç. "Bu çok tuhaf, hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı gençsin," dedi Kral, kâhyası Sör Kay'e dönüp genç adama en iyi yemekleri ve içecekleri vermesini, ayrıca ona sanki bir prensmiş gibi muamele etmesini söyledi. "Bunu yapmaya gerçekten gerek var mı? Çünkü bu adam eğer bir köylü değil de bir efendi olsaydı sizden at ve zırh isterdi. Zira bir adamın kişiliği neyse istekleri de o yönde olur. Ayrıca görüyorum ki bir ismi yok, bu sebeple ona bir isim vereceğim. Ona bundan sonra Beaumains, yani Güzel El diyeceğim. Mutfakta oturup et suyu içebilir, böylece bir yılın sonunda meşe palamuduyla beslenen bir domuz kadar şişman olacaktır," diye cevapladı Sör Kay. Bu konuşmadan sonra genç adam, onu küçümseyen ve onunla alay eden Sör Kay'in himayesine verildi.

Sör Lancelot ve Sör Gawaine, Sör Kay'in sözlerini duyunca sinirlenerek gençle alay etmeyi bırakmasını söylediler, çünkü bu gencin ileride büyük bir kahraman olacağına inanıyorlardı. Buna karşın Sör Kay onlara kulak asmadı, genci alıp çocukların ve küçüklerin bulunduğu büyük salona götürdü. Genç adam orada üzüntü içinde yemeğini yedi. Yemeğini bitirdikten sonra hem Sör Lancelot hem de Sör Gawaine, yiyip içmesi için onu odalarına çağırdılar fakat genç, Sör Kay'in emirlerine uyması gerektiğini çünkü Kral'ın bu yetkiyi Sör Kay'e verdiğini söyleyerek şövalyelerin teklifini reddetti. Genç, Sör Kay tarafından mutfağa yerleştirildi, geceleri aşçı yamaklarıyla birlikte uyudu. Tüm bir yıl boyunca buna katlandı, her zaman sakin ve nazikti, hiç kimseye kötü söz sarf etmedi. Gelgelelim, ne zaman şövalyeler bir turnuvaya katılsa sessizce sıvışıp onları izlemeye giderdi. Sör Lancelot ve Sör Gawaine, gence harcaması için altın, giymesi için de elbiseler verirlerdi. Ne zaman bir şövalye turnuvasına katılsa mızrak ve taşları o kadar uzağa atıyordu ki diğerleri onun attıklarına anca iki metre yaklaşabiliyordu.

Hamsin Yortusu tekrar gelene kadar bir yıl geçti, Kral bu kez ziyafeti Carlion'da verdi. Kral Arthur yine, Hamsin Yortusu'nda ona birkaç macera anlatılmadan yemek yemedi. Sonra bir toprak sahibi gelip ona "Efendim, yemeğinizi yiyebilirsiniz, çünkü tuhaf hikâyeleri olan genç bir kadın geldi," dediğinde büyük memnuniyet duydu. Bu genç kadın, salona alındıktan sonra Kral'ın önünde diz çökerek kendisine yardım etmesi için ona yalvardı. "Kim için? Hem ma-

cera nedir?" diye sordu Kral. "Efendim, kız kardeşim büyük bir şöhrete sahip asil bir hanımdır. Gelgelelim bir zalim tarafından kuşatma altına alındı ve kalesinden çıkamıyor. Sizin şövalyelerinizin dünyadaki en asil şövalyeler olduğu söylendiğinden yardım istemek için size geldim," diye cevap verdi kadın. "Kız kardeşinin adı nedir, nerede yaşar? Onu kuşatan zalim kimdir, nerelidir?" diye sordu Kral. "Kral efendimiz, kız kardeşimin ismini size söyleyemem, ama muhteşem bir güzellikte, iyilik dolu bir hanımdır, pek çok toprağı vardır. Onu kuşatan zalime gelince, ona Kızıl Toprakların Kızıl Şövalyesi deniyor," dedi. "Onu hiç duymadım," dedi Kral. "Ben tanıyorum," diye haykırdı Sör Gawaine, "O adam dünyadaki en tehlikeli şövalyelerden biridir. Yedi insan gücünde olduğu söylenir, bir keresinde onunla kılıçlarımızı çarpıştırmıştık; canımı zor kurtarmıştım." Bunun üzerine Kral Arthur, "Genç hanım, burada leydini seve seve kurtaracak çok sayıda şövalye var, fakat hiçbiri benim rızam olmadan bunu yapmaz. Bu sebeple bana kız kardeşinin ismini ve kalesinin yerini söylemen gerekiyor," dedi. "O zaman size daha çok şey anlatmalıyım," dedi genç kadın. Henüz Kral'a cevap vermemişti ki Beaumains gelip Arthur'la konuştu, "Efendimiz, mutfağınızda yaşadığım ve yiyip içtiğim tüm yıl için size teşekkür ediyorum, şimdiyse bana tam bir yıl önce söz verdiğiniz diğer iki hediyeyi isteyeceğim." "İste bakalım," dedi Kral. "Efendim, iki isteğim şunlardır: İlk olarak bana bu genç hanımın macerasını üstlenme şansını verin, çünkü bu hakkımdır." "Kabul," dedi Kral. "Efendim, sonrasında ise Sör Lancelot du Lac'a beni

şövalye ilan etmesini emretmenizi istiyorum, zira başka hiç kimsenin bahşettiği şövalyeliği kabul etmem." "Bu da kabul," dedi Kral. "Yazıklar olsun size!" diye bağırdı genç kadın, "Leydimi kurtarması için bir aşçı yamağından başkasını bulamadınız mı?" Büyük bir öfkeyle fırlayıp atına bindi.

Kadının salonu terk etmesinin üzerinden çok geçmemişti ki bir uşak gelip Beaumains'e atının ve sağlam zırhının hazır olduğunu, ayrıca bir şövalyenin ihtiyacı olan her şeyi taşıyan bir cücenin de yanına verileceğini söyledi. Kuşandığında ondan yakışıklısı pek yoktu, saraydakiler ise bu muhteşem zırhın nereden geldiği konusunda büyük bir meraka kapılmıştı. Derken Beaumains salona gelip Kral'a, Sör Gawaine'e ve Sör Lancelot'a veda etti. Sör Lancelot'un kendisini takip etmesi konusunda ricacı oldu. Böylece oradan ayrılarak genç kadının arkasından at sürdü. Ona bakan birçok kişi, atının gücü ve altın koşum takımı karşısında hayrete düştü, Beaumains'in parlayan savaş zırhını kıskandılar, fakat ne bir mızrak ne de bir kalkan taşıdığını gördüler. "Onu takip edeceğim," dedi ve güldü Sör Kay, "Bakalım aşçı yamağım bana yaşamını borçlanacak mı?" "Genci rahat bırak ve burada kal," dedi Sör Gawaine ve Sör Lancelot, gelgelelim Sör Kay onları dinlemeyip atına doğru koştu. Tam Beaumains genç kadına yetişmişti ki Sör Kay de Beaumains'e yetişip ona "Beaumains, beni tanımadın mı?" diye sordu.

Beaumains dönüp ona baktı. "Evet, senin kaba bir şövalye olduğunu biliyorum, bu yüzden benden uzak dur," diye cevap verdi. Bunu duyan Sör Kay mızrağını

kaldırıp ona doğru hücum etti, Beaumains de kılıcını çekerek Sör Kay'e hücum etti; mızrağın yanına bir darbe indirip kılıcını Sör Kay'in vücuduna sapladı, Sör Kay sanki ölmüşçesine yere yığıldı, Beaumains de onun kalkanı ile mızrağına el koydu. Sonra atına doğru koştu, cücesine Sör Kay'in atını almasını söyleyerek oradan ayrıldı. Onları takip eden Sör Lancelot tüm bu olanlara şahit oldu, ayrıca genç kadın da olanları görmüştü. Çok geçmeden Beaumains durdu ve Sör Lancelot'a kendisiyle dövüşüp dövüşmeyeceğini sordu. Bunun ardından birbirlerine öyle bir hızla hücum ettiler ki hem atlar hem de sürücüleri toprağa düşerek büyük yaralar aldı. İlk ayaklanan Sör Lancelot'tu ve Beaumains'e kalkması için yardım etti. Beaumains, kalkanını yere bırakıp ayakta dövüşmeyi teklif etti. Birbirlerine vahşi domuzlar gibi saldırdılar, bir saat boyunca döndüler, vurdular, darbeleri savuşturdular. Sör Lancelot, genç adamın gücü karşısında hayrete düştü, Beaumains'in bir şövalyeden çok bir dev olduğunu düşündü, rezil olabileceği düşüncesiyle korkuya kapılmıştı. Bu sebeple "Beaumains, bu kadar sert dövüşme, bizi dövüşü bitirmekten alıkoyan bir husumetimiz yok," dedi. Beaumains kollarını indirip "Bu doğru, ancak efendim, gücünüzü yoklamak bana iyi geliyor," diye cevap verdi. "Peki öyleyse, emin ol sen tarafından rezil edilmemek için çok zahmete katlandım, yani herhangi bir şövalyeden korkun olmasın," dedi Sör Lancelot. "Gerçekten kendini kanıtlamış bir şövalyeye karşı durabileceğimi düşünüyor musunuz?" diye sordu Beaumains. "Evet," dedi Lancelot, "bugün dövüştüğün gibi dövüşürsen herkese karşı sana kefil olurum." "O zaman size yalvarıyorum," diye bağırdı Be-

aumains, "bana şövalyelik nişanını takdim edin." "Önce bana ismini ve soyunu söylemelisin," dedi Lancelot. "Söylersem açığa vurmazsınız değil mi?" diye sordu Beaumains. "Hayır, herkesçe bilininceye kadar, bunu asla söylemem," dedi Lancelot. "Peki efendim, madem öyle, benim adım Gareth. Sör Gawaine'in kardeşiyim." "Ah, Sör," diye bağırdı Lancelot, "şimdi sizi tanıdığıma daha da mutlu oldum. Asil bir kana sahip olduğunuzdan, saraya yalnızca yiyip içmek için gelmediğinizden emindim." Sör Lancelot, genç adama dizlerinin üstüne çökmesini söyleyerek ona şövalyelik nişanını takdim etti. Bunun ardından Sör Gareth yola koyulmak isteyerek oradan ayrıldı. O ayrılınca Sör Lancelot da Sör Kay'in yanına dönerek birkaç adama onu bir kalkanın üzerinde eve taşımalarını emretti. Sör Kay'in yaraları zamanla iyileşti, fakat herkesin gözünde küçük düşmüştü bir kere, özellikle de hiç kimsenin soyu hakkında bir şey bilmedi-

ği ya da saraya ne için geldiği bilinmeyen genç bir adama öyle davranmamasını söyleyen Sör Gawaine ve Sör Lancelot'un gözünde.

Tüm bunlardan sonra Beaumains genç kadının ardından at sürdü, onun geldiğini gören kadın durdu. "Ne yapıyorsun burada?" dedi, "Kıyafetlerine mutfaktaki yağ ve et kokuları sinmiş! Orada şövalyenin üstesinden geldiğin için sana karşı olan fikirlerimin değişeceğini mi sanıyorsun? Doğrusunu istersen asla! Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum aşçı yamağı! Senin için en uygun yer olan Kral Arthur'un mutfağına geri dön."

Bunları duyan Beaumains cevap verdi: "Genç hanım, bana istediğini söyleyebilirsin, fakat ne yaparsan yap vazgeçmeyeceğim, çünkü kaledeki hanımı kurtarmak için Kral Arthur'a söz verdim. Ya onu özgür kılacağım ya da onun uğruna savaşırken öleceğim." "Yuh sana bulaşıkçı," dedi kadın, "karşısına çıkacağın kişi seni öyle bir karşılayacak ki onun yüzünü görmemiş olmak için pişirdiğin tüm yemekleri vermeyi dileyeceksin." Beaumains, "Onu yenmek için elimden geleni yapacağım," dedi ve sakinliğini korudu.

Çok geçmeden ormana girdiler. Bir adam, tüm gücüyle koşarak yanlarına geldi. "Ah, yardım edin! Yardım edin efendim! Beyim bir çalılıkta yatıyor, altı hırsız tarafından alıkonuldu, onu öldürmelerinden korkuyorum," diye bağırdı. "Yolu göster," dedi Sör Beaumains. Şövalyenin bağlanmış bir halde yattığı yere varana kadar birlikte at sürdüler. Sonra Sör

Beaumains altı hırsıza hücum edip birini öldürdü, ardından bir diğerini, sonrasında bir diğerini... Derken diğer üçü dövüşten korkup kaçtı. Sör Beaumains körfeze varana kadar onları takip etti, hayatlarını kurtarmak için var güçleriyle dövüştüler ama Sör Beaumains en sonunda onların da üstesinden gelerek şövalyenin yanına dönüp onu çözdü. Şövalye, geldiği için Beaumains'e içten teşekkürlerini sunarak onu ödüllendirmek için kalesine davet etti. "Efendim, daha bugün asil Sör Lancelot tarafından şövalye ilan edildim. Bu, yapacağım her şey için yeterli bir ödüldür. Üstelik bu genç kadını takip etmeliyim," dedi Beaumains. Gelgelelim yanına döndüğünde kadın tıpkı önceki gibi hakaret etmeye başladı, atını ondan uzakta sürmesini söyledi. "Biraz önce yaptığın şey yüzünden fikrimin değiştiğini mi sanıyorsun? Yakında öyle bir manzarayla karşılaşacaksın ki başka masallar anlatmaya başlayacaksın." O anda Beaumains'in kurtardığı şövalye, genç kadının yanına doğru giderek geceyi kalesinde geçirmesi için yalvardı, zaten güneş de batıyordu. Genç kadın teklifi kabul etti, şövalye büyük bir akşam yemeği hazırlattı. Sör Beaumains'e genç kadının oturduğu yerden daha güzel bir yer ayırmıştı ki kadın büyük bir hiddetle ayaklandı. "Ayıp! Yazıklar olsun size şövalye hazretleri," diye bağırdı, "bir mutfak yamağına benden daha çok kıymet verecek kadar kabasınız. Bu adam asil insanların dostluğuna uygun bir adam değil." Kadının sözleri şövalyeyi mahcup etti, bu yüzden Beaumains'i alarak onu yandaki sehpaya oturttu, karşısına da kendi oturdu.

Sabah erkenden Sör Beaumains ve genç kadın, şövalyeye veda edip ormanın içinde at sürmeye devam ettiler, büyük bir nehre vardılar; nehrin diğer yanında geçişi gözetleyen iki şövalye vardı. "Ee, şimdi ne diyorsun? Onlarla dövüşecek misin yoksa geri mi döneceksin?" diye sordu genç kadın. "Yanımızda altı kişi daha bulunuyor olsaydı bile geri dönmezdim," diye cevap verdi Sör Beaumains. Suya doğru koştu, şövalyelerden biri de ileri atıldı. Nehrin ortasında karşı karşıya geldiler, mızrakları hücumun etkisiyle paramparça oldu; bu yüzden kılıçlarını çekip birbirlerine vurmaya başladılar. Nihayetinde Sör Beaumains, şövalyeye öyle bir darbe indirdi ki adam atından düşüp nehirde boğuldu. Ardından Beaumains atını kıyıda bıraktı, orada onu ikinci şövalye bekliyordu, uzun bir süre boyunca dövüştüler, ta ki Sör Beaumains adamın miğferini iki parçaya ayırana kadar. Böylece onu da öldürüp genç kadının peşinden gitti.

"Yazık!" diye bağırdı kız, "Bir mutfak yamağı bile böylesi iki şövalyeyi yok edecek güce sahip! Eh, çok büyük iş başardığını sanıyor olabilirsin, oysaki yanılıyorsun! İlk şövalyenin atı tökezledi ve sen daha ona dokunmadan düşüp boğuldu. Diğerine ise arkadan saldırıp adam savunmasızken vurdun." "Genç hanım!" diye cevap verdi Beaumains, "İstediğinizi söyleyebilirsiniz, ne söylediğiniz umurumda değil, tek derdim leydinizi kurtarmak." "Hadi oradan pis mutfak yamağı, seni kepaze edecek şövalyelerle karşılaşacaksın," dedi kadın. "Daha kibar bir dil kullanmanız için yalvarıyorum; karşıma gelecek şövalyelerin nasıl oldukları ise umurumda değil, onlarla dövüşeceğim," diye cevap verdi Beaumains. "Seni iyiliğin için geri döndürmeye çalışıyorum, çünkü beni takip edersen eminim ki öleceksin, zira biliyorum ki bundan önce kazandığın tüm dövüşleri şansa kazandın," dedi kadın. "İstediğinizi söyleyin genç hanım, ancak nereye giderseniz gidin, sizi takip edeceğim," diye cevap verdi Beaumains. Akşam olana kadar birlikte at sürdüler, kadın ise tüm yol boyunca onu azarlamaya ve rahatsız etmeye devam etti.

En sonunda kara bir çimenliğin bulunduğu açık bir alana geldiler; çimenliğin üzerinde kara dikenler, onların üstünde bir tarafta kara bir arma, diğer tarafta ise büyük bir kara kalkan ve uzun bir kara mızrak vardı. Hemen yakınlarında üzeri ipekle örtülmüş, kara bir taşa bağlanmış kara bir at duruyordu. Atın üstünde ise kara zırhlar kuşanmış bir şövalye oturuyordu. Genç kadın, şövalyeyi gördüğünde ondan

atıyla birlikte uzaklaşmasını istedi, çünkü atı eyerli değildi. Gelgelelim bu şövalye yaklaşarak kadına "Genç hanım, Kral Arthur'un sarayına gidip fedainiz olarak getire getire bu şövalyeyi mi getirdiniz?" diye sordu. "Doğrusunu isterseniz hayır, o yalnızca bir mutfak yamağı, Kral Arthur iyilik olsun diye ona yemek vermiş," diye cevap verdi kadın. "Öyleyse neden zırh kuşanmış?" diye sordu şövalye, "Sizin yanınızda olması bile maskaralık." "Ondan kurtulamıyorum, ben istemediğim halde benimle geliyor. Beni ondan kurtarabileceğinizi düşünüyorum! Onu ya öldürün ya da korkutun, yalnız dikkat edin, bugün bir şekilde geçitteki iki şövalyeyi katletmeyi başardı," dedi kadın. "Asil kana sahip herhangi birinin onunla dövüşmeye neden razı geldiğini çok merak ediyorum," dedi Kara Şövalye. "Onu tanımıyorlardı, benimle at sürdüğü için onun meşhur bir şövalye olduğunu sandılar." Bunun üzerine Kara Şövalye, "Bu olabilir, yine de yapılı biri ve görünüşe göre güçlü de bir adam. Yine de onu yere çalacağıma, zırhını ve atını elinden alacağıma söz veriyorum, çünkü daha fazlasını yapmak benim için utanç kaynağı olur," dedi. Sör Beaumains, onun bu şekilde konuştuğunu duyunca baktı ve şöyle dedi: "Sayın şövalye, kaygısızca atımı ve zırhımı almaktan bahsediyorsunuz, ancak bilesiniz ki siz isteseniz de istemeseniz de bu çimenlikten geçeceğim. Atımı ve zırhımı ancak adil bir dövüşte beni alt edebilirseniz alabilirsiniz. Öyleyse ne yapabilecekmişsiniz bir görelim." Bunları duyan şövalye, "Öyle mi diyorsun? Bu hanımı takip etmekten vazgeç, bir mutfak yamağının böylesine asil bir leydiyle at sürmesi doğru de-

ğil," diye cevap verdi. "Bu bir yalan, ben doğuştan bir beyefendiyim. Kanım ise seninkinden daha asildir ki bunu, seni alt ederek kanıtlayacağım."

O esnada birbirlerine hızla hücum etmek için atlarını geri çektiler, bir buçuk saat boyunca bir hayli şiddetle dövüştüler. En sonunda Beaumains'in indirdiği darbe şövalyeyi atından düşürdü ve şövalye kendinden geçip öldü. Sonra Beaumains atından indi, şövalyenin atının ve zırhının kendininkilerden iyi olduğunu görünce onları kendine alarak genç kadının peşinden gitmeye devam etti. Bu şekilde birlikte giderlerken genç kadın her zaman yaptığı gibi onu azarladı, sonra yeşillere bürünmüş bir şövalyenin kendilerine doğru geldiğini gördüler. "Yanındaki kardeşim Kara Şövalye midir?" diye sordu şövalye, genç kadına. "Doğrusu hayır, bu aksi mutfak yamağı ne yazık ki kardeşinizi katletti." "Heyhat!" diye iç çekti Yeşil Şövalye, "Kardeşimin ölümü, bir mutfak yamağının kaba ellerinden mi olacaktı? Hain!" dedi ve Beaumains'a döndü, "Kardeşim Sör Percard'ı katlettiğin için ölmelisin, zira o asil bir şövalyeydi." Bu sözleri duyan Beaumains cevap verdi: "Onu alt ettim, çünkü iyi bir şövalyenin bunu yapması gerekir. Bu yüzden size de meydan okuyorum."

Yeşil Şövalye, bir akasya ağacından sarkan borazanı alarak üç kere çaldı. İki genç kadın gelip onu zırhla donattı, şövalyeye yeşil bir kalkan ve yeşil bir mızrak verdiler. Böylece dövüş başladı; uzun bir süre boyunca, önce at sırtında sonra da ayakta, şiddetle devam etti. Ta ki ikisi de büyük yaralar alana

dek. En sonunda genç kadın gelip yanlarında dikildi, "Efendim Yeşil Şövalye, bir mutfak hizmetlisiyle bu kadar uzun süre dövüştüğünüz için hiç mi utanç duymuyorsunuz? Sizden şövalye falan olmazmış!" Bu küçük düşürücü sözler Yeşil Şövalye'nin gururuna dokundu, haliyle öyle büyük bir darbe vurdu ki Beaumains'in kalkanı ikiye ayrıldı. Beaumains bunu gördükten sonra şövalyenin miğferine onu diz çöktürecek bir darbe indirdi, üzerine atılarak onu yerde sürükledi. Yeşil Şövalye, merhamet için haykırıp Beaumains'e kendisini esir almasını önerdi. "Genç hanım hayatınızı bağışlamamı istemediği sürece, söylediğiniz her şey beyhude," diye cevap verdi Beaumains, ardından sanki öldürecekmişçesine şövalyenin miğferini çıkardı. "Ayıp sana, hain mutfak yamağı!" dedi genç kadın, "Şövalyenin hayatını bağışlamanı asla istemeyeceğim, çünkü hayatının tehlikede olmadığına eminim." "Bir sözün beni kurtarabilecekken, ölmeme izin verme," diye yakardı şövalye, daha sonra Beaumains'e dönüp "Hayatımı bağışla; ben de seni kardeşimin ölümü için affedeyim, sonsuza dek hizmetine gireyim ve sana hizmet etmeleri için otuz şövalyemi emrine vereyim," dedi. "Şövalye hazretleri, bunların hiçbiri umurumda değil, genç hanım istemedikçe hayatınızı bağışlamam," dedi Beaumains, sonra sanki şövalyeyi öldürecekmişçesine öne doğru adım attı. Genç kadın, "Tamam pis düzenbaz, öldürme. Eğer öldürürsen zaten bin pişman olursun," dedi. Beaumains cevap verdi: "Genç hanım, size hizmet etmek benim için bir zevktir, isteğiniz üzerine onun hayatını bağışlayacağım. Yeşil zırhlı şövalye, bu genç hanımın isteği üzerine sizi serbest bırakıyorum, çün-

kü bana verdiği her görevi yerine getirmek boynumun borcudur."

Yeşil Şövalye diz çöküp kılıcıyla saygılarını sundu. Genç kadın, "Aldığın yaralar ve kardeşinin ölümü için üzgünüm, gelgelelim ikinize de ihtiyacım var çünkü ormanı geçme konusunda büyük endişelerim var," dedi. "Hiç korkmayın," dedi Yeşil Şövalye, "zira bugün benim evimde kalacaksınız, yarın ise size ormanı geçebileceğiniz yolu göstereceğim." Böylece Yeşil Şövalye'yle birlikte gittiler. Ne var ki genç kız, Beaumains'e karşı olan tavrını değiştirmedi ve onu her zamankinden daha fazla azarladı; ta ki Yeşil Şövalye, Beaumains'in mızrak tutan en asil şövalye olduğunu ve bir gün büyük bir kralın soyundan geldiğini öğreneceğini söyleyip kadına çıkışana dek. Yeşil Şövalye, emrindeki otuz şövalyeyi çağırıp onlara bundan böyle Beaumains'e hizmet etmelerini, onu ihanetten korumalarını ve ihtiyaç duyduğunda onun emirlerine uymak için hazır olmalarını söyledi. Böylece birbirlerine veda ettiler, Beaumains ile genç kadın ise tekrardan yola koyuldu. Sör Beaumains benzer bir şekilde, üçüncü kardeş olan Kızıl Şövalye'yi de alt etti. Kızıl Şövalye de merhamet dileyip altmış şövalyesini Beaumains'in hizmetine sunmayı teklif etti. Beaumains de genç hanımın isteği üzerine şövalyenin hayatını bağışladı. Aynı karşılaşma, Lacivert Şövalye Persant'la da gerçekleşti.

Bu kez genç kadın Beaumains'in dövüşmekten vazgeçmesini istedi, "Efendim, kim olduğunuzu ve hangi soydan geldiğinizi merak ediyorum. Cesurca konuşup cesurca hareket ediyorsunuz, bu yüzden hâlâ şansınız varken ayrılmanızı, kendinizi kurtar-

manızı istiyorum. Zira hem siz hem de atınız büyük badireler atlattınız, ayrıca korkuyorum ki çok geciktik çünkü kuşatılmış kale buradan yedi mil uzaklıkta, bu hariç tüm tehlikeler ise arkamızda kaldı. Ciddi şekilde yaralanmanızdan korkuyorum. Üstelik bu Lacivert Şövalye Sör Persant, leydimi tutsak eden şövalyenin yanında bir hiç sayılır," dedi. Tüm bunlara rağmen Sör Beaumains, kadının sözlerine kulak asmayacaktı, öğleden sonra iki saatte onu alt edeceğine ve kaleye gün içinde varacaklarına dair söz verdi. "Siz nasıl bir adamsınız?" diye sordu genç kadın, büyük bir hayretle Beaumains'e bakıyordu, "Hiçbir kadın bir şövalyeye benim size davrandığım kadar kötü ve rezil bir şekilde davranmamıştır, oysa siz her zaman bana karşı nazik ve saygılı oldunuz, asil kandan da gelse hiç kimse böyle bir davranış sergilemez." "Genç hanım, sözleriniz yalnızca daha sert vurmama yol açıyor, her ne kadar Kral Arthur'un mutfağında yiyip içmiş olsam da belki de istediğim herhangi bir yerde de en az o kadar yiyip içebilirdim. Tüm bu yaptıklarım ise dostlarıma kendimi kanıtlamak içindi. Sevgili hanımım, bir beyefendi olayım ya da olmayayım, size bir beyefendi gibi hizmet ettim ve bakarsınız birbirimizden ayrılmadan önce size daha çok hizmet edebilirim," diye cevap verdi Beaumains. "Ah nazik Beaumains, size söylediğim ve yaptığım her şey için beni affedin," dedi kadın. "Sizi tüm kalbimle affediyorum. Artık bana karşı güzel sözler sarf etmekten hoşnut olduğunuza göre, bilin ki ben de sözlerinizi memnuniyetle dinliyorum. Bu yüzden o şövalyeyle karşılaşacak kadar güçlü hisseden biri varsa o da benim."

Böylece Beaumains, Lacivert Şövalye Sör Persant'ı da alt edip yüz şövalyeyi emri altına aldı. Ertesi sabah genç kadın, Beaumains'i kaleye, Kızıl Toprakların Kızıl Şövalyesi'nin hanımı tutsak ettiği yere götürüyordu. Gidecekleri yeri duyan Sör Persant, "Tanrı sizinle olsun," diye bağırdı, "O adam yaşayan en tehlikeli şövalyedir, çünkü yedi insan gücündedir. Dünyadaki en güzel kadınlardan biri olan o hanıma büyük yanlışlar yaptı, sanıyorum ki bu genç kadın da onun kız kardeşi. İsminiz Linet değil mi?" Genç kadın cevap verdi: "Evet efendim. Hanımım, yani kız kardeşimin adı ise Dame[1] Lyonesse'dir." Bunun üzerine Sör Persant, "Kızıl Şövalye, iki yıllık kuşatmanın ardından bitkin düştü, birçok kez kaleye girmeyi deneyebilirdi ancak Sör Lancelot du Lac'ın, Sör Tristram'ın ya da Sör Gawaine'in gelip kendisiyle dövüşeceğini umdu," dedi. "Lordum Lacivert Şövalye Sör Persant, sizden bu beyefendiyi Kızıl Şövalye'yle mücadeleye girişmeden önce şövalye ilan etmenizi istiyorum," dedi genç kadın. "Seve seve yaparım," diye cevap verdi Sör Persant, "eğer benim gibi sıradan bir insandan şövalyelik nişanını almak onu da memnun edecekse tabii." Beaumains cevap verdi: "Efendim, iyi niyetiniz için teşekkür ediyorum fakat bu vazifenin daha en başında şövalyelik nişanını bana Sör Lancelot bahşetti. Ben, Orkney'li Sör Gareth. Sör Gawaine ise kardeşimdir, gelgelelim ne o ne de annemin erkek kardeşi Kral Arthur bunu bilir. Bu yüzden bu sırrı saklamanızı istiyorum."

O sıralarda Kral Arthur tarafından gönderilen bir şövalyenin kendisini kurtarmaya geldiği haberi,

1 Kadınlara verilen, şövalyelik düzeyinde bir asalet unvanı. (ç.n.)

bir cüce tarafından kuşatma altında bulunan leydiye iletilmişti. Leydi, Beaumains'in tüm yaptıklarını ve önüne çıkanları bir bir nasıl alt ettiğini öğrenince cüceye fırında pişmiş geyik eti, etine dolgun tavuklar, iki gümüş sürahide şarap ve bir altın kupa götürüp tüm bunları yakınlardaki keşiş kulübesinde yaşayan keşişe bırakmasını söyledi. Cüce bu işi halletti. Leydi daha sonra kız kardeşini ve Sör Beaumains'i karşılamaya gitmesi için yine cüceyi gönderdi. Cüce, onlara keşişin hücresinde yiyip içmelerini ve dinlenmelerini söyledi; onlar da öyle yaptılar. Kuşatılmış kaleye yaklaşınca Sör Beaumains, topuklarında mahmuzları, ellerinde kılıçları bulunan tam kırk şövalye gördü; hepsi çimenlikten yükselen uzun ağaçlara asılmıştı. "Efendim, bu şövalyeler buraya kız kardeşim Dame Lyonesse'i kurtarmak için geldiler," dedi genç kadın, "Eğer Kızıl Toprakların Kızıl Şövalyesi'ni alt edemezseniz siz de oraya asılacaksınız."

"Gerçekten de Kral Arthur'un şövalyelerinin hiçbirinin bu Kızıl Toprakların Kızıl Şövalyesi'yle başa çıkamamış olması bir mucize," diye cevapladı Beaumains. Etrafı yüksek duvarlar ve derin hendeklerle çevrili kaleye doğru yola koyuldular, en sonunda büyük bir çınar ağacına geldiler, bu ağaçta bir borazan asılıydı. Kızıl Şövalye'yle dövüşmeyi arzulayan kişi, bu borazanı şiddetle üflemeliydi.

Beaumains borazanı almak için yeltendiğinde Linet araya girdi: "Efendim, size yalvarıyorum, tam öğle vakti gelmeden bu borazanı çalmayın, çünkü öğleden önceki üç saat boyunca Kızıl Şövalye gücünün doruklarında oluyor ve yedi insan kuvvetine ulaşıyor, fakat öğle vakti geldiğinde sıradan bir adama dönüşüyor."

"Ah! Böyle sözler söylediğiniz için utanmalısınız genç hanım. Şövalye her ne durumdaysa onunla ya o durumdayken savaşacağım ya da hiç savaşmayacağım," dedi Beaumains, borazanı alıp öyle bir öttürdü ki ses tüm kale içinde yankılandı. Kızıl Şövalye de zırhını kuşanıp Beaumains'in dikildiği noktaya geldi. Böylece dövüş başladı, hem de ne dövüş; Beaumains öğle vaktine kadar dayanmak için çok çaba sarf etti ki o andan itibaren Kızıl Şövalye'nin gücü tükenmeye başladı. Bir ara soluklandılar, sonra tekrar başladılar, en sonunda Kızıl Şövalye mecburen Sör Beaumains'e teslim oldu. Kaledeki tüm efendiler ve baronlar, kazanana saygılarını sunmaya gelerek Kızıl Şövalye'nin hayatının bağışlanması karşılığında Beaumains'in hizmetine girmek için yalvardılar. Bu istekleri gerçekleşti, Linet ise şövalyenin yaralarını

sarıp merhem sürdü, aynı şeyi Sör Beaumains için de yaptı. Sonrasında Kızıl Şövalye, Kral Arthur'un sarayına gönderildi, orada Sör Beaumains'in yaptıklarını anlattı. Kral Arthur ve şövalyeleri hayrete düştüler.

Sör Beaumains, dövüşten önce Dehşet Kalesi'nin penceresine bakmış, Leydi Lyonesse'in yüzünü görmüş, gördüğü yüzün dünyadaki en güzel yüz olduğunu düşünmüştü. Kızıl Şövalye'yi bertaraf ettikten sonra hızla kaleye girdi. Beaumains, Leydi Lyonesse tarafından karşılandıktan sonra ona, tüm benliğiyle âşık olduğunu söyledi. Kadın Beaumains'i reddetmedi, fakat bir süreliğine onu oyaladı. Sonrasında Kral, Leydi ve Beaumains'e, yani Sör Gareth'a mektuplar yollayıp saraya gelmelerini iletti. Sör Gareth'ın tavsiyesiyle Leydi Lyonesse, Kral'dan bir turnuva düzenlemesine izin vermesini istedi. Bu turnuvada en iyi olduğunu kanıtlayacak şövalye, eğer evli değilse, leydiyle evlenecek ve tüm topraklarının sahibi olacaktı. Gelgelelim eğer şövalye evliyse, bu sefer ona bembeyaz bir akdoğan, eşine ise kıymetli taşlarla bezeli altın bir taç verilecekti.

Böylece Leydi Lyonesse, Sör Gareth'ın tavsiyesine uydu; Kral Arthur'a Sör Gareth'ın nerede olduğunu söyleyemeyeceğini, ancak eğer bir turnuva düzenlerse Sör Gareth'ın bu turnuvaya katılmak için kesinlikle geleceğini söyledi. "Çok iyi düşünmüşsünüz," dedi Arthur. Ardından Leydi Lyonesse, Dehşet Kalesi'ne dönüp tüm şövalyelerini etrafında toplayarak neler yaptığını anlattı, turnuvada dövüşmek için nasıl hazırlanmaları gerektiğinden bahsetti. Sonra ise hemen kaleyi hazır hale getirmeye başladı. İskoçya, Galler ve

Cornwall gibi en ırak topraklardan gelecek bir dolu şövalyenin yanı sıra, Arthur'la birlikte gelecek kralları, dükleri, kontları ve baronları en uygun şekilde ağırlamak için neler yapabileceğini düşündü. Ayrıca Kraliçe Guinevere ve Sör Gareth'ın annesi Orkney Kraliçesi'nin de orada bulunmasını bekliyordu. Bununla birlikte Sör Gareth, Leydi Lyonesse ve kaledeki şövalyelerden gerçek kimliğini açıklamamalarını rica etti, onlar da bunu kabul ettiler.

Sonra Leydi Lyonesse şunları söyledi: "Sör Gareth, size yüzüğümü ödünç veriyorum, fakat bana olan sevginiz adına, bu turnuva bitince onu bana geri vermeniz için yalvarıyorum çünkü o olmadan güzelliğim eksik kalır. Bu yüzük, diğer yüzüklere benzemez. Yeşilden kırmızıya, maviden beyaza dönüşür, üstelik onu taşıyan kişi ne kadar yara alırsa alsın kan kaybetmez."

"Leydim, bu yüzük gerçekten de çok işime yarayacak. Onun yardımıyla benimle karşılaşacak hiç kimseden korkum olmayacak," diye cevap verdi Sör Gareth. Leydi Lyonesse'in erkek kardeşi Sör Gringamore da ona bir doru at, güçlü bir zırh ve bir zamanlar babasına ait olan keskin bir kılıç verdi. Ağustos ayının on beşinci sabahında Göğe Kabul Ziyafeti verildiğinde Kral, tüm uşaklarına borazanları şiddetle öttürmelerini emretti, böylece her şövalye turnuvaya katılması gerektiğini anlayacaktı. Ellerindeki kalkanlar ve üstlerini kaplayan parlak metal zırhlarla tüm bu şövalyelerin toplandıklarını görenler muhteşem bir manzaraya tanık oldular. Uşaklar hangi şövalyelerin galip geldiğini, hangilerinin yenildiğini not et-

tiler. Oradaki herkes, zırhı bazen yeşil bazen beyaz görünen şövalyeyi hayretle izledi. Hiçbiri o şövalyenin Sör Gareth olduğunu bilmiyordu. Sör Gareth'ın karşısına kim çıksa hemencecik alaşağı ediliyordu. "Şu bir gerçek ki," diye bağırdı Kral Arthur, "zırhı renk değiştiren adam gerçekten iyi bir şövalye." Bunu dedikten sonra Sör Lancelot'u yanına çağırarak ondan, o şövalyeye dövüşte meydan okumasını istedi. Gelgelelim Sör Lancelot, tüm dövüşlerden galip çıkmasına rağmen şövalyenin artık yorgun düşmüş olması gerektiğini söyledi, çünkü Sör Lancelot'a göre şövalye, hanımının gözleri önünde dövüşen biri gibi dövüşüyordu. Bu nedenle şöyle söyledi: "O yüzden bugün, bu onur onun olmalı. Onu engelleyebilecek güce sahip olsam da bunu yapmayacağım."

Dinlenmek için turnuvaya bir süre ara verdiler, bu aranın ardından dövüş öncekinden daha sert bir şekilde tekrar başladı; o esnada iki şövalye birden Sör Lancelot'a saldırıyordu. Sör Gareth bunu görünce aralarına doğru at sürdü, ancak Sör Lancelot'a dokunmadı. Sör Lancelot, bu durumu fark ettikten sonra, güçlü şövalyenin Sör Gareth olduğunu tahmin etti. O sırada Sör Gareth bir oraya bir buraya gidiyor, önüne çıkan herkesi dağıtıyordu, şans eseri kardeşi Sör Gawaine'le karşılaşıp onun da miğferini uçurdu. Böylece dövüşürken bir şövalye, Sör Gareth'ın miğferine sert bir darbe indirdi, Sör Gareth miğferini onarmak için saha dışına çıktı. Dövüşü büyük bir hevesle izleyen cücesi, Sör Gareth'ın içerken kaybedebileceği düşüncesiyle yüzüğü kendisine bırakması için ona

seslendi, Sör Gareth da öyle yaptı. Gelgelelim içtikten ve miğferini tamir ettirdikten sonra yüzüğü geri almayı unuttu, bu durum cücesinin hoşuna gitmişti çünkü şövalyenin ismi açığa çıkacaktı. Sör Gareth sahaya döndüğünde zırhı tıpkı altından yapılmış gibi sarı renkte parlıyordu. Kral Arthur, bu adamın ne kadar iyi bir şövalye olduğuna hayret ediyordu, saçını gördüğündeyse onun renk değiştiren zırhı giyen şövalye olduğunu anlamıştı. Uşaklarını çağırıp "Gidin ve yanına yaklaşıp kimmiş anlayın, zira hiç kimse bana şövalyenin adını söyleyemiyor," dedi. Bunun üzerine bir uşak, şövalyenin yakınına giderek miğferindeki altın harflerle yazılmış yazıyı gördü: "Bu miğfer, Orkney'li Sör Gareth'a aittir." Uşak, yazanları haykırarak herkese duyurdu, krallar ve şövalyeler oraya dikkat kesilmişti. Sör Gareth ifşa olduğunu anlayınca öncekinden daha hiddetli vurmaya başlayarak Sör Sagramore'u ve kardeşi Sör Gawaine'i yere yığdı. "Ah kardeşim, bana vuracağını düşünmezdim!" dedi Sör Gawaine. Sör Gareth, bu sözü duyduktan sonra kalabalığı yarıp cücesine seslendi, "Çocuk, yüzüğümü alarak bana ihanet ettin. Şimdi yüzüğü bana ver ki kendimi saklayabileyim." Bunu dedikten sonra ormana doğru dörtnala koştu, kimse nereye gittiğini bilmiyordu. "Şimdi ne yapayım?" diye sordu cücesine. "Efendim, yüzüğü Leydi Lyonesse'e geri gönderin," diye cevapladı cüce. "Bu iyi bir tavsiye," dedi Gareth, "Yüzüğü ona götür ve nezaketi için saygılarımı sun. İmkânım olunca geleceğimi söyle, tıpkı benim ona olduğum gibi, o da bana sadık kalsın." Bunu dedikten sonra ormanın derinliklerine daldı.

Sör Gareth turnuvayı terk etmiş olsa da onu neredeyse turnuvadakine eşdeğer mücadeleler bekliyordu. Tüm düşmanlarını alt etti, onları ve takipçilerini Kral Arthur'a bağlılık yemini etmeye gönderdi, buna karşın kendisi geride kaldı. Onları gönderdikten sonra bir süreliğine yalnız kalmıştı ki zırhlı bir şövalyenin kendisine doğru geldiğini gördü. Sör Gareth atına atladı, tek bir kelime etmeden tıpkı bir şimşek gibi birbirleriyle çarpıştılar. Toprak kanlarıyla ıslanana kadar, iki saat boyunca hiddetle dövüştüler. O esnada genç kadın Linet atıyla çıkageldi ve olanları gördü, dövüşenleri tanıyordu. "Sör Gawaine, Sör Gawaine! Kardeşiniz Sör Gareth'la dövüşmeyi bırakın," diye haykırdı. Bunu duyan Sör Gawaine, kalkanını ve kılıcını bırakıp Sör Gareth'a doğru koştu, önce sarıldı sonra da merhamet etmesi için önünde diz çöktü. Genç kadının geldiğini fark etmeyen Sör Gareth, "Bu kadar güçlü ve hiddetli bir şekilde benimle dövüşürken, neden bir anda pes ediyorsun?" diye sordu. "Ah Gareth, ben senin kardeşinim, senin iyiliğin için birçok acıya katlandım." Sör Gareth bu sözler üzerine miğferini çıkarıp Sör Gawaine'in önünde diz çöktü, ardından ayağa kalkıp birbirlerine sarıldılar. "Ah, benim güzel kardeşim," dedi Sör Gawaine, "sana saygılarımı sunmama izin ver, kardeşim olmasaydın bile bunu yapardım, çünkü geçtiğimiz on iki ay boyunca Kral Arthur'a Yuvarlak Masa'daki en iyi altı adamın bile gönderemediği kadar şövalye gönderdin." Kardeşler konuşurken Leydi Linet gelip her ikisinin de yaralarını sardı, "Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu. "Kral Arthur'un sizden haber alması gerekiyor, ama atlarınız sizi taşıyamayacak durumda."

Sör Gawaine, "Oraya siz gidin, size yalvarıyorum. İki mil uzaklıktaki amcam Kral Arthur'a gidin ve kendimi nasıl bir maceranın içinde bulduğumu ona anlatın," dedi. Leydi Linet, katırına binip olanları Kral Arthur'a anlattı. Kral Arthur ise bir binek atı eyerlemelerini emretti, sarayındaki tüm şövalyeleri ve leydileri de onunla birlikte gelmeleri için davet etti. Gidecekleri yere vardıklarında, Sör Gareth ve Sör Gawaine'in bir tepe kenarında oturduğunu gördüler. Kral Arthur atından atladı, onları selamlamaya gidecekti ki duyduğu mutluluk nedeniyle kendinden geçti. Sör Gareth ve Sör Gawaine hemen koşup önce Kral Arthur'a yardımcı oldular, sonra da anneleriyle ilgilendiler.

İki şövalye, sekiz gün boyunca Kral Arthur'un misafiri oldular, dinlenip güçlendiler. Daha sonra Kral, Linet'e "Kız kardeşin Leydi Lyonesse neden gelip beni ya da daha doğrusu onun aşkını kazanmak için bir dolu çaba gösteren yeğenim Sör Gareth'ı ziyaret etmiyor merak ediyorum," dedi.

"Lordum, onu mazur görme inceliğini göstermelisiniz, zira Sör Gareth'ın burada olduğunu bilmiyor," diye cevap verdi Linet.

"Öyleyse git ve onu buraya getir," dedi Arthur.

"Başım üstüne," diye cevap verdi Linet. Ertesi gün Leydi Lyonesse, kardeşi Sör Gringamore ve kırk şövalyeyle birlikte saraya geldi. Leydiler arasındaki en güzel kadın, Kraliçe Guinevere'den sonra, Leydi Lyonesse'ti. Kral Arthur, her birini memnuniyetle

karşıladı, sonra yeğeni Sör Gareth'a dönüp bu hanımı eşi olarak kabul edip etmeyeceğini sordu.

"Lordum, siz de çok iyi biliyorsunuz ki onu dünyadaki tüm kadınlardan daha çok seviyorum," diye cevapladı Sör Gareth.

"Siz ne dersiniz asil leydi?" diye sordu Kral.

"Asil Kral'ım, yaşayan herhangi bir kral ya da prenstense Sör Gareth'ı eş olarak tercih ederim. Eğer onunla evlenemezsem bilin ki hiç evlenmeyeceğim. Çünkü o benim hem ilk aşkım hem de son aşkım olacak. Eğer şövalyenin emelini gerçekleştirmesine rıza gösterirseniz kendisinin benimle evlenebileceğini söylemek isterim."

"Hakikat budur," dedi Sör Gareth.

"Öyleyse yeğenim," diye haykırdı Kral, "daha neyi bekliyoruz? O zaman elimden gelen yardımı yapmaya hazırım." Gareth'ın annesi de aynı şeyleri söyledi. Böylece düğünün Kin-Kenadon'da deniz kenarında, Aziz Michael Yortusu'nun olduğu gün yapılmasına karar verildi ve tarih tüm krallığa duyuruldu. Ardından Sör Gareth, tüm hanımlara ve dövüşte yendiği şövalyelere ulaklar göndererek onları da düğüne davet etti. Leydi Lyonesse'e muhteşem bir yüzük hediye etti, karşılığında o da Sör Gareth'a benzer bir yüzük verdi. Kral Arthur da Leydi Lyonesse ayrılmadan hemen önce ona bir yadigâr, parlak bir altın arı, armağan etti. Sör Gareth, hanımını kalesine yolcu edip Kral'a geri döndü. Gelgelelim sarayda geçirdiği zaman içinde daima Sör Lancelot'un yanında olacak-

tı, çünkü en çok onu seviyordu. Çok geçmeden Aziz Michael Yortusu kapıya dayandı. Leydi Lyonesse, kız kardeşi Linet ve erkek kardeşi Sör Gringamore'la birlikte deniz kenarındaki Kin-Kenadon'a geldi, orada Kral Arthur'un emriyle güzelce ağırlandılar. Aziz Michael Yortusu'nda Canterbury Piskoposu, Sör Gareth ve Leydi Lyonesse'i büyük bir törenle evlendirdi. Kral Arthur, Sör Gawaine'in genç hanım Linet'le, Sör Agrawaine'in ise Lyonesse'in yeğeni Laurel'la evlenmesi gerektiğini buyurdu. Daha sonra Sör Gareth'ın dövüşte yendiği şövalyeler, takipçileriyle birlikte gelerek ona saygılarını sundular. Ziyafette Yeşil Şövalye, Sör Gareth'ın nazırı olmak istediğini söyledi. Kızıl Şövalye de Gareth'ın vekilharcı olabileceğini belirtti. Ziyafet sona erdikten sonra aşk şiirleri okundu, oyunlar oynandı ve büyük bir turnuva düzenlendi. Tüm bunlar üç gün sürdü, gelgelelim Leydi Lyonesse'in isteği üzerine Kral, evli kişilerin dövüşmesine izin vermedi.

Morgana le Fay, Kral Arthur'u öldürmeyi dener

Kral Arthur'un Morgana le Fay adında bir kız kardeşi vardı. Morgana le Fay, tüm büyü türlerinde yetenekli bir kadındı, bir dövüşte sevdiği şövalyeyi katlettiği için kardeşi Arthur'dan nefret ediyordu. Amacına daha kolay ulaşıp Kral'dan intikamını almak için güler yüzlü davranıyor, kalbindeki intikam ateşini kimseye belli etmiyordu.

Bir gün Morgana le Fay, Kraliçe Guinevere'e gidip taşraya inmek için iznini istedi. Kraliçe, Arthur'u beklemesini istedi fakat kadın kötü haberler aldığını, bekleyemeyeceğini söyledi. Kraliçe, daha fazla geç kalmadan gitmesine izin verdi.

Ertesi gün şafak sökerken Morgana le Fay atına binip gece gündüz sürdü, sonraki gün öğlende rahibelerin manastırına vardı. Kral Arthur, büyük bir savaş verdiğinden ve üç gün boyunca doğru düzgün uyuyamadığından, bu manastırda dinlenmeye çekilmişti. Kral'ı orada bulacağını bilen Morgana le Fay, "Uyandırmayın, yeterince uyuduğunu düşündüğümde onu kendim uyandırırım," dedi çünkü kılıcı Excalibur'u ondan çalmayı düşünüyordu. Rahibeler onun emrine karşı gelmeye cesaret edemedi, böylece Morgana le

Fay doğrudan Kral Arthur'un yatağında uzanmakta olduğu odaya gitti. Arthur, kılıcı Excalibur'u sağ eliyle kavramıştı. Bu manzarayı gören Morgana le Fay'in kalbi titredi, kılıca dokunmaya cüret edemedi; zira çok iyi biliyordu ki eğer Arthur uyanıp bunu fark ederse onu öldürürdü. Bu yüzden kılıcın kınını alarak at sırtında oradan uzaklaştı.

Kral, uyanıp kılıcın kınını göremediğinde çok öfkelendi, odaya kimin girdiğini sordu. Rahibeler ise odaya girenin kız kardeşi Morgana le Fay olduğunu, pelerininin altındaki bir kılıç kınıyla birlikte oradan ayrıldığını söylediler. "Yazık! Beni böyle mi kolluyorsunuz!" dedi Arthur.

"Efendim, kız kardeşinize karşı gelmeye cesaret edemedik," dediler.

"Bulabildiğiniz en iyi atı eyerleyin," diye emretti Kral, "Sör Ontzlake'e de bir at bulup benimle gelmesini söyleyin." Böylece zırhlarını kuşanıp Morgana le Fay'in peşine düştüler.

Çok gitmemişlerdi ki bir çobanla karşılaştılar, o yönde giden herhangi bir hanımefendi görüp görmediğini sormak için durdular. "Evet, bir hanım buradan geçti. Arkasında kırk at vardı, şuradaki ormana doğru gitti," dedi çoban. Bunun üzerine atlarını dörtnala sürdüler, ta ki Arthur, Morgana le Fay'i görene kadar. Arkasına bakıp Arthur'un arayı kapattığını gören kadın daha da hızlı at sürmeye başladı. Gelgelelim ondan kaçamayacağını anladığında atını ormanın ucundaki bir açıklıkta bulunan göle doğru sürerek haykırdı: "Başıma ne ge-

lirse gelsin, kardeşim bu kını alamayacak." Bunu der demez kını suyun içine attı, altın ve mücevherlerle bezeli ağır kın çok geçmeden suya battı. Morgana le Fay, büyük kayalıkların olduğu bir vadiye kaçtı, oraya varınca kendisini, adamlarını ve atlarını mermer taşlara dönüştürdü. Bunu henüz yapmıştı ki Kral çıkageldi, onu hiçbir yerde göremeyince kabahatlerinin cezası olarak başına bir kötülük geldiğini düşündü. Sonrasında kınını didik didik aradı, fakat bulamayınca manastıra geri döndü. Arthur gidince Morgana le Fay kendisini, adamlarını ve atlarını tekrar eski hallerine dönüştürerek, "Efendiler, artık istediğimiz yere gidebiliriz," dedi. Gore bölgesine gitti, kasabalarını ve kalelerini öncekinden çok daha dayanıklı hale getirdi; Kral Arthur'dan çok korkuyordu. Bu sırada Kral Arthur manastırda dinlendi, ardından Camelot'a doğru yola çıktı, orada Kraliçe ve tüm şövalyeleri tarafından büyük sevinçle karşılandı. Başından geçenleri ve Morgana le Fay'in kendisini nasıl öldürmeye çalıştığını an-

lattığında ise orada bulunanlar ihaneti için kadını yakmayı arzuladılar.

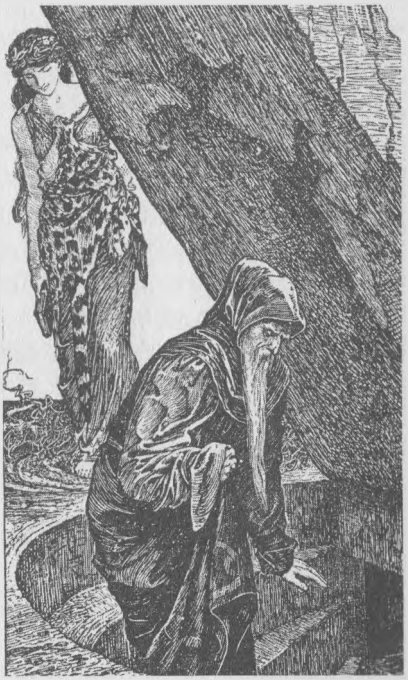
Ertesi sabah saraya, Morgana le Fay'den haber getirdiğini söyleyen genç bir hanım geldi. Morgana le Fay'in kral olan kardeşine hediye olarak değerli taşlarla bezeli gösterişli bir pelerin gönderdiğini, Kral'ın bunu kabul edip işlediği suçları affetmesi için yalvardığını söyledi. Kral pek bir şey söylemedi, yine de pelerin hoşuna gitti.

Arthur pelerini tam omuzlarına alacaktı ki Gölün Hanımı araya girerek onunla özel olarak konuşmak istediğini söyledi. "Ne oldu?" diye sordu Kral Arthur, "Korkma, herkesin içinde söyle." "Efendim, getiren kişi sizin huzurunuzda giymediği sürece, bu pelerini ne siz giyin ne de şövalyelerinize giydirin," dedi hanım. "Bilgece konuşuyorsun, tavsiyene uyacağım," diye cevap verdi Kral, "Genç hanım, bana getirdiğin bu pelerini önce senin giymeni istiyorum, böylece nasıl bir şeymiş bir görelim." "Efendim, Kral'ın eşyalarını kullanmak bana düşmez." "Andım olsun ki," diye haykırdı Arthur, "önce sen giymeden o pelerini ne kendi omzuma alırım ne de herhangi bir şövalyeme veririm." Böylece pelerini genç kadının omuzlarına koydurttu. Çok geçmeden genç kadın, büyülü pelerin yüzünden kül olana dek yanarak can verdi. Kral öfkeyle dolmuştu, öncesine kıyasla daha da hiddetlendi, çünkü kız kardeşi onun icabına böylesine aşağılık bir şekilde bakmaya çalışmıştı.

Merlin'in Sonu

Kral Arthur'un şövalyelerinin birçoğu macera bulma ümidiyle seyahate çıkmıştı, onlardan biri olan Sör Pellinore bir gün Arhur'un sarayına gölden genç bir kadın getirdi. Merlin bu kadını gördüğünde ona âşık oldu, her an onun yanında olmak istedi. Genç kadın ise gizliden gizliye Merlin'in durumuna güldü, buna karşın kendisine bildiği her şeyi öğretmesi için onu kullandı. Her ne kadar sonunda ne olacağını bilse de Büyücü hayır diyecek gücü kendinde bulamadı. Üstelik Merlin, çok uzun zaman önce Kral Arthur'a, becerileri sebebiyle kendisinin yeraltına kapatılması gerektiğini söylemişti. Aynı şekilde Kral'ın başına birçok şey geleceğini söyleyip Excalibur'u ve kınını kaybetmemesi gerektiği konusunda onu uyarmıştı. Kılıcın ve kınının en çok güvendiği kadın tarafından çalınacağını da öngörmüştü. "Benim dostluğumu çok özleyeceksin," dedi Merlin ve ekledi, "Üstelik beni geri getirebilmek için tüm topraklarını vermeye bile razı olacaksın." Kral, "Gelgelelim olacakları bildiğinden herhalde önlem alabilirsin," dedi. "Hayır, öyle olmayacak," diye cevap verdi Merlin. Kral'dan ayrıldı. Kimilerinin Nimue, kimilerinin ise Vivien dediği genç kadın da onu takip etti; ikisi her yere birlikte gittiler.

Hem anakarada hem de denizlerin ötesinde birçok yere seyahat ettiler, genç kadın Merlin'den bıkmıştı, ondan kurtulmak için her yolu deniyordu; gelgelelim Merlin kolay kolay atlatılacak biri değildi. En sonunda ikisi de Cornwall'a geri döndüler. Bir gün Merlin, Vivien'e bir taş gösterip o taşın altında büyük mucizeler saklı olduğundan bahsetti. Vivien, sahip olduğu tüm güçleri kullanarak Merlin'e taşın altındaki mucizeleri görmeyi çok istediğini söyledi. Tüm bilgeliğine rağmen Merlin, kadına uyup orada yatan tuhaf şeyleri çıkarmak için taşın altına girdi. Merlin yeraltındayken kadın, ondan öğrendiği büyüyü kullanıp taşı onun üzerine devirerek tıpkı Merlin'in zamanında Kral Arthur'a söylediği gibi onu diri diri gömdü. Böylece genç kadın, büyük bir sevinçle oradan ayrıldı ve bir daha Merlin'i hiç düşünmedi, çünkü artık öğrenebileceği tüm büyüleri biliyordu.

İkinci Kısım

Kutsal Kâse ve Arayış

1
Kral'ın hacca gitmesi ve yaverinin rüyada kendi ölümünü görmesi

Kral hacca gitmek istiyordu, Beyaz Orman'da bulunan St. Augustine'deki kutsal şapeli aramak için yola koyulacağı konusunda Kraliçe'yle anlaşmıştı. Bu şapel, yalnızca bir maceradan geçerek bulunabilirdi. Her ne kadar Kral Arthur bu vazifeyi tek başına üstlenmek istese de Kraliçe bunu kabul etmedi, o da Kraliçe'yi kırmamak için güçlü bir gencin, yaveri olarak kendisine katılmasına razı oldu. Gencin adı Chaus'tu, Gwainli Aoutres'in oğluydu. "Bu gece burada kal; yarın günün ilk ışıklarında atım eyerlenmiş, silahlarım hazırlanmış olsun," dedi Kral. "Siz nasıl isterseniz Efendim," dedi genç, Kral'la birlikte seyahate çıkacağı için sevinçten havalara uçacaktı neredeyse.

Gece çökünce tüm şövalyeler salonu terk ettiler. Chaus ise yerinden ayrılmadı, Kral'ın kendisini çağırdığı sırada hazır olamayacağını düşünüp uyumamak için ne kıyafetlerini ne de ayakkabılarını çıkardı. Büyük ateşin yanına oturdu, fakat ne kadar çabalarsa çabalasın uykusu ağır bastı ve garip bir rüyaya daldı.

Rüyasında Kral'ın vazifesinden alıkonulduğunu ve kendisini geride bıraktığını gördü, bu da genç adamın büyük bir korkuya kapılmasına neden oldu. Rüyasında atı eyerleyip dizginliyor, mahmuzlarını sıkıştırıyor, kılıcını biliyor ve Kral'ın arkasına takılıp kaleden fırlıyordu. Büyük bir alanda at sürerken sık bir ormana girmiş, orada Kral'ın atının izlerini görmüş, toynak izlerini takip ederken açık bir alana varmış, Kral'ın orada olduğunu düşünmüştü. Sağ tarafta şapeli ve hemen yakınındaki mezarlığı görmüştü, mezarlıkta birçok tabut vardı. Kral şapele girmiş gibi görünüyordu, o yüzden genç adam da şapele girmişti. Gelgelelim şapelin ortasındaki tabut altlığının üzerinde ölü halde yatan şövalyeden başka kimseyi görememişti. Bu şövalyenin üzeri kaliteli ipek bir örtüyle örtülmüştü, etrafındaki altın şamdanlarda dört ince mum yanıyordu. Yaver, yanında hiç kimse bulunmayan ve orada yapayalnız yatan bedeni gördüğü için hayrete düşmüştü, üstelik Kral da ortalıkta yoktu. Bu yüzden uzun mumlardan birini alıp şamdanı pelerinin altına saklayarak Kral'ı bulmak için oradan ayrılmıştı.

Ormandaki yolculuğu sırasında yaver, elinde büyük bir bıçak tutan kaba ve çirkin bir adam tarafından durduruldu.

"Hey, oradaki! Kral Arthur'u gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, ancak seni gördüğüme sevindim, çünkü şapelde ölü olarak yatan şövalyenin onuruna oraya bırakılan altın şamdanlardan birini pelerinin altına saklamışsın. Onu bana ver ki geri götüreyim, eğer kendi isteğinle vermezsen zorla alacağım."

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı yaver, "Onu asla sana vermem, onu götürüp Kral Arthur'a hediye edeceğim."

"Eğer hemen geri vermezsen, bedelini ağır ödeyeceksin," diye cevap verdi adam.

Yaver bir şey söylemedi, adamı geçmeyi düşünerek ileri doğru atıldı; fakat adam elindeki bıçağı ona savurdu ve bıçak tamamen yaverin vücuduna saplandı. Yaver, rüyasında bunu görünce bağırdı: "Yardım edin! İmdat! Ölüyorum!"

Kral ve Kraliçe bu çığlığı duyar duymaz uykularından uyandılar. Saray nazırı "Efendim, yola çıkmalısınız, vakit geldi," dedi. Kral kalkıp kıyafetlerini ve ayakkabılarını giydi. Sonra bir haykırış daha duydular: "Bana bir rahip getirin, ölüyorum!" Bunu duyan Kral büyük bir hızla salona koştu, Kraliçe ve nazır da ellerinde meşaleler ve kandillerle onu takip ettiler. "Neyin var?" diye sordu Kral yaverine, yaver rüyasında gördüklerini anlattı. "Ha, bir kabustu demek?" diye sordu Kral. "Evet efendim," diye cevap verdi yaver, "ancak çok kötü bir rüyaydı, çünkü gerçek oldu," dedi ve sol kolunu kaldırdı: "Efendim, buraya bakın! İşte yan tarafıma saplanan bıçak burada." Sonra şamdanı çıkarıp Kral'a gösterdi. "Efendim, size sunduğum bu şamdanı korumak için ölümüne yaralandım!" Kral şamdanı ellerine alıp inceledi, daha önce hiç bu kadar güzel bir şamdan görmemişti, onu Kraliçe'nin de görmesini istedi. Yaver yine konuştu, "Efendim, günah çıkartmadığım sürece bıçağı vücudumdan çıkarmayın," dedi. Kral bir rahip çağırttı,

yaver günahlarını itiraf etti. Kral tüm bunlardan sonra bıçağı yaverin vücudundan çıkardı, yaver çok geçmeden öldü. Genç adamın ölümünün bu kadar tuhaf bir şekilde gerçekleşmesine şahit olan Kral, yas tuttu ve uygun bir defin töreni düzenletti, altın şamdanın ise o sıralarda yeni inşa edilen Londra Saint Paul Kilisesi'ne gönderilmesini buyurdu.

Böylece Kral Arthur arayışına tek başına koyulmak zorunda kaldı. Beyaz Orman ın derinliklerinde bulunan St. Augustine şapeline ulaşana kadar başından birçok ilginç olay geçti. Oraya varınca atından inip içeri girmek istedi, ama ne bir kapı ne de bir parmaklık bulunuyordu, dolayısıyla eşiği geçemedi. Gelgelelim dışarıdan bile harikulade sesler duyuluyor, daha önce kimsenin görmediği kadar parlak ışıklar saçılıyordu. Öyle bir manzara vardı ki bakmaya güç bela cüret edebildi. Günahlarından arınabilmek, krallığına huzur ve düzen getirmek için daha çok çabalamaya karar verdi. Bu halde güçlenmiş ve rahatlamış bir şekilde yola koyuldu, başından geçen birçok maceranın ardından sarayına döndü.

2
Kutsal Kâse'nin Zuhuru

Hamsin arifesinde tüm Yuvarlak Masa Şövalyeleri Camelot'ta toplanmıştı, onların şerefine büyük bir ziyafet düzenlendi. Tam akşam yemeğine oturduklarında büyük bir gürültü duydular; ses gök gürlemesini andırıyordu, sanki çatı üzerlerine çökecekti. Sonra yıldırımın ortasından bir ışık huzmesi görüldü, Güneş'ten yedi kat daha parlaktı ve parlaklığı bu dünyadan gelmiyor gibiydi. Şövalyeler sakinliklerini korudular, fakat hepsi birbirine bakıyordu, çehreleri öncekinden çok daha parlak gözüküyordu. Dilleri tutulmuş bir halde kalakaldılar, çünkü hiçbir şey söyleyemeyecekmiş gibi hissediyorlardı. O esnada Kutsal Kâse salonda süzülmeye başladı, üzerinde beyaz tülden bir örtü vardı, böylece kimse kâseyi tam olarak ne gördü ne de inceleyebildi. Yine de her yeri mis gibi kokular kapladı, her şövalyenin önünde en sevdiği yemekler belirdi, bunun ardından Kutsal Kâse aniden gözden kayboldu, hiç kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Kutsal Kâse ortalıktan kaybolunca herkesin dili çözüldü, Kral şahit olmalarına müsaade edilen mucizeler için şükretti. Kral duasını bitirince, Sör Gawaine ayağa kalkarak

ertesi sabah Kutsal Kâse'yi aramak için yola çıkacağına, onu görmeden de geri dönmeyeceğine ant içti. "Ancak bir yıl bir gün sonra hâlâ vazifemi tamamlayamamışsam geri döneceğim, çünkü bileceğim ki onu görmek bana nasip değilmiş." Ardından orada bulunan şövalyelerin birçoğu da benzer yeminler etti.

Kral Arthur, bunları duyunca büyük ölçüde mutsuz hissetti. "Yazık!" diye haykırdı Sör Gawaine'e, "Yemininle beni perişan ettin. Zira bu yeminle birlikte dünyanın gördüğü en güzel dostluğu ve en hakiki şövalyeliği eksik bıraktın. Herkes bir kere ayrıldığında bir daha Yuvarlak Masa'da bulaşamayacağız, çünkü şövalyelerin birçoğu bu vazife peşinde ölecekler. Büyük keder içindeyim, her birinizi kendi canımmış gibi seviyordum." Böyle konuştu ve durakladı, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ah Gawaine, ah Gawaine! Beni büyük bir hüzne boğdun."

Sör Lancelot araya girdi, "Rahatlayın efendim, çünkü büyük bir onura kavuşacağız. Hatta, başka bir yolda öleceğimize bu uğurda öleceksek, ölmeliyiz." Kral yine de rahatlamadı, Kraliçe ve saraydaki diğer insanlar da bu şövalyelere besledikleri sevgi sebebiyle dertliydi. Şimdi, oradaki kişiler arasında Galahad adında genç bir şövalye vardı. Savaşlardaki ve turnuvalardaki başarıları sayesinde çoktan büyük bir ün elde etmişti, Kraliçe onun Sör Lancelot'la olan benzerliğine şaşıyordu. Bu yüzden ona nereden, hangi ülkeden geldiğini ve hatta Sör Lancelot'un oğlu olup olmadığını sordu. Kral Arthur da bu gence büyük bir

onur bahşederek Galahad'ın dinlenmesi için kendi yatağını verdi. Ertesi sabah Kral ve Kraliçe katedrale gittiler, kalkanları ve miğferleri hariç tamamen zırhla kaplı şövalyeler de onları takip etti. İbadet bitince Kral, yoldaşlarından kaçının Kâse'yi aramak için yola çıkacağını biliyordu; her birini saydı ve yüz elli kişinin yola koyulacağını öğrendi. Şövalyeler veda ettiler, atlarına atlayıp Camelot sokaklarında ilerlemeye başladılar. Fakir zengin herkes gözyaşı döküyordu, Kral ise ağlamaktan konuşamıyordu. Güneş doğunca herkes birbirinden ayrıldı ve her şövalye kendisine en uygun gelen yolu takip etti.

3
Sör Galahad'ın Macerası

Sör Galahad'ın henüz bir kalkanı yoktu ve hiçbir macerayla karşılaşmadan dört gün boyunca at sürmüştü; en sonunda beyaz bir manastıra vardı, atından inip manastır halkına geceyi orada geçirip geçiremeyeceğini sordu. Topluluk onu büyük bir hürmetle karşılayıp salona yönlendirdi, Sör Galahad orada zırhını çıkardı. Sonrasında iki şövalyenin de orada bulunduğunu fark etti. "Efendiler," dedi Sör Galahad, "sizi buraya hangi rüzgâr attı?" Adamlar cevap verdi: "Efendim, bu manastırda çok değerli bir kalkan varmış. Gelgelelim bu kalkanı taşımak isteyen kişinin ya başına bir iş gelirmiş ya da üç güne kalmaz ölürmüş. Biz bu macerada başarısız olduk, yani görevi sen üstlenebilirsin." Sör Galahad da şöyle dedi: "Efendiler, öyleyse kabul ediyorum, zira henüz bir kalkanım yok."

Böylece sabah uyanıp ayine katıldılar. Ardından bir keşiş, onları mihrabın arkasına götürdü. Orada ortasında kızıl bir haç bulunan bembeyaz bir kalkanla karşılaştılar. "Efendiler, eğer dünyada bu kalkanı taşımaya en çok layık olan şövalye siz değilseniz bu kalkanı taşıyamazsınız. Bu yüzden size iyice düşünmenizi tavsiye ediyorum," dedi keşiş.

Şövalyelerden biri öne çıktı, adı Kral Bagdemagus'tu: "Pekâlâ, dünyadaki en iyi şövalye olmadığımı biliyorum, yine de kalkanı taşımayı deneyeceğim," diyerek kalkanı manastırdan çıkardı. Sonra Sör Galahad'a "Başarılı olduğuma dair haber alana dek, burada kalmanızı diliyorum," dedi. Sör Galahad'a haber gönderebilmek için yanına bir yaver alıp oradan ayrıldı.

Kral Bagdemagus henüz iki mil yol almıştı ki güzel bir vadiye vardı. Orada beyaz ata binen, bembeyaz zırhlar kuşanmış, hoş görünüşlü bir şövalyeyle karşılaştı. Mızraklarıyla birbirlerine hücum ettiler. Sör Bagdemagus atından düştü, çünkü kalkan hiçbir yerini koruyamamıştı. Sonra tuhaf şövalye, atından inip beyaz kalkanı Sör Bagdemagus'tan aldı. Kalkanı yavere verip "Bu kalkanı manastırda bıraktığınız iyi şövalye Sör Galahad'a götür ve ona saygılarımı sun," dedi.

"Efendim, adınız nedir?" diye sordu yaver.

"Adımın bir önemi yok, çünkü ne senin ne de fani herhangi bir kişinin bilebileceği bir ada sahibim," diye cevap verdi şövalye.

"Peki, asil efendim, en azından bana bu kalkanın neden elde edilemediğini ya da onu taşıyanın başına neden bir iş geldiğini söyleyin."

"Madem sordun," diye cevap verdi şövalye, "çünkü bu kalkanı Sör Galahad'dan başka hiç kimse taşıyamayacak."

Sonra yaver, Bagdemagus'a dönerek yaralı olup olmadığını sordu. "Hem de nasıl, ölümden zor kurtuldum," diye cevap verdi Bagdemagus. Eğer yaveri orada olmasaydı atına bile binemezdi. Gelgelelim yaver Bagdemagus'u vadideki keşiş kulübesine götürdü, orada yaralarına bakıldı, uzun süren bir istirahatten sonra adam tekrar hayata döndü. Yaver ise şövalyeyi keşişlere emanet ettikten sonra, kalkanla birlikte manastıra döndü. "Sör Galahad," diyerek atından indi, "Bagdemagus'u yaralayan şövalye saygılarını sunuyor ve size birçok macerayı getirecek bu kalkanı taşımanızı buyuruyor."

"Tanrı'ya ve yazgıma şükürler olsun," diye cevap verdi Sör Galahad, zırhlarını isteyip atına atladı, kalkanı sırtında taşıyordu. Yaverle birlikte yola koyuldu. Doğrudan, kalkanı Sör Galahad'a yollayan Beyaz Şövalye'nin bulunduğu yere gittiler. İki şövalye büyük bir nezaketle birbirlerini selamladılar. Beyaz Şövalye, kalkanın hikâyesini ve nasıl onun sorumluluğuna verildiğini Sör Galahad'a anlattı. Ardından vedalaştılar, Sör Galahad ile yaveri geldikleri manastıra geri döndüler.

Keşişler Sör Galahad'ı tekrar görünce büyük bir sevinç yaşadılar, çünkü başına bir iş gelmesinden korkuyorlardı. Sör Galahad atından iner inmez onu manastır avlusundaki bir mezarın başına götürdüler, orada gece gündüz öyle bir gürültü vardı ki duyan kişi ya deliye dönüyor ya da güçten düşüyordu. "Efendim, bunun kötü bir ruh olduğunu düşünüyoruz," dediler. Sör Galahad yaklaştı, miğfer hariç büsbütün zırhla kuşanmıştı, mezarın başına geldi. "Taşı kaldı-

rın," dedi bir keşiş, Galahad taşı kaldırdığında bir ses haykırdı: "Sör Galahad, beni uzunca bir süredir bulunduğum yere göndermek için geldiysen, sakın yakınıma gelme!" Galahad, ona kulak asmayıp taşı daha da yukarı kaldırdı, o esnada mezardan pis bir duman yükseldi, dumanın ortasından ise insana benzeyen fakat görülebilecek en çirkin yaratıklardan olan biri fırladı. "Galahad," dedi yaratık, "etrafında o kadar çok melek var ki gücüm sana dokunmaya yetmiyor." Sonra Galahad hafifçe eğilip mezarın içine baktı, orada uzanan zırhlı bir adam gördü, yanında da kılıcı vardı. "Kardeşlerim, bu cesedi buradan çıkaralım, çünkü gerçek bir Hıristiyan olmayan bu adam, manastır avlusunda gömülmeye layık değil," dedi.

Bundan sonra hepsi manastıra geri dönüp geceyi orada geçirdiler. Ertesi sabah Galahad, bir zamanlar söz verdiği gibi yaveri Melias'ı şövalye yaptı. Böylece Sör Galahad ve Sör Melias, Kutsal Kâse'nin peşine düşmek için oradan ayrıldılar, gelgelelim çok geçme-

den farklı yolları, farklı maceraları takip ettiler. İlk karşılaşmasında Sör Melias büyük yara almıştı, Sör Galahad onun yardımına koşup onu bir keşişe emanet etti. Bu keşiş, Sör Melias'ın yaralarını yedi haftada iyileştireceğini, yaralanmasının sebebinin ise Kutsal Kâse arayışına (Sör Galahad'ın aksine) tövbe etmeden çıkması olduğunu söyledi. Sör Galahad, Sör Melias'ı orada bırakarak Genç Kızlar Kalesi'ne varana dek at sürdü, günahlarından arındığı için buraya yalnızca o girebilirdi. Kaleyi yedi yıl boyunca kuşatan şövalyeleri kovalayıp kaleyi tekrardan gerçek sahibine, Dük'ün kızına emanet etti. Zindanlarda tutsak edilen genç kızları da özgürleştirdi ve ülkede Dük'ün topraklarını ellerinde bulunduran ne kadar şövalye varsa hepsini çağırıp Dük'ün kızına bağlılık emini etmelerini buyurdu. Sonraki gün biri gelip Genç Kızlar Kalesi'nden kaçan yedi şövalyenin yolunun, Sör Galahad'ı arayan Sör Gawaine, Sör Gareth ve Sör Lewaine'le kesiştiğini ve onlarla çarpıştıklarını söyledi; bu üç büyük şövalye, yedi şövalyeyi alt etmişti. "Bu iyi haber," dedi Galahad, zırhını ve atını alıp yola koyuldu.

Böylece Sör Galahad, Genç Kızlar Kalesi'ni terk ederek çorak bir ormanlığa varana dek at sürdü, orada Sör Lancelot ve Sör Percivale'la karşılaştı. Ne var ki diğer şövalyeler onu tanımadılar çünkü o esnada Galahad kılık değiştirmişti. Birbirleriyle dövüştüler, iki şövalye eyerlerinden düştü. Yakınlardaki kulübede yaşayan bir rahibe, "Tanrı seni kutsasın, dünyadaki en iyi şövalye sensin," diye bağırdı; bunu yüksek bir sesle söyledi, böylece Lancelot ve Percivale onu

duyabilecekti. Gelgelelim Sör Galahad, kimliğinin açığa çıkacağı endişesiyle atına atlayıp Sör Lancelot ve Sör Percivale tekrar at binmeden ormanın derinliklerine doğru fırladı. Onun hangi yoldan gittiğini bilmiyorlardı, bu yüzden Sör Percivale rahibeye danışmak için geri döndü, Sör Lancelot ise hızla ilerledi.

4
Sör Lancelot'un Görüşü ve Günahları için Tövbesi

Mermer sütunlardan yapılmış taş bir haçla karşılaştığında durdu, hemen yakınında eski bir şapel vardı. Atını bir ağaca bağlayıp kalkanını bir dala astı, şapelin kapısı kırık ve çürümüş olduğundan içeriyi görebiliyordu. Orada ipek kumaşla örtülmüş çok hoş bir mihrap ve her yanı parlak gümüşten, altı kollu bir şamdan gördü. Muhteşem bir ışık yayılıyordu, Sör Lancelot bu görüntü karşısında büyük bir istekle içeri girmeyi denediyse de başarı olamadı. Bu yüzden kederli ve umutsuz bir halde geri döndü, atının eyeri ile dizginlerini çıkarıp istediği yere gitmesine izin verdi. Sonra miğferini çıkararak kılıcının kemerini çözdü, uyumak için haçın hemen dibindeki kalkanının üzerine uzandı.

Orada yarı uyur yarı uyanık halde uzanırken bir sedyeyi çeken iki beyaz binek atının yaklaştığını gördü, sedyenin üstünde hasta bir şövalye uzanmaktaydı. Atlar haça ulaşınca durdular, Sör Lancelot şövalyenin şöyle dediğini duydu: "Ah ulu Tanrım, bu kederi ne zaman atlatacağım, Kutsal Kâse'yle karşılaşıp onun aracılığıyla ne zaman kutsanacağım?Pek

az olsa da kötü amellerde bulundum, fakat tüm bunlara uzun zamandır katlanmaya çalışıyorum." Böyle konuştu, Sör Lancelot da bunu duydu, sonra birden haçın önünde kocaman bir şamdan belirdi, üstelik onu oraya hiç kimse getirmemişti. Şamdanla birlikte gümüşten bir masa ve Lancelot'un daha önce gördüğü Kutsal Kâse belirdi. Şövalye ayağa kalktı, elleri ve dizleri üzerinde Kutsal Kâse'ye yaklaşıp dua etti, tüm hastalıkları geçmişti. Kâse, şapele doğru yöneldi, ışık ve şamdan da öyle, Sör Lancelot ise onları takip etmek için çok çabaladı ancak yapamadı, çünkü günahlarının yükü çok ağırdı. Hasta şövalye ayağa kalkıp haçı öptü ve haçın dibinde gözleri kapalı bir şekilde uzanan Sör Lancelot'u fark etti. "Bu uyuyan şövalyeye çok şaşıyorum," dedi yaverine, "Kutsal Kâse buraya geldi fakat o hâlâ uyuyor." "Bana kalırsa, hiç tövbe etmediği ölümcül bir günah işlemiş," diye cevap verdi yaver. "İnanıyorum ki mutsuz, çünkü belli ki Kâse'yi aramaya çıkan Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nden biri," dedi şövalye. "Efendim, burada tüm silahlarınız mevcut, yalnızca kılıcınız ve miğferiniz eksik. Bu yüzden onları çıkarmış olan bu tuhaf şövalyeninkileri alın," dedi yaver. Şövalye de yaverinin söylediğini yaptı, ayrıca Sör Lancelot'un atını aldı, çünkü o at kendininkinden daha iyi bir attı.

Onlar gittikten sonra Sör Lancelot tamamen uyanarak gördüklerini düşündü, gördüğünün bir rüya olup olmadığını merak etti. Aniden, bir ses ona seslendi: "Sör Lancelot, sen taştan daha katı, çalılıklardan daha çorak, incir ağacındaki yapraktan daha çıplak ve

yavansın; bu yüzden hemen git ve bu kutsal yerden uzaklaş." Sör Lancelot bunu duyduğunda kalbinde bir acı hissetti, gözlerinden yaşlar süzüldü ve doğduğu güne lanet okudu. Miğferi ile kılıcı, onları bıraktığı noktada, haçın dibinde değildi. Üstelik atı da gitmişti. Kendi kendine dövünüp ağladı: "Bu utancımın sebebi günahlarım ve kötülüklerim. Zira ne zaman dünyevi maceralara atılsam her birinde başarılı olup herkesin önüne geçerdim, haklı ya da haksız olayım bir dövüş kaybetmişliğim bile yoktur. Oysa şimdi ilahi maceralara atıldığımdan, eski günahlarımın bana engel olduğunu görüyor ve anlıyorum. Öyle ki Kutsal Kâse yanımdan geçtiğinde ne konuşabildim ne de hareket edebildim." Güneş tekrar doğana dek kederliydi, sonrasında kuşların cıvıltısını duydu ve bir nebze rahatladı. Atı artık yanında olmadığından orayı yürüyerek terk etti, üzerine büyük bir hüzün çökmüştü.

5
Sör Percivale'in Bir Macerası

Tüm bu zaman boyunca Sör Percivale, kendi macerası peşinde koşuyor ve neredeyse hayatını kaybediyordu, düşmanlarının elinden iyi şövalye Sör Galahad tarafından kurtarılmıştı. Sör Percivale, Sör Galahad'ı arıyor olmasına rağmen kurtarıcısının o olduğunu bilmiyordu; çünkü Sör Galahad artık beyaz bir kalkan değil, kırmızı bir kalkan taşıyordu. Nihayetinde düşmanları ormanın derinliklerine kaçmış, Sör Galahad da onları takip etmişti. Gelgelelim Sör Percivale'ın atı olmadığından geride kalmıştı. Sonrasında aklı başına gelmiş, yardımına koşan kişinin Sör Galahad olduğunu anlamış, bir ağacın altına oturup haline üzülmeye başlamıştı.

Orada otururken, siyah at süren bir şövalye Sör Percivale'ın önünden geçti, bu şövalye tam gözden kaybolmuştu ki aniden bir saray çalışanı çıkageldi. Sör Percivale'ın orada olduğunu fark edince ona, siyah at süren bir şövalye görüp görmediğini sordu. "Evet, gördüm. Neden soruyorsun?" dedi Sör Percivale. "Ah efendim, o küheylanı benden çaldı. Efendim beni bulursa eminim ki beni öldürecek." Bunun üzerine Sör Percivale, "Pekâlâ, görüyorsun ki bir

atım yok, fakat eğer iyi bir atım olsaydı onu yakalar getirirdim," dedi. "Öyleyse binek atımı al," dedi saray çalışanı, "elinden geleni yap, ben de seni yürüyerek takip edeceğim ki başarıp başaramayacağını göreyim." Sör Percivale atı olabildiğince hızlı sürdü, en sonunda şövalyeyi görüp ona seslendi. Şövalye, arkasını dönerek mızrağını Sör Percivale'a doğrulttu ve bineğinin gövdesine saplayınca at yıkılıp öldü, Sör Percivale da atla birlikte düştü; şövalye ise oradan uzaklaştı. Sör Percivale öfkeden deliye dönmüştü, şövalyeye geri dönerek kendisiyle ayakta dövüşmesini haykırdı, ancak şövalye cevap vermeden yoluna devam etti. Sör Percivale, şövalyenin geri dönmeyeceğini anlayınca kendini yere bırakıp miğferi ile kılıcını fırlattı, tüm şövalyeler içerisinde en talihsizi olduğundan yakındı. Tüm gününü baygın ve bitap bir halde orada geçirdi, gece yarısına kadar uyudu. Uyandığında karşısında bir kadın gördü; kadın hiç beklemeden şiddetle sordu: "Sör Percivale, burada ne yapıyorsunuz?" Sör Percivale, "Ne bir iyilik ne de büyük bir kötülük," diye cevap verdi. "Eğer sizi çağırdığımda isteğimi gerçekleştireceğinize söz verirseniz size kendi atımı ödünç veririm, sizi istediğiniz yere taşır," dedi kadın. Sör Percivale bunu seve seve kabul etti, kadın gidip siyah bir atla geri döndü. At o kadar büyüktü ve o kadar güzel donatılmıştı ki Sör Percivale hayrete düştü. Büyük bir memnuniyetle ata binip mahmuzladı. Bir saatten az bir zaman geçmişti ki at, Sör Percivale'ı dört günlük mesafeye taşımıştı. Eğer Sör Percivale, dizginlerini tutmasa at onu doğrudan dalgalı suya sokacaktı. Şövalye şüpheyle oracıkta

bekledi, çünkü su gürül gürül akıyordu ve atının oradan geçemeyeceğinden korkuyordu. Yine de karşıya geçmek istiyordu, kendini hazırlayıp haç çıkardı.

Tam o esnada at şeklini almış kötü ruh, Sör Percivale'ı suyun içine fırlattı. Suya dalan Sör Percivale ağlıyor, ıstırap çekiyordu. Su, ona yanıyormuş gibi görünüyordu. O an anladı ki bindiği şey bir at değil, onu azaba götürecek kötü bir ruhtu, bu yüzden tüm geceyi şükrederek, dua ederek geçirdi. Güneş doğar doğmaz etrafına bakındı; yabani hayvanlarla dolu, etrafı denizle çevrili vahşi bir dağda olduğunu gördü. Doğrulup vadiye doğru yol aldı, orada bir yılanın küçücük bir aslanı boynundan yakaladığını gördü. Hemen ardından büyük bir aslan geldi; yılana doğru kükrüyor, bağırıyordu. Aralarında sert bir kavga çıktı. Sör Percivale, karşılaştırıldığında daha asil bir hayvan olan aslana yardım etmeyi düşündü, bu yüzden kılıcını çekip kalkanını kaldırarak yılana ölümcül bir darbe indirdi. Aslan bunu görünce, bir hayvanın bir insana gösterebileceği tüm sevgiyi Sör Percivale'a gösterip bir spanyel gibi kuyruk sallayarak patileriyle onu okşadı. Öğlene doğru aslan, küçük yavrusunu alıp sırtına yerleştirerek onu yuvasına götürdü, yalnız kalan Sör Percivale rahatlayana kadar dua etti. Ne var ki akşamüzeri aslan geri dönüp Sör Percivale'ın ayaklarının dibine yattı. Sör Percivale ile aslan, tüm gece boyunca birlikte uyudular.

H.J.FORD

6
Sör Lancelot'un bir macerası

Lancelot ormanda yürürken orada yaşayan birçok keşişle karşılaştı, sonrasında atını ve miğferini çalan şövalyeyle dövüşüp eşyalarını geri aldı. Karşılaştığı keşişlerin birinden öğrendi ki Sör Galahad kendi çocuğuydu, ayrıca Hamsin Yortusu'ndayken "Tehlikeli Sandalye"ye oturan kişi de oydu; Merlin'in söylediğine göre bu tehlikeli sandalyeye dünyadaki en iyi şövalye hariç kimse oturamazdı. Sör Lancelot tüm geceyi o keşişin yanında geçirip dinlendi, bir çile gömleği giyiyordu ve bu gömlek bedenini sürekli yara yapıyordu, yine de ses etmeyip dayanarak bu acıya katlandı. Şafak sökünce keşişe veda etti. At sürerken açık bir alana ulaştı, burada etrafında birçok renkte çadır ve çardaklar olan büyük bir kale vardı. Yine orada, at sırtında beş yüz şövalye vardı. Kaleye yakın olan şövalyeler siyah atlara binmişti ve siyah zırhlar giymişlerdi, onların karşısındaki şövalyelerin atları ve zırhları ise beyazdı. İki taraf çarpıştı, Sör Lancelot ise onları izledi.

En sonunda kalenin siyah şövalyelerinin durumunun iç açıcı olmadığını gördü, her zaman zayıftan yana olduğundan onların yardımına koştu; beyaz

şövalyelerin birçoğunu bertaraf edip onları toprağa göndererek muhteşem bir kahramanlık örneği gösterdi. Buna karşın sürekli olarak Sör Lancelot'un etrafını çeviren beyaz şövalyeler onu yoruyordu. Hiçbir insan sonsuza dek dayanamazdı, nihayetinde Sör Lancelot da dövüşmekten o kadar bitkin düşmüştü ki kollarının bir darbe daha vurmaya mecali kalmadı. Onu alıp ormana götürdüler, atından indirip dinlendirdiler, Sör Lancelot'un yokluğunda kale düştü. "Şimdiye dek, girdiğim her turnuvadan ya da atlı mızrak dövüşünden galip çıkmıştım," diye sızlandı Sör Lancelot kendi kendine, yanındaki şövalyeler onu orada bıraktılar ve yine yalnız kaldı. "Şimdi ise utanç doluyum, artık hiç olmadığım kadar günahkâr bir insan olduğuma ikna oldum." Keder dolu bir halde, önünde bir rahibenin dikildiği şapele varana kadar at sürdü; rahibe, Sör Lancelot'a adını ve ne aradığını sordu.

Lancelot kadına kim olduğunu söyledi; savaşta başına ne geldiğini, uyurken şahit olduğu görüyü anlattı. "Ah Lancelot," dedi kadın, "Dünyevi şövalyelik söz konusu olduğunda sen, dünyadaki en muhteşem ve en başarılı şövalyesin. Fakat artık semavi maceralar peşinde koştuğundan, o savaşta başarılı olamaman bir mucize değil. Çünkü savaş aslında bir işaretten ibaretti, siyah giyinmiş fani şövalyeler henüz tövbe edilmemiş günahları simgeliyordu. Beyaz şövalyeler ise efendimizin yolunu seçen kişilerdi, onlar için ilahi görev çoktan başlamıştı. Böylece hem günahkârlarla hem de iyi insanlarla karşılaştın, ancak

günahkârların yenileceğini gördüğünde onların yardımına koştun, çünkü dünyevi onur ve kibir konusunda onlar senin dostlarındı; oysa bu ilahi vazife için tüm bunları bırakmalısın. Başarısızlığının sebebi de budur. Artık seni boş kibrin ve gururun konusunda uyardığıma göre, sonsuz acıdan sakınmanı öneriyorum. Zira tüm fani şövalyeler arasında en çok sana acıyorum, çünkü biliyorum ki günahkâr fani şövalyeler arasında senin eşin benzerin yok."

7
Sör Gawaine'in bir macerası

Sör Gawaine, ayrıldıktan sonra herhangi bir macerayla karşılaşmadan uzunca bir süre at sürdü. Hamsin Yortusu'ndan Aziz Michael Yortusu'na dek dolaşmasına rağmen, karşılaşmak istediği maceraların onda biriyle bile karşılaşmadı. Gelgelelim bir gün Sör Ector de Maris'le karşılaştı, her ikisi de bu karşılaşmadan oldukça memnun oldular ve peşine düştükleri görevdeki macera eksikliği hakkında birbirlerine yakındılar.

"Gerçekten de," dedi Sör Gawaine Sör Ector'a, "bu vazifeden bıkmış durumdayım, daha fazla tuhaf ülkeye gitmek istemiyorum."

"Bana da tuhaf gelen bir şeyler var," dedi Sör Ector, "yirmi şövalyeyle karşılaştım, hepsi de aynı şeyden yakınıyor."

"Acaba kardeşin nerede," diye sordu Sör Gawaine. "Ondan hiç haber alamadım," diye cevap verdi Sör Ector, "Sör Galahad'dan, Sör Percivale'dan ya da Sör Bors'tan da bir haber alamadım, ne var ki onlar eşsiz şövalyeler oldukları için iyi olduklarından bir şüphem yok."

Orada konuşup otururken gözleri önünde, dirseğe kadar kırmızı ipekle örtülü bir el belirdi, bu el parlak bir ışık saçan büyük bir kandil tutuyordu. Daha sonra el şapele doğru gidip kayboldu, nereye kaybolduğunu bilemediler. Sonra bir sesin şöyle seslendiğini duydular: "Zayıf inanç ve kötü emellerle dolu şövalyeler, bu iki şey sizi başarısızlığa uğrattı, bu yüzden Kutsal Kâse'nin maceralarıyla karşılaşamayacaksınız." Şövalyeler hemen bir rahibe gidip günah çıkarttılar. O rahip, "Gördüğünüz şeyin anlamı şu, üç şeyde başarısız oldunuz: İyilik, niyet ve dürüstlük. Üstelik siz büyük canilersiniz," dedi.

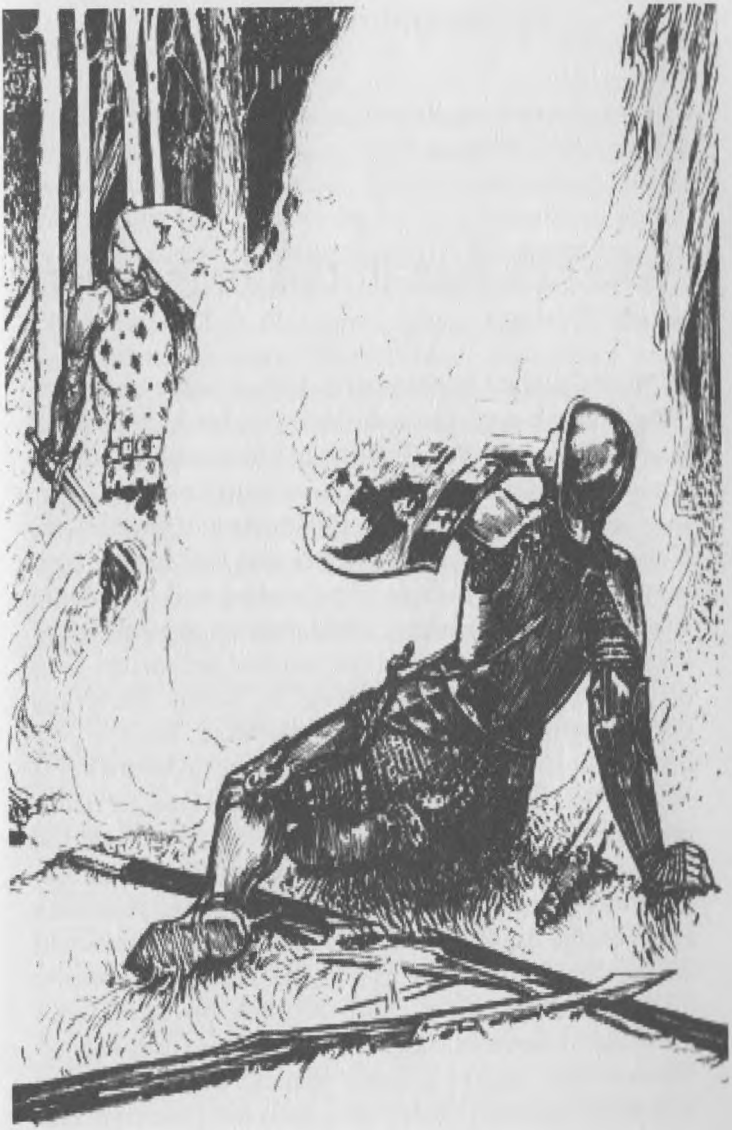
"Efendim, sözlerinizden anladığımıza göre günahlarımız bu vazifede başarılı olmamızı engelleyecek, doğru mu?" diye sordu Sör Gawaine. "Evet, bu görev yüzlerce insana utançtan başka bir şey getirmeyecek," diye cevap verdi rahip. Bunun üzerine Gawaine çoktan yola çıkmış olan Sör Ector'ın peşine koyuldu.

8
Sör Bors'un Bir Macerası

Sör Bors, vazife için Camelot'u terk ettiğinde eşek süren bir rahiple karşılaştı ve onu selamladı. İyi adam, Sör Bors'un Kutsal Kâse'yi arama vazifesine çıkan şövalyelerden biri olduğunu hemen anladı. "Sen kimsin?" diye sordu. Sör Bors ise "Kâse arayışında başarılı olmak için yola çıkmış bir şövalyeyim, çünkü bunu başaracak kişi büyük bir onura sahip olacaktır," diye cevap verdi. "Bu doğru," diye yanıtladı iyi adam, "o kişi dünyadaki en iyi şövalye olacak, fakat şunu iyi belle: Kutluluğa ermeyen ve günah çıkartmayan hiç kimse bu görevde başarılı olamaz." Keşiş kulübesine gelene dek ilerlediler. İyi adam, Sör Bors'u şapele götürdü, orada günahlarını çıkarttı, birlikte ekmek yiyip su içtiler. "Şimdi," dedi rahip, "Kutsal Kâse'nin bulunduğu masaya oturana dek hiçbir şey yememeni istiyorum." Bunu duyan Sör Bors, "Efendim, bunu kabul ederim, fakat o masaya oturacağımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Biliyorum işte, ama orada dostlarından çok azı seninle birlikte olacak. Ayrıca vazifeni tamamlayana dek o gömlek yerine bu örtüyü giymelisin," dedi rahip. Sör Bors da kıyafetlerini çıkarıp verilen kırmızı örtüyü

giydi. Daha sonra iyi adam, Sör Bors'u sorguladı. Son derece temiz yürekli bir insan olduğunu öğrenince hayrete düştü, ona silahlarını vererek yola devam etmesini söyledi.

Bunun ardından Sör Bors; birçok yere gidip birçok maceraya atıldı, hatta zaman zaman şeytana uyacaktı ki aklına, yaşamını günahtan alıkoymasını söyleyen rahibin sözleri geldi. Bir defasında neredeyse kendi kardeşini öldürecekti, fakat tam o sırada bir ses "Bors oradan uzaklaş, dokunma ona," diye haykırdı. O da bu sese kulak verip elini indirdi. O sırada iki şövalye arasına ateş gibi bir bulut inip her ikisinin de kalkanlarını yaktı, iki adam da büyük bir baygınlık geçirip toprağa düştü. Uyandıklarında Bors, kardeşinin yaralanmadığını gördü. Yine o esnada bir ses duyuldu: "Bors, artık git ve kardeşinin yanından ayrıl. Denize doğru yola çık, Sör Percivale seni orada bekliyor olacak." Sör Bors, bilmeden yaptıkları için kardeşinden af dileyip denize doğru yola çıktı. Kıyıda beyaz ipek kaplı bir gemi gördü; adımını atar atmaz gemi sanki uçuyormuşçasına büyük bir hızla yol almaya başladı. Sör Bors gemide uzanıp gün doğana kadar orada uyudu. Uyandığında geminin ortasında uzanan, zırh kuşanmış bir şövalye gördü, şövalyenin miğferi yoktu; onun Sör Percivale olduğunu anladı. Onu gördüğüne çok sevindi, birbirlerine yaşadıkları maceralardan ve karşılarına çıkan cezbedici şeylerden bahsettiler, her ikisi de birlikte olmaktan büyük memnuniyet duydular. "Artık yalnızca iyi şövalye Galahad eksik," dedi Sör Percivale.

9
Sör Galahad'ın bir macerası

Sör Galahad bir akşamını keşiş kulübesinde dinlenerek geçirdi. O dinlenirken bir hanımefendi gelip keşişe Sör Galahad'la konuşmak istediğini söyledi, Sör Galahad'ın bitkin ve uyuyor olduğu söylendi ancak hanımın bu isteği yine de geri çevrilmedi. Keşiş, Sör Galahad'ı bir hanımın ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek uyandırdı. Sör Galahad kalkıp kadının isteğini sordu. "Galahad, silahlarını ve zırhını kuşanmanı, atına binerek beni takip etmeni istiyorum. Seni bir şövalyenin karşılaşabileceği en büyük maceraya götüreceğim," dedi kadın. Sör Galahad, kadına yola çıkmasını söyleyip onu takip etti. Üç gün sonra denize vardılar, orada Sör Bors ve Sör Percivale'ın uzanmakta oldukları gemiyi buldular. Kadın, atını geride bırakacağını, Sör Galahad'ın da atını geride bırakması gerektiğini söyledi, eyerleri ve dizginleri yanlarına alıp gemiye bineceklerdi. Öyle de yaptılar, gemideki iki şövalye tarafından büyük bir sevinçle karşılandılar. Yelkenler açıldı, gemi rüzgârla birlikte büyük bir hızla ilerlemeye başladı, ta ki Logris topraklarına varana dek. Buraya girmek için iki büyük kayanın ortasında bulunan girdaptan geçmeleri gerekiyordu.

Kendi gemileri burayı güvenle geçemezdi, bu yüzden onu bırakıp içinde hiç kimsenin bulunmadığı başka bir gemiye geçtiler. Geminin kıçında şu sözler yazıyordu: "Bu gemiye binen kişi, kararlı ve inançlarından emin olmalıdır. Başarısız olursanız size yardım edilmez." Sonra kadın dönüp şunu sordu: "Percivale, benim kim olduğumu biliyor musun?" "Hayır, doğrusunu isterseniz bilmiyorum," diye cevap verdi Percivale. "Ben senin kız kardeşinim, bu yüzden dünyada en çok sevdiğim insan sensin. Eğer inançlı değilsen ya da gizli bir günahın varsa gemiye binmekten sakın, aksi takdirde yok olacaksın." Percivale şöyle cevap verdi: "Sevgili kardeşim, gemiye bineceğim, eğer hakiki bir şövalye değilsem bırakın yok olayım." Böylece gemiye bindiler, gemi öyle dolu dolu, öyle güzel süslenmişti ki her biri hayrete düştü.

Geminin ortasında muhteşem bir yatak vardı, Sör Galahad bu yatağa yaklaştığında üzerinde ipek bir taç olduğunu gördü, bir de yarısı kınından çıkmış bir kılıç buldu. Kılıç çeşitli süslerle kaplıydı; topuzu taştandı, değişik renklerle işlenmişti ve her rengin ayrı bir fazileti vardı, sapı ise iki hayvanın kaburgasından yapılmıştı. Bunlardan biri bir yılanın kemiğiydi, onu tutan herhangi bir el ne yorulur ne de yaralanırdı. Diğeri ise Fırat Nehri'nde yüzen balıklardan birinin kemiğiydi, bunu tutan insan ne sahip olduğu neşeyi ne de yaşadığı kederi düşünürdü, yalnızca önünde olana odaklanırdı. Yani bu kılıcı tutacak kişi, diğer insanlardan daha iyi olmalıydı. Sör Percivale öne atıl-

dı ve ellerini kılıca koydu, ancak kılıcı kavrayamadı. Daha sonra Sör Bors denedi, o da başarısız oldu. Sör Galahad kılıçla karşı karşıya geldiğinde kılıcın üzerinde kandan harflerle, kılıcı çekmeye çalışan kişinin günahsız olması gerektiği aksi takdirde ölümüne yaralanacağının yazdığını gördü. "Ant olsun ki bu kılıcı kınından çıkarırdım, fakat üzerinde yazanlar o kadar büyük bir yük ki elimi o kılıca süremem," dedi Galahad. Hanım araya girdi, "Efendim, bu kılıcı sizden başka kimsenin çekemeyeceğini bilin," diyerek kılıcı çekmeye çalışan şövalyelerden bahsedip onların başına gelen kötülükleri anlattı. Hepsi birden Sör Galahad'a kılıcı çekmesi için yalvardılar, çünkü belli ki kılıcı çekmek onun nasibiydi. "Size cesaret vermesi için kılıcı tutacağım, gelgelelim bilin ki bu kılıç bana olduğu kadar size de aittir," dedi Galahad. Kılıcı parmaklarıyla sıkı sıkı kavradı, kadın da kılıcı onun beline bağladı, ardından o gemiyi de terk edip onları karaya çıkaracak başka bir gemiye bindiler. Karada birçok tuhaf macerayla karşılaşacaklardı. Kıyıya çıktılarında, tamir ettikleri kalenin etrafında toplanmış altmış şövalye gördüler. Kalenin sahibi, yıllar önce, yalnızca tek çaresi olan büyük bir hastalığa yakalanmış bir hanımefendiydi. Hastalığının tek çaresi, bir kralın dürüst ve saf kızından alınan bir çanak kanla vaftiz edilmekti.

Oradaki şövalyeler, kıyıya çıkan Galahad ile arkadaşlarının yanlarına gidip çekilmelerini ve zarar görmeden oradan ayrılabileceklerini söylediler, gelgelelim özel bir istekleri vardı. Sör Percivale'ın kız

kardeşinin kanını istiyorlardı.

Sör Galahad, iki kabzalı kılıcını çekip önüne çıkan herkesi bertaraf etti. Sonra gece çöktü, iyi bir şövalye gelip geceyi emniyette geçirebileceklerini söyledi, ancak tabii ki ekledi: "Ertesi gün isteğimize uymak zorundasınız."

"Öyleyse," diye araya girdi Sör Percivale'ın kız kardeşi, "saygıdeğer şövalyeler, bu hanımı iyileştirmek istiyorum, böylece hem ben hem de soyum büyük bir onura mazhar olur, ayrıca birçok kişi öleceğine bir kişi ölsün. Dolayısıyla bir mücadele gerçekleşmeyecek, yarın sabah isteğinizi yerine getirmek için size teslim olacağım." Kalede büyük bir sevinç yaşandı. Ertesi gün kadın, kan kaybederken ellerini kaldırarak onları kutsayıp "Madam, sizi iyileştirmek için kendi canımı veriyorum, Tanrı aşkına benim için dua edin," dedi. Bunu der demez kendinden geçip düştü. Galahad ve arkadaşları onu kaldırıp akan kanı durdurmaya çalıştılar, buna rağmen kadın öldü; cesedini vasiyeti üzerine gözyaşları eşliğinde bir filikaya koydular. Sör Percivale, kendilerine nasıl yardımcı olduğunu anlatan bir mektubu kadının cansız ellerine koydu. Kadının üstüne siyah bir ipek örttüler, rüzgâr gelip filikayı kıyıdan uzaklaştırdı. Tüm şövalyeler, filika gözden kaybolana dek orada bekledi.

10

Sör Lancelot, Sör Galahad'la karşılaşır ve yolları sonsuza dek ayrılır

Artık Sör Lancelot'a ne olduğunu anlatmamız gerek.

Mortoise adı verilen göle geldiğinde karşısına çıkacak macerayı beklerken uyuyakaldı, uykusunda biri ona seslendi; kalkmasını, zırhını giymesini ve bulduğu ilk gemiye binmesini söyledi. Sör Lancelot da ayağa kalkıp silahlarını kuşandı, hazırlandı, sahilde yelkeni ve küreği olmayan bir gemi buldu. Gemiye biner binmez daha önce hiç karşılaşmadığı bir sıcaklıkla sarmalanmış gibi hissetti, sanki tüm istekleri gerçekleşmiş gibiydi. Üzerindeki bu neşe ve huzurla uyuyakaldı. Uyandığında yanında hoş bir yatak buldu, yatağın üzerinde ölü bir hanım uzanmaktaydı. Bu kadının Sör Percivale'ın kız kardeşi olduğunu anladı, elinde yaşadığı maceraları anlatan bir mektup vardı, bu mektubu alıp okudu. Bir ay veya daha fazla bir süre boyunca o filikada kaldı, bir gün filika kıyıya yaklaşınca Sör Lancelot bir at sesi duydu. Ses yaklaştıkça atın üzerinde bir şövalye olduğunu gördü.

Gemiyi gören şövalye atından inip eyeri ve dizginleri eline aldı, gemiye bindi. "Hoş geldin," dedi Lancelot. Şövalye de onu selamlayıp "İsminiz nedir? Nedendir bilmiyorum fakat kanım size ısındı," dedi.

"Gerçekten mi? Adım Sör Lancelot du Lac," diye cevap verdi.

"Efendim," dedi yeni şövalye, "o halde gelin size bir sarılayım, zira siz benim babamsınız."

"Ah, öyleyse sen Galahad'sın?" diye haykırdı Sör Lancelot.

"Evet, ben Galahad'ım," deyip diz çökerek Lancelot'un hayır duasını istedi, sonrasında da miğferini çıkarıp onu öptü. Büyük bir sevinç duydular ve birbirlerine Kral Arthur'un sarayından ayrıldıktan sonra başlarına gelen şeyleri anlattılar. Galahad, yatağın üstünde yatan ölü hanımefendiyi gördü, onu tanımıştı, ona büyük bir saygı beslediğini ve onun dünyadaki en iyi genç hanım olduğunu babasına anlattı, hayatının bu şekilde sona ermesinin ne büyük bir acı olduğunu söyledi. Sonra Lancelot, Galahad'ın muhteşem bir kılıç elde ettiğini duyunca kılıcı görmek istedi; kılıcın topuzunu, kabzasını ve kınını öptü. "Doğrusunu istersen hiç böyle muhteşem ve tuhaf maceralar duymamıştım," dedi. Lancelot ve Galahad o gemide yarım yıl geçirdiler, tüm güçleriyle gece gündüz Tanrı'ya dua ettiler. Altı aydan sonra bir pazartesi günü tekne ormanın ucuna doğru sürüklendi, orada beyaz zırhlar kuşanmış bir şövalyenin iki beyaz atı dizginlerinden tuttuğunu gördüler. Adam gemiye

geldi, iki şövalyeyi selamlayıp şöyle dedi: "Galahad, yeterince uzun bir süredir babanla birliktesin, artık gemiyi terk edip bu ata binmen ve Kutsal Kâse'yi aramaya devam etmen gerekiyor." Galahad babasının yanına gidip onu öptü, "Biricik güzel babam, Kutsal Kâse'yi bulana dek seni bir daha görebilir miyim bilmiyorum," dedi. Tam o an bir ses duyuldu: "Mahşer gününe dek birbirinizi göremeyeceksiniz." Bunu duyan Lancelot, "Şimdi, Galahad, birbirimize sonsuza dek veda etmek zorundayız, bu yüzden büyük Tanrı'mızdan hem seni hem de beni esirgemesi için dua edeceğim," dedi. Galahad da "Efendim, hiçbir dua sizinkinden daha hayırlı değildir," diye cevap verdi.

Ertesi gün Sör Lancelot, Camelot'a geri döndü. Orada Kral Arthur ve Guinevere ile buluştu. Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin birçoğu, hatta yarısından fazlası ya katledilmiş ya da hayatını kaybetmişti. Saraydaki herkes, Sör Lancelot'u tekrar görmekten memnundu. Kral, Lancelot'a oğlu Sör Galahad hakkında birçok soru sordu.

11
Sör Galahad'ın Kâse'yi Bulması ve Ölümü

Sör Galahad önce Sör Percivale'la sonra da Sör Bors'la karşılaşana dek at sürdü, birbirlerini büyük bir memnuniyetle karşılayıp yoldaş oldular. Önce Kral Pelles'in bulunduğu Carbonek Kalesi'ne gittiler, kral onları büyük bir sevinçle karşıladı çünkü onların gelişiyle birlikte Kutsal Kâse görevinin tamamlanacağını anlamıştı. Daha sonra farklı maceralara atıldılar, hatta Galahad'ın sakat kralı kutsal bir mızraktan akan kanla iyileştirdiği anlatılır. Gece yarısında bir ses onlara kalkmalarını ve kaleyi terk etmelerini buyurdu ki onlar da öyle yaptılar, üç Galyalı şövalye de onlarla birlikte gitti. Sonra Galahad, eğer onlardan herhangi biri Kral Arthur'un sarayına ulaşırsa babası Sör Lancelot'a ve oradaki Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne selam götürmesini diledi, ardından Sör Bors ve Sör Percivale'ı yanına alarak oradan ayrıldı. Bir kıyıya varana dek üç gün boyunca at sürdüler, orada kendilerini bekleyen bir gemiyle karşılaştılar. Geminin ortasında gümüşten bir masa, üzerinde de kırmızı ipekle örtülmüş Kutsal Kâse vardı. Kalpleri sevinçle doldu, hemen orada Kâse'nin

önünde saygıyla eğildiler. Galahad, bu dünyadan ne zaman ayrılabileceğini sorup dua etti. Uzun bir süre boyunca dua etmişti ki nihayet bir ses, "Galahad, isteğin gerçekleşecek. Bedeninin ölmesini istediğin an, bu dileğine erişecek, ruhani yaşama kavuşacaksın," dedi. Percivale da bu sesi duydu, Galahad'a neden böyle şeyler istediğini kendisine söylemesi için yalvardı. Galahad şöyle cevap verdi: "Geçmiş günlerde Kutsal Kâse'nin maceralarından yalnızca birkaçıyla karşılaştığımızda daha önce hiç kimsenin hissetmediği kadar huzurlu hissetmiştim. O zaman anladım ki bedenim ölü olsa bile ruhum mutluluğa doyabilir, çünkü beden gölgeden başka bir şey değildir."

Üç şövalye o gemide biraz zaman geçirmişti ki nihayetinde karşılarında Sarras[2] şehrini gördüler. Gümüş masayı gemiden çıkardılar, Sör Percivale ve Sör Bors önden gitti, Sör Galahad da onları şehrin kapılarına dek takip etti; orada oturan kambur, yaşlı bir adamla karşılaştılar. Yaşlı adamı gören Sör Galahad, masayı taşımaya yardım etmesi için ona seslendi, çünkü masa çok ağırdı. "Şaka mı yapıyorsun? On senedir değneklerim olmadan yürüyemiyorum bile," diye cevap verdi yaşlı adam. "Buna aldırma, yalnızca ayağa kalk ve iyi niyetini göster," dedi Galahad. Adam ayağa kalktı, kalkar kalkmaz kendini eskisi gibi sağlıklı bir halde buldu ve masaya doğru koşup Galahad'ın yanında taşımaya başladı. Şehir, yeni gelen üç şövalyenin bir kötürümü iyileştirdiği haberle-

2 Kral Arthur efsanelerinde Kutsal Kâse'nin götürüldüğü mistik ada. (ç.n.)

riyle çalkalanmaya başlamıştı. Şehrin kralı, bu haber kulağına gelince şövalyeleri çağırıp onları sorguladı. Onlar da gerçekleri anlattılar ve Kutsal Kâse'den bahsettiler, gelgelelim Kral söyledikleri hiçbir şeye kulak asmayıp onları zindandaki derin bir çukura attı. Oradayken bile ümitsizliğe düşmediler, çünkü Kutsal Kâse görüsü onları güçlendirmişti. O yılın sonunda Kral hastalandı ve öleceğini düşündü, bu yüzden üç şövalyeyi yanına çağırıp onlara yaptığı kötülükler yüzünden af diledi, onlar da Kral'ı seve seve affettiler. Sonra Kral öldü; şehirdeki herkes korkuyor, kimse ne yapacağını bilmiyordu. En sonunda şehir konseydeyken bir ses duyuldu; bu ses, üç yabancı şövalyeden en gencini yeni kral olarak seçmelerini onlara buyurdu. Onlar da öyle yaptılar. Galahad kral olduktan sonra gümüş masanın altınlar ve değerli taşlarla donatılmasını istedi. Her gün o ve iki şövalye, bu masanın önünde diz çöküp dua ettiler.

Yılın sonu günü gelmiş, Galahad bu günde kral olmuştu, erken kalkıp iki şövalyeyle birlikte saraya geldi. Orada Kutsal Kâse'nin önünde diz çökmüş, etrafı meleklerle çevrilmiş, piskoposa benzer bir adam gördü. Adam, Galahad'a seslenerek ona "Gel, İsa'nın hizmetkârı, gel ve ulaşmayı en çok istediğin şeye ulaş," dedi. İlk kez ruhani şeylere tanık olan Galahad'ın bedeni şiddetle titremeye başladı ve elini göğe kaldırıp "Tanrım, sana şükürler olsun, çünkü artık uzun bir süredir dilediğim şeye ulaştım. Yüce Tanrı'm, siz de kabul ederseniz artık ölmek istiyorum," dedi. Bunun ardından gidip Percivale'ı öptü-

ve onu Tanrı'ya övdü, sonra Sör Bors'a gidip onu da öptü ve onu da Tanrı'ya övdü. Sonra da "Ulu tanrım, efendim ve babam Sör Lancelot'a selamlarımı sunun ve ona bu dünyanın geçici olduğunu hatırlatın," dedi. Masanın önünde diz çöküp dua etti, dua ederken ruhu aniden bedeninden ayrılıp melekler tarafından cennete taşındı, oradaki iki şövalye de buna şahit oldular. Çok geçmeden göklerden sahibi belirsiz bir el geldi, Kâse'yi ve mızrağı alıp onları cennete geri götürdü. O zamandan beri hiç kimse, Kutsal Kâse'yi gördüğünü söylemeye cüret edemedi.

Percivale ve Bors, Galahad'ın ölü bedeninin yerde yattığını görünce daha önce hiç üzülmedikleri kadar üzüldüler, ülkenin ve şehrin insanları da kendilerini tutamadı. Onu krallara yaraşır bir şekilde toprağa verdiler. Galahad gömüldükten hemen sonra Sör Percivale şehrin dışında bir keşiş kulübesi aradı ve keşiş kıyafetlerine büründü, Sör Bors da tüm bu zaman boyunca onunlaydı; yine de o, her zaman giydiği kıyafetlerle dolaştı. Bir yıl iki ay geçmişti ki Sör Percivale da yaşamını yitirdi ve Galahad'ın yanına gömüldü, Sör Bors ise o toprakları terk ederek uzun bir yolculuktan sonra Camelot'a döndü. Onu gören saraylılar büyük bir sevinç yaşadılar, çünkü onu öldü biliyorlardı. Kral, usta yazmanlarını çağırıp ona hizmet etmelerini, Sör Galahad ve Sör Percivale'la yaşadığı tüm maceralarını yazmalarını emretti. Sonrasında da Sör Lancelot tanık olduğu Kutsal Kâse maceralarını anlattı, bunlar da kayda geçirilip diğer yazılarla birlikte Salisbury'deki raflara kondu. Çok zaman geçmemişti

ki Sör Bors, Sör Lancelot'a şunları söyledi: "Oğlun Galahad, önce sana sonra da Kral Arthur ve tüm saraya benim aracılığımla hürmetlerini iletti, Sör Percivale da aynı şekilde saygılarını sundu, onu Sarras'ta kendi ellerimle toprağa verdim. Ayrıca Sör Lancelot, Galahad bu dünyanın geçici olduğunu hatırlaman için dua etti, tıpkı birlikte olduğunuz zaman ona söz verdiğin gibi." Bunun üzerine Sör Lancelot, "Bu doğru, inanıyorum ki onun duası benim için hayırlı olacak," dedi. Gelgelelim bu duanın Sör Lancelot'a çok az yararı dokundu, çünkü çok geçmeden eski günahlarına geri döndü. Artık Kutsal Kâse'yi arayışa çıkan şövalyelerin yalnızca çok azı hayatta kalabilmişti. Arthur'u kötü günler bekliyordu.

Kraliçe adına savaş

Kutsal Kâse görevi böylece tamamlanmış, çok az şövalye sağ kalıp Yuvarlak Masa'ya dönebilmişti, sarayda büyük bir mutluluk yaşanıyordu. Kraliçe, geri dönenlerin onuruna bir akşam yemeği hazırladı. Bu yemeğe yirmi dört şövalye katıldı, aralarında İrlandalı Sör Patrise, Sör Gawaine ve yandaşlarının yanı sıra Kral'ın yeğenleri Sör Agrawaine, Sör Gaheris, Sör Gareth ve Sör Mordred da vardı. Öğle ve akşam yemeklerinde çeşit çeşit meyve, özellikle de elma ve armut yemek Sör Gawaine'in alışkanlığıydı. Kraliçe de bunu biliyordu, bu sebeple onun önüne her türden meyve koydu. Yemekte ayrıca Sör Pinel le Savage adında bir şövalye de vardı. Bu şövalye, kuzeni Sör Lamorak du Galis'i öldürdükleri için, Sör Gawaine ve yandaşlarından nefret ediyordu, bu yüzden Sör Gawaine'in yiyip öleceğini umarak elmalardan bazılarına zehir koydu. Gelgelelim talihsizlik o ki zehirli elmalardan birini iyi şövalye Sör Patrise yedi ve birkaç dakika sonra ölüp sandalyesinde kaskatı kesildi. Bu manzarayı gören şövalyelerin tümü birden yerlerinden fırladı, fakat hiçbir şey söyleyemediler, çünkü yemeği hazırlayanın Kraliçe Guinevere olduğunu biliyorlardı ve meyveye zehri koyanın Kraliçe olmasından korkuyorlardı.

"Hanımım, Kraliçe'm," dedi ilk konuşan Sör Gawaine, "bu meyve benim için getirilmişti, zira herkes meyveyi ne kadar çok sevdiğimi bilir. Bu yüzden hanımım, bu kötü günahın utancı sizin üstünüzedir." Kraliçe kıpırdayamıyordu, beti benzi atmıştı, titriyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sonra Sör Mador de la Porte konuştu.

"Bu böyle bitmeyecek, kendi kanımdan asil bir şövalyeyi kaybettim. Ona bu kötülüğü yapan kişiden intikamımı alacağım." Bunu dedikten sonra Kraliçe'ye dönüp "Madam, kuzenim Sör Patrise'in ölümüne sebep olan kişi sizsiniz!" dedi. Etraftaki şövalyeler sessizlik içinde dinlediler, onlar da Sör Mador'un haklı olduğunu düşünüyorlardı. Kraliçe hâlâ bir şey söylemiyor, yalnızca sessizce ağlıyordu. Kral Arthur olanları duyup gelerek meseleyi inceledi. Şövalyeler olanları anlatınca Kral Arthur'un kalbi kedere boğuldu.

"Asil efendiler," dedi en sonunda, sonra devam etti: "Bu kötülük benim için de büyük bir keder. Buna karşın ne meseleye karışabilirim ne de eşim için savaşabilirim, zira adil bir karar vermem gerekiyor. Tabii ki bu kötülüğü onun yapmadığına eminim, dolayısıyla birçok iyi şövalye, böylesi bir yanlış anlaşılma nedeniyle yakılarak öldürülmemesi için Kraliçe'nin fedaisi olarak öne çıkacaktır. Size gelince Sör Mador, burnunuz bu kadar havada olmasın, onun yerine size karşı çıkacak bir şövalye bulduğunuzda mücadele gününü belirleyin, aksi takdirde bu mesele tüm saray için büyük bir utanç kaynağı olacak."

"Merhametli efendim," dedi Sör Mador, "beni bağışlamalısınız. Gelgelelim bir kral olmanıza karşın aynı zamanda bir şövalyesiniz de; bu nedenle şövalyelik kanunlarına uymanız gerekiyor. Dolayısıyla, buradaki yirmi dört şövalyenin hiçbirinin Kraliçe adına dövüşmeyeceğini söylediğim için beni affetmenizi istiyorum. Siz ne diyorsunuz efendiler?" Şövalyeler, Kraliçe'nin suçsuz kabul edilemeyeceğini, çünkü yemeği hazırlayanın ve bu zehri koyanın ya o ya da onun hizmetçileri olduğunu söylediler.

"Heyhat!" diye araya girdi Kraliçe, "Bu ziyafeti hazırlarken kalbimde hiçbir kötülük yoktu, hiçbir zaman da böyle iğrenç emeller peşinde olmadım."

"Kral hazretlerim," diye haykırdı Sör Mador, "adil bir kral olduğunuz için dövüş gününü sizin belirlemenizi istiyorum, dövüş gününü belirleyin ki hazırlanmaya başlayabileyim!"

"Peki öyleyse," diye cevap verdi Kral, "tam on beş gün sonra at sırtında Westminster'daki çayırlığa gel. Eğer orada seninle dövüşecek bir şövalye olursa ona istediğin kadar şiddetli vur, Tanrı haklı olanı açığa çıkaracaktır. Eğer Kraliçe adına dövüşecek hiç kimse olmazsa o zaman Kraliçe yanmak zorunda kalacak, bu sebeple çayırlıkta bir ateş de yakılacak."

"Cevabımı aldım," dedi Sör Mador, bunun ardından o ve diğer şövalyeler oradan ayrıldılar.

Kral ve Kraliçe yalnız kaldıklarında Kral, tüm bunlara neyin sebep olduğunu sordu. "Tanrı şahidim olsun ki ne neyin sebep olduğunu ne de nasıl olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Kraliçe.

Etrafına bakınıp "Sör Lancelot nerede?" diye sordu Kral Arthur. "Eğer burada olsaydı senin adına dövüşmekten çekinmezdi."

"Efendim, nerede olduğunu bilmiyorum, ancak kardeşi ve akrabaları krallıkta olmadığını düşünüyorlar," diye cevap verdi Kraliçe.

Kral da "İşte buna yanarım, o çok geçmeden bu ihtilafı sonlandırırdı. Sana tavsiyem Sör Bors'a gitmen, o seni geri çevirmeyecektir. Çok iyi biliyorum ki seninle yemekte olan yirmi dört şövalyenin hiçbiri senin için öne çıkmayacak, üstelik hiçbiri de senin için iyi şeyler söylemeyecek; hatta aksine, senin aleyhinde konuşacaklar," dedi.

"Vah!" diye iç çekti Kraliçe, "Sör Lancelot'u gerçekten özlüyorum, o burada olsaydı çok geçmeden içimi rahatlatırdı."

"Sorun nedir ki?" diye sordu Kral, "Neden Sör Lancelot'u yanında tutamıyorsun? Bilmiyor musun ki o, dünyadaki en iyi şövalyedir. Şimdi git ve Sör Bors'tan, Sör Lancelot'un hatırı için, senin adına savaşmasını iste." Böylece Kraliçe, Kral'ın yanından ayrılıp Sör Bors'u odasına çağırdı, şövalye gelince Kraliçe onun yardımını istedi.

"Madam, ben ne yapabilirim ki?" diye sordu Sör Bors. "Bu meseleye karışmasam daha iyi olur, çünkü ben de orada olduğumdan yemekteki şövalyeler benden şüphelenebilirler. Hanımım, defettiğiniz Sör Lancelot'u şimdi özlüyorsunuz; zira ister haklı olun ister haksız, o sizin için savaşırdı. Onu bu kadar sevdiğimi, ona bu kadar saygı duyduğumu bilerek onun hatırı için sizin adınıza savaşmamı benden nasıl istersiniz?"

"Ah, kendimi sizin merhametinize teslim ediyorum," dedi Kraliçe, dizlerinin üstüne çöküp Sör Bors'tan merhamet etmesini diledi, "Aksi takdirde utanç dolu ve hiç hak etmediğim bir ölüme gideceğim." O sırada Kral Arthur içeri girdi ve Kraliçe'yi Sör Bors'un önünde diz çökerken gördü. "Madam! Beni büyük bir mahcubiyete düşürüyorsunuz," dedi Sör Bors, Kraliçe'yi ayağa kaldırırken.

"Ah asil şövalye," diye haykırdı Kral, "Kraliçe'me merhamet et, eminim ki yanlış ithamlarda bulunuyorlar. Sizden Sör Lancelot'a olan sevginiz adına, yine onun yerine savaşa gitmenizi istiyorum."

Sör Bors şöyle cevap verdi: "Efendim, benden daha önce hiç kimsenin istemediği kadar zor bir şeyi

istiyorsunuz, çünkü biliyorsunuz ki eğer Kraliçe adına savaşırsam Yuvarlak Masa'daki tüm dostlarımı kızdıracağım. Yine de hem Sör Lancelot'un hem de sizin hatırınız için hayır demeyeceğim efendim! O gün, eğer Kraliçe adına dövüşecek daha iyi bir şövalye çıkmazsa ben dövüşeceğim."

"Bunun sözünü veriyor musun?" diye sordu Kral.

"Evet," diye cevap verdi Sör Bors, "Sizi de Kraliçe'yi de yüzüstü bırakmayacağım, ancak eğer benden daha iyi bir şövalye öne çıkacak olursa o zaman Kraliçe adına o dövüşecek." Bunu duyan Kral ve Kraliçe büyük memnuniyet duydular, tüm kalpleriyle Sör Bors'a teşekkür ettiler.

Sör Bors, oradan ayrılıp o sıralarda Sör Brasias adındaki keşişin yanında kalan Sör Lancelot'a giderek olanları anlattı. Olanları duyunca "Ah, böyle bir şey yaşandığına göre kabul etmem gerekiyor, bu yüzden senden mücadele için hazırlanmanı fakat dövüşü olabildiğince ertelemeni istiyorum ki ben gelebileyim. Çünkü çok iyi biliyorum ki Sör Mador tez canlı bir şövalye, yani dövüş için ne kadar çok beklerse o kadar çok sabırsızlanacaktır," dedi Sör Lancelot.

"Efendim," dedi Sör Bors, "bununla ilgileneceğim. Tüm istediklerinizi yapacağımdan şüpheniz olmasın." Oradan ayrılıp tekrar saraya döndü.

Sör Bors'un Kraliçe adına savaşacağı haberleri çok geçmeden yayıldı, birçok şövalye onun hakkında kötü düşünmeye başladı. Gelgelelim Kraliçe'nin suçsuz olduğunu düşünen bir azınlık da vardı. Sör Bors, onla-

ra "Asil efendilerim, eğer dünyadaki en asil kraliçeye açıkça acı çektirirsek bu utanç verici olur, yalnızca onun için değil aynı zamanda Kral'ımız için de," dedi. Buna rağmen oradaki şövalyeler, Sör Bors'a dönüp şöyle dediler: "Efendimiz Kral Arthur'u biz de senin kadar sevip sayarız, ancak Kraliçe Guinevere'e gelince, onu sevmeyiz çünkü o iyi şövalyelerin katilidir."

"Adil efendiler!" diye seslendi Sör Bors, "Böyle sözler söylememelisiniz, bu zamana dek Kraliçe'nin iyi şövalyeleri katlettiğini hiç duymadım. Aksine, bildiğim kadarıyla her zaman onlara destek olup birçok hediye vermiştir. Bu sebeple asil kralımızın eşini ölüme göndermek hepimiz için bir utanç olur, ben buna göz yummayacağım. Söyleyeceğim şey, Sör Patrise'in ölümünden Kraliçe'nin sorumlu olmadığıdır. Ona karşı hiçbir kötü niyeti yoktu, bizim için yemeği hazırlarken de kötü bir amacı yoktu ki bu ileride kanıtlanacaktır. Fakat her ne olursa olsun aramızda bir hain olduğu doğrudur."

"Söylediklerine inanıyoruz," dedi şövalyelerden bazıları, buna rağmen diğerleri Sör Bors'un haksız olduğu konusunda direttiler.

Günler çabucak geçti, mücadeleden önceki akşam geldi. Kraliçe, Sör Bors'u çağırıp verdiği sözü tutmaya hazır olup olmadığını sordu.

"Hazırım hanımım, eğer sizin adınıza savaşacak daha iyi bir şövalye çıkagelmezse sizi yüzüstü bırakmayacağım. Eğer gelirse, o zaman sözümden azledilirim," diye cevap verdi Sör Bors.

"Bunu lordum Arthur'a söyleyebilir miyim?" diye sordu Kraliçe.

"Eğer isterseniz söyleyebilirsiniz Madam," diye cevap verdi Sör Bors. Böylece Kraliçe, Kral'a gidip Sör Bors'un söylediklerini anlattı. Kral da ona Sör Bors'un en iyi Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nden biri olduğunu, yani kalbini ferah tutması gerektiğini söyledi.

Ertesi sabah Kral ve Kraliçe'yle birlikte tüm şövalyeler dövüşün yapılacağı Westminster çayırlığına at sürdüler. Kraliçe, Yüksek Muhafız'ın nezaretine verildi, toprağa kocaman bir demir kazık saplandı ve etrafına büyük bir ateş yakıldı. Eğer dövüşü Sör Mador de la Porte kazanırsa, Kraliçe burada yakılacaktı. Zira o günlerde ne kaygı ne de iyilik, ne sevgi ne de akrabalık adil yargılanmanın yapılmasına engel teşkil ediyordu. Sör Mador de la Porte gelip kralın huzuruna çıktı, kim ne derse desin kuzeni Sör Patrise'in ölümünden Kraliçe'nin sorumlu olduğuna ve bunu karşısına çıkacak şövalyeyi öldürerek kanıtlayacağına dair yemin etti. Benzer bir şekilde Sör Bors, Kraliçe Guinevere'in yanlış bir şey yapmadığını ve elleriyle bu hatayı düzelteceğini söyledi. "Öyleyse hazırlan," dedi Sör Mador. "Sör Mador," diye seslendi Sör Bors, "sizin iyi bir şövalye olduğunuzu biliyorum, ancak kininize karşı koyabileceğime de inanıyorum. Kral Arthur ve hanımım leydim Kraliçe'ye eğer benden daha iyi bir şövalye çıkmazsa onun adına en iyi şekilde dövüşeceğimin sözünü verdim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Sör Mador. "Ya şimdi dövüşmelisin ya da yenildiğini kabul etmelisin."

"Atına bin, çok fazla beklemeyeceğim," dedi Sör Bors. Sör Mador çok geçmeden omzunda kalkanı, elinde mızrağıyla sahaya çıktı. Bir oraya bir buraya gidip Kral Arthur'a doğru "Eğer cesareti varsa fedainize buraya gelmesini söyleyin," diye haykırdı. Bu sözleri duyan Sör Bors utanç duydu, atına binip dövüş sahasının ucuna doğru sürmeye başladı. Tam o sırada sık ağaçlıklarda, beyaz bir at süren, kalkanında bir sürü yabancı arma bulunan bir şövalyenin hızla yaklaştığı görüldü. Sör Bors'a ulaşınca atını durdurup şöyle söyledi: "Asil şövalye, bana darılma, ancak bu dövüşü senden daha iyi bir şövalye üstlenmeli. Tıpkı seninle son konuştuğumda sana söz verdiğim gibi, bu dövüşte mücadele vermek için uzun bir yoldan geldim, iyi niyetin için sana gönülden teşekkürlerimi sunuyorum." Sör Bors, Kral Arthur'a gidip Kraliçe adına dövüşmek isteyen bir şövalyenin geldiğini söyledi. "Bu şövalye kimdir?" diye sordu Kral.

"Onu bilmiyorum," diye cevapladı Sör Bors, "ama bugün burada olacağı konusunda bana söz vermişti, böylece artık sözümden azledildim."

Kral, o şövalyeyi çağırıp Kraliçe adına savaşıp savaşmayacağını sordu. Şövalye cevap verdi: "Buraya bu amaçla geldim. Bu sebeple Kral hazretleri, beni daha fazla geciktirmeyin ki bu dövüşü hemen bitirip gidebileyim, zira başka yerlerde beni bekleyen birçok işim var. Ayrıca şunu söylemek istiyorum: Kraliçe Guinevere gibi asil bir hanımefendi ve nazik bir kraliçenin Yuvarlak Masa Şövalyeleri tarafından gücendirilmesi, tüm Yuvarlak Masa Şövalyeleri için kara bir lekedir."

Orada dikilen şövalyeler, bu sözler üzerine birbirlerine bakıp dövüşün yükümlülüğünü üstüne alan bu adamın kim olduğunu çok merak ettiler, çünkü Sör Bors hariç kimse onu tanımıyordu.

Kral'a dönüp "Efendim, dövüşeceğim kişinin adını öğrenmeme izin verin," dedi Sör Mador de la Porte. Kral, hiçbir şey söylemeden dövüşü başlatacak işareti verdi. Şövalyeler sahanın uçlarına ilerlediler, mızraklarını doğrultup tüm güçleriyle birbirlerine doğru at sürmeye başladılar, çarpıştıklarında Sör Mador'un mızrağı paramparça oldu. Diğer şövalyenin mızrağı ise hâlâ sapasağlamdı, at büyük bir patırtıyla geriye doğru düşene dek mızrağını Sör Mador'un atına sapladı. Sör Mador atından fırladı, kalkanını önüne alıp kılıcını çekerek rakibine atından inip kendisiyle ayakta dövüşmesini söyledi, yabancı şövalye bunu kabul etti. Bir saat boyunca bu şekilde dövüştüler, zira Sör Mador güçlü bir adamdı, bunu birçok dövüşten galip çıkarak kanıtlamıştı. En sonunda şövalye, Sör Mador'u dizlerinin üstüne çöktürecek darbeyi indirip onu tamamen yere serecek vuruşu yapmak için öne doğru adım attı. O sırada Sör Mador aniden kalkıp şövalyenin uyluğuna bir darbe indirdi, adam şiddetle kan kaybetmeye başladı. Yaralandığını hisseden ve kanını aktığını gören şövalye, Sör Mador'un iyice doğrulmasına izin verdi; bunun ardından miğferine öyle bir sille indirdi ki Sör Mador bu kez boylu boyunca toprağa uzandı, şövalye de rakibinin miğferini çözmek için ona doğru koştu. O an Sör Mador hayatının bağışlanması için dua etmeye başladı,

yenildiğini kabullenip Kraliçe'nin suçsuzluğunun kanıtlandığını itiraf etti. "Yalnızca dediklerimi yaparsan hayatını bağışlarım: Kraliçe'ye iğrenç bir iftira attığını herkesin önünde duyuracaksın, ayrıca Sör Patrise'in mezar taşı üzerindeki ölümüyle ilgili yazıda Kraliçe Guinevere'in adı bile geçmeyecek," dedi şövalye. "Kabul ediyorum," dedi Sör Mador, birkaç şövalye gelip onu kaldırarak yaralarını sarmak için onu taşıdılar. Diğer şövalye ise doğrudan Kral Arthur'un oturduğu basamakların dibine doğru gitti, Kraliçe de henüz gelmişti; Kral ile Kraliçe tüm insanların önünde birbirlerini öptüler. Kral Arthur, orada dikilen şövalyeyi görünce ona doğru hafifçe eğilip teşekkür etti, Kraliçe de aynısını yaptı. Ondan miğferini çıkarmasını istediler, şarap getirilmesi emredildi. Adam miğferini çıkarınca herkes onun Sör Lancelot du Lac olduğunu gördü. Arthur, Kraliçe'nin elini tutup onu Sör Lancelot'un yanına götürerek "Sör, bugün Kraliçe'm ve benim için yaptığınız büyük iyilik için size en içten teşekkürlerimi sunuyorum," dedi.

"Efendim, siz de iyi biliyorsunuz ki siz ve sevgili leydim için her zaman savaşırım. Çünkü bana şövalyeliğin yüksek onurunu bahşeden kişi sizsiniz, ayrıca yine o aynı günde Kraliçe hazretleri bana büyük bir iyilikte bulunmuştu. Eğer o iyiliği yapmasaydı tüm insanların önünde kepaze olacaktım. Zira telaşım yüzünden kılıcımı kaybetmiştim ve Kraliçe onu tam zamanında bana getirmişti. Bu yüzden, lordum, o gün haklı da olsa haksız da olsa onun şövalyesi olacağıma dair söz vermiştim," diye cevap verdi Sör Lancelot.

"Sana çok minnettarım," dedi Kral, "Umuyorum ki zamanı gelince bu iyiliğinin karşılığını verebilirim." Sör Lancelot'u seyreden Kraliçe, kurtuluşu için sevinç gözyaşları dökmeye başladı; Sör Lancelot'u kaba sözlerle uzaklara göndermişken onun kendisi için neler yaptığını düşünüp büyük bir kederle başını eğme ihtiyacı hissetti. Daha sonra tüm Yuvarlak Masa Şövalyeleri ve yakınları, Sör Lancelot'un yanına gidip onu selamladılar. Tüm alana büyük bir neşe hâkimdi.

Astolatlı Güzel

Tüm olanların üstünden çok zaman geçmemişti ki Sör Pelleas'la evlenen ve kimilerinin Nimue kimilerinin de Vivien dediği gölün hanımı, Kral Arthur'un sarayına geldi. Sör Patrise'in ölümü hakkında konuşulanları ve Kraliçe'nin suçlandığını duyunca büyülü güçleriyle suçlamaların yanlış olduğunu öğrendi, Kraliçe'nin masum olduğunu ve elmaya zehri koyanın Sör Pinel olduğunu açıkça duyurdu. Sör Pinel, orada kimsenin ona ulaşamayacağını düşünerek kendi ülkesine kaçtı. Sör Patrise, Westminster Kilisesi'ne gömüldü, mezarında şunlar yazıyordu: "İrlandalı Sör Patrise burada yatıyor. Sör Gawaine'i öldürmek için elmalara zehir koyan Sör Pinel le Savage tarafından öldürüldü. Şanssızlık eseri, Sör Patrise zehirli elmalardan birini yiyip aniden zehirlendi." Ayrıca Sör Patrise'in ölümü için Kraliçe Guinevere'in Sör Mador de la Porte tarafından suçlandığı ve Sör Lancelot'un onunla mücadele edip onu yendiği de yazıta eklendi. Tüm bunlar, mezar taşına yazıldı.

Sör Mador ise her gün Kraliçe'den bir kez daha af diliyordu, Sör Lancelot sayesinde affedildi. Artık yazın ortasına gelinmişti, Kral Arthur on beş gün içinde şu anda Winchester olarak adlandırılan Camelot'ta büyük bir turnuva düzenleneceğini duyurdu, birçok şövalye

ve kral büyük onura erişmek için hazırlanmaya başladı. Gelgelelim Kraliçe, hasta olduğu için gelemeyeceğini belirtip turnuvanın gürültüsü ve telaşını kaldıramayacağını söyledi. "Böyle söylemen beni üzüyor," dedi Kral, "Hamsin Yortusu'nda Galahad'ın saraydan ayrıldığı gün hariç, geçtiğimiz yedi sene boyunca bu denli asil insanların bir araya toplandığını hiç olmamıştı."

"Haklısınız," diye cevap verdi Kraliçe, "manzara çok ihtişamlı olacak. Yine de beni mazur görmelisiniz, çünkü orada olamayacağım."

Sör Lancelot da benzer şekilde yaralarının henüz iyileşmediğini, bu yüzden dövüşemeyeceği bir turnuvada bulunamayacağını belirtti. Bu sefer Kral hepten küplere bindi, çünkü ne kraliçesi ne de en iyi şövalyesi onunla olacaktı. Winchester'a doğru yola koyuldu; yol üzerinde bulunan, şimdilerde Guildford o zaman ise Astolat denen bir şehirde konakladı. Kral yola çıkınca Kraliçe, Sör Lancelot'u yanına çağırarak ona, onun dostluğundan büyük keyif alan Kral'la gitmemek için mazeret bildirdiğinden ötürü suçlu olduğunu söyledi. Sör Lancelot ise Kraliçe'nin isteğini yerine getireceğini, ertesi gün Winchester'a doğru yola koyulacağını söyleyip ekledi "Gelgelelim şunu bilmelisiniz, o turnuvada Kral ve şövalyelerinin karşısında savaşacağım."

"İstediğini yapabilirsin," diye cevap verdi Kraliçe, "ancak bana sorarsan Kral'ın yanında savaşmalısın."

"Hanımım," dedi Sör Lancelot, "lütfen bana gücenmeyin, çünkü ben maceraları oldukları gibi kabul ediyorum." Ertesi sabah atıyla oradan ayrıldı, akşa-

müstü Astolat'a vardı. Yaşlı bir baron olan Astolatlı Sör Bernard'ın evine varana dek şehrin içinde dolaştı, oraya varınca atından indi. Kral Arthur, kalenin bahçesinden onu gözetliyordu. "Çok güzel," dedi yanındaki şövalyelere gülümseyerek "turnuvada üstüne düşeni yapacak bir adam görüyorum ve inanıyorum ki mucizeler yaratacak."

"Kimdir o?" diye sordu herkes. "Bunu öğrenmek için beklemelisiniz," diye cevap verdi Kral ve kaleye girdi. Bu sırada Sör Lancelot konaklayacağı eve adımını attı, yaşlı baron onu içeri buyur etti; fakat onun Sör Lancelot olduğunu bilmiyordu. "Saygıdeğer efendim, eğer mümkünse bana, üzerinde kimsenin aşina olmadığı bir arma bulunan bir kalkan ödünç vermenizi istiyorum, çünkü benim armamı çok iyi tanıyorlar" dedi Sör Lancelot.

Sör Bernard cevap verdi: "Efendim, isteğinizi gerçekleştireceğim, zira siz dünyadaki en iyi şövalyelerden birine benziyorsunuz. İki oğlum var, her ikisi de geçenlerde şövalye oldular ve Sör Tirre şövalye olduğu gün yaralandı, onun kalkanını alabilirsiniz. Genç oğlum Sör Lavaine, eğer kabul ederseniz, mızrak dövüşlerine sizinle gelsin. Kalbim size çok ısındı, bu yüzden size yalvarıyorum, lütfen bana isminizi söyleyin."

"Şimdilik bunun için beni mazur görün," dedi Sör Lancelot, "fakat turnuvada başarılı olursam tekrar gelip adımı size söyleyeceğim. Sör Lavaine benimle gelebilir, ayrıca teklif ettiğiniz gibi kardeşinin kalkanını da ödünç alabilirim." Sör Bernard, "Oldu bilin," dedi.

İki oğlunun yanı sıra Sör Bernard'ın, herkesin Astolatlı Güzel dediği bir kızı vardı, kızın gerçek adı Elaine le Blanc'tı. Sör Lancelot'u gördüğü an kızın kalbi onun için atmaya başladı, artık bir daha başkası için atmayacaktı; her şey sona erdiğinde ise bu aşk kalbini durduracaktı. Babası kızına Sör Lancelot'un turnuvaya katılacağını söyler söylemez genç kadın, Sör Lancelot'tan turnuvada nişanını giymesini istedi ama Sör Lancelot buna istekli değildi. "Güzel hanım, eğer bunu yaparsam daha önce herhangi bir hanım veya leydi için yapmadığımı sizin için yapmış olurum," dedi. Ne var ki ardından turnuvaya kılık değiştirerek katılacağını hatırladı, daha önce hiçbir şekilde hiçbir kadının nişanını taşımadığından, eğer bu nişanı takarsa onu kimsenin tanıyamayacağını düşündü. Bu yüzden kadına "Sevgili hanımım, eğer bana ne olduğunu gösterirseniz nişanınızı miğferimde taşıyabilirim," dedi.

"Efendim, büyük incilerle bezeli kırmızı bir kol manşeti," diye cevap verdi kadın ve nişanı getirdi. "Bunu daha önce hiçbir hanım için yapmadım," dedi Sör Lancelot, tekrar geleceği zamana dek de kendi kalkanını ona emanet etti. Sör Arthur, uzun yoldan gelen birkaç şövalye için üç gün boyunca Astolat'ta beklemişti, onlar varınca hep birlikte yola çıktılar. Her ikisi de beyaz kalkan taşıyan Sör Lancelot ve Sör Lavaine de onların arkasından yola çıktı, Sör Lancelot nişan olarak kırmızı manşeti de yanında taşıyordu. Camelot krallar, baronlar ve şövalyelerle dolup taşmıştı, buna rağmen Sör Lavaine, hem kendisinin hem de Sör Lancelot'un zengin bir vatandaşın evin-

de gizlice konaklamasını sağlayacak imkâna sahip olmuştu, hiç kimse kim olduklarını ya da nereden geldiklerini bilmiyordu. Orada turnuva gününe kadar kaldılar. Şafak sökerken borazanlar üflendi, Kral Arthur yüksek bir platformun üzerindeki koltuğuna kuruldu, böylece kimin en iyi dövüştüğünü görebilecekti. Gelgelelim Sör Gawaine'in yanından ayrılmasına izin vermeyecekti, çünkü Sör Lancelot saha içindeyken Sör Gawaine'in büyük ödülü kazanma imkânı yoktu ve Kral Arthur, Sör Lancelot'un zaman zaman kılık değiştirdiğini biliyordu.

Sonra şövalyeler iki tarafa ayrıldılar, Sör Lancelot hazırlandı, Elaine ise nişanını Sör Lancelot'un miğferine bağladı. Bunun ardından Sör Lancelot ve Sör Lavaine, Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne karşı savaşacak şövalyelerin arkasında bulunan küçük ağaçlığa geldiler. "Sör, işte orada birçok iyi şövalye var. Birbirlerine

kızgın yabandomuzları ve köpekler gibi saldırıyorlar," dedi Sör Lancelot.

"Bu doğru," dedi Sör Lavaine.

"Şimdi," dedi Sör Lancelot, "eğer bana azıcık yardım edersen, kazanan taraf olan Kral Arthur'un şövalyelerinin geldikleri gibi geri püskürtüleceğini göreceksin."

"Elimden geleni yapacağımdan şüpheniz olmasın efendim," diye cevap verdi Sör Lavaine. Dövüşün tam ortasına doğru at sürdüler, kılıçları ve mızraklarıyla öyle sert vurdular ki Yuvarlak Masa Şövalyeleri geri çekildi. "Aman Tanrım!" diye haykırdı Sör Gawaine, "Orada böylesine müthiş işler yapan şövalye de kim?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedi Kral Arthur, "buna karşın henüz sana söylemeyeceğim."

"Efendim, indirdiği darbelere ve at sürme şekline bakarsam Sör Lancelot demek istiyorum, buna rağmen o olamaz çünkü bu adamın miğferinin üzerinde kırmızı bir nişan var, Sör Lancelot ise bugüne dek hiçbir hanımın nişanını taşımadı," dedi Sör Gawaine.

"Dur bakalım," dedi Sör Arthur, "yakında adını öğreneceksin, ayrılmadan önce çok daha büyük işler yapacağına da şahit olacaksın." Kralın adamlarına karşı savaşan şövalyeler öncesinde yenilmekten korkmuşlardı, ancak tekrar cesaretlendiler. Bunu gören Sör Bors, Sör Lancelot'un yakını olan şövalyelere seslendi, birlik olup büyük bir hücum gerçekleştirerek Sör Lancelot'un atını yere yığdılar. Talihsizlik

o ki Sör Bors'un mızrağı kırıldı ve mızrağın başı Sör Lancelot'un yan tarafına saplandı. Sör Lavaine, bunu görünce İskoç Kralı'nın atını alarak Sör Lancelot'a getirdi, ata binmesine yardım edip ona bir mızrak verdi. Bu mızrakla Sör Lancelot, Sör Bors ve Kral Arthur'un koruyucu babası olan Sör Ector de Maris'i yere indirip onlarla birlikte olan şövalyeleri büyük ölçüde paraladı. Dövüşün en yoğun yerine atılıp daha önce hiç görülmemiş muhteşem işler yaptı. Sör Lavaine de o gün iyi dövüştü, Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin iki tanesini alt etmişti. Arthur'a "Tanrı aşkına," diye haykırdı Sör Gawaine, "Kırmızı manşetli şövalyenin kim olduğunu öğrenmek için can atıyorum."

"Çok yakında öğreneceksin," dedi Kral Arthur. Borazanların üflenmesini emretti ve otuzdan fazla şövalyeyi atından ettiği için ödülün kızıl manşet nişanını taşıyan beyaz kalkanlı şövalyeye ait olduğunu duyurdu. Sör Lancelot'un tarafında savaşan krallar ve baronlar gelip kendilerine ettiği yardımlar için ona teşekkür ettiler, çünkü onun sayesinde günün onuruna sahip olmuşlardı.

"Asil Lortlar," dedi Sör Lancelot, "teşekkürü hak ediyorsam bile bedelini ağır ödedim, zira canımı zor kurtardım. Bu yüzden gitmeme izin vermenizi istiyorum, çünkü yaram büyük acı veriyor." Daha sonra acı acı inledi, Sör Lavaine'le birlikte ormanlık alana doğru giderek oradan uzaklaştı. "Ah, şu mızrak başını vücudumdan çıkarmam için bana yardım et Sör Lavaine, beni öldürüyor," dedi. Buna karşın Sör Lavaine, Sör Lancelot kan kaybından ölür diye mızrağa dokunmak

istemedi. "Bu vazifeyi sana veriyorum, eğer beni seviyorsan mızrağın başını çıkar," dedi Sör Lancelot, Sör Lavaine mızrağı mecburen çıkarmak zorunda kaldı. Sör Lancelot büyük bir feryat ve dehşet verici bir inilti kopardı, kanı o denli hızlı akmaya başladı ki baygınlık geçirdi. "Ah, ne yapacağım?" diye haykırdı Sör Lavaine, sonra Sör Lancelot'un miğferini ve zırhlarını gevşetip vücudunu hava alabileceği bir şekilde döndürdü, yine de Sör Lancelot neredeyse yarım saat boyunca bir ölüymüş gibi yattı. En sonunda gözlerini açıp "Ah Lavaine, atıma binmeme yardım et, buradan iki mil ötede bir zamanlar Yuvarlak Masa Şövalyesi olan bir keşiş var, o benim yaralarımı iyileştirebilir," dedi. Bunu duyan Sör Lavaine büyük bir gayret gösterip Sör Lancelot'u atına bindirip kan kaybeder bir halde keşişe götürdü. Keşiş, at üstündeki eyer topuzunun üzerine acınacak halde dayanmış şövalyeyi görünce onu tanıdığını düşündü ama yüzünün solgunluğundan kim olduğunu çıkaramadı, ta ki yanağındaki yarayı görüp onun Sör Lancelot olduğunu anlayana dek.

"Adını benden saklayamazsın," dedi keşiş, "Sen dünyadaki en asil şövalyesin, senin Sör Lancelot olduğunu çok iyi biliyorum."

"Efendim, madem beni tanıdınız, Tanrı aşkına, sonunda ölmüşüm yaşamışım fark etmez, yeter ki beni bu acıdan kurtarın," dedi Sör Lancelot.

"Hiç korkma," diye cevapladı keşiş, "acın çok kısa sürede geçecek." Sonra hizmetçilerini çağırdı, şövalyenin üzerindeki zırhı çıkarıp onu bir yatağa

yatırmalarını söyledi. Bunun ardından yarasını sarıp ona içmesi için iyi bir şarap verdi, Sör Lancelot uyudu ve acısından kurtulmuş bir şekilde uyandı. Biz de en iyisi yaraları iyileşene dek onu orada bırakıp Kral Arthur'a geri dönelim.

O zamanlarda bir turnuva bittikten sonra her iki tarafın da katıldığı büyük bir ziyafet düzenlenmesi, yerleşmiş bir gelenekti. Bu yüzden Kral Arthur, Northgalis Kralı'nı çağırıp kırmızı manşetli şövalyenin nerede olduğunu sordu, çünkü şövalye onun tarafında savaşmıştı. "Onu huzuruma getirin," dedi Arthur, "böylece hakkıyla kazandığı ödülü verebileyim." Yüz şövalyesi olan Northgalis Kralı cevap verdi: "O şövalyenin çok büyük bir yara almış olmasından korkuyoruz, her ne kadar düşüncesi çok kötü olsa da bir daha onu hiç göremeyebiliriz."

"Eyvah!" dedi Kral Arthur, "O kadar kötü mü yaralandı? İsmi neydi?"

"Gerçekten adını bilmiyoruz, nereden geldiğini ya da nereye gittiğini de," diye cevap verdiler.

"Bana göre bu, son yedi yılda aldığım en kötü haber. O şövalyenin başına bir iş gelmemesi için elimdeki tüm toprakları feda ederdim," dedi Kral Arthur.

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordular.

"Tanısam da tanımasam da bunu size söyleyemem, ancak Tanrı'dan onun hakkında iyi haberler almayı diliyorum," dedi Kral Arthur. Herkes onun bu dileğine katıldı.

Sör Gawaine araya girdi: "Eğer o iyi şövalye ölümcül bir yara aldıysa, yemin ederim ki bu, bu topraklar için büyük bir kayıp olur. Çünkü o, bugüne dek gördüklerim arasında mızrağı ya da kılıcı bu kadar iyi kullanan en asil şövalyelerden biriydi. Eğer bulunacaksa onu ben bulmalıyım, eminim ki şehirden çok uzakta değildir." Böylece yaverini yanına alıp her tarafa doğru altı yedi mil giderek Camelot'un her yanına baktı, yine de onun hakkında hiçbir şey duyamadılar. Bu yüzden kederle Kral Arthur'un yanına döndü.

İki gün sonra kral ve tüm maiyeti Londra'ya doğru yola çıkacaklardı. Yoldayken Sör Gawaine, Astolatlı Sör Bernard'ın yanında konakladı. O odasındayken Sör Bernard ve kızı Elaine, Sör Gawaine'e gelip saraydan yeni haberler olup olmadığını, Winchester'daki turnuvayı kimin kazandığını sordular.

"Samimiyetle söylüyorum, orada beyaz kalkan taşıyan iki şövalye vardı ancak miğferine kırmızı manşet bağlı şövalye, bugüne dek turnuva sahasında gördüğüm en iyi şövalyelerden biriydi, sanıyorum ki Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin kırkını yerle bir etti," diye cevap verdi Sör Gawaine.

"O şövalye bu kadar başarılı olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Astolatlı Güzel, "Çünkü bu dünyada sevdiğim ilk adam o, sevdiğim son adam da o olacak."

"Asil hanım, o şövalyeye âşık mısınız?" diye sordu Sör Gawaine.

"Kesinlikle âşığım," dedi Elaine.

"Öyleyse ismini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Sör Gawaine.

"Aslında hayır," dedi genç Elaine, "Ne ismini biliyorum ne de nereden geldiğini, buna rağmen onu seviyorum."

"Onunla nasıl karşılaştınız?" diye sordu Sör Gawaine. Elaine tüm hikâyeyi anlattı; kardeşinin ona yardım için gittiğini, Sör Tirre'nin kalkanını ona ödünç verdiklerini ve son olarak şövalyenin kalkanını kendisine emanet ettiğini söyledi. "Bunu neden yaptı ki?" diye sordu Sör Gawaine.

"Çünkü kalkanını birçok asil şövalye tanıyormuş," dedi Elaine.

"Ah sevgili hanımefendi, yalvarırım o kalkanı bana gösterin."

"Efendim, kalkan bir örtüyle örtülmüş halde odamda duruyor, eğer benimle gelirseniz onu görebilirsiniz," dedi genç Elaine.

"Öyle olmaz," dedi Sör Bernard, bu yüzden kalkanı alması için yaverini gönderdi. Sör Gawaine, örtüyü kaldırıp kalkanı ve üzerindeki armayı gördüğünde kalkanın Sör Lancelot'a ait olduğunu anladı. "Ah Tanrım," diye haykırdı, "şimdi öncekinden daha da keder doluyum!"

"Neden?" diye sordu Elaine.

"Çok büyük bir nedenim var," diye cevap verdi Sör Gawaine. "Sevdiğiniz şövalye bu kalkanın sahibi mi?"

"Evet, bu doğru; onun sevgilisi olmak isterdim," dedi.

"O halde haklısınız genç hanım," diye cevap verdi Gawaine, "Çünkü eğer onu seviyorsanız, dünyadaki en onurlu şövalyeyi seviyorsunuz demektir. Onu yirmi dört yıldır tanıyorum ve ne ben ne de başka bir şövalye, onun bu zamana dek bir turnuvada herhangi bir hanımın nişanını taşıdığını görmüştür. Bu yüzden size büyük bir onur bahşetmiş. Gelgelelim onu bir daha hiç görememekten korkuyorum ki bunun düşüncesi bile korkunç."

"Eyvah!" dedi kız, "O neden? Öldü mü?"

"Öyle söylemedim," diye cevap verdi Sör Gawaine, "ancak büyük yaralar aldı, bu yüzden ölmesi yaşamasından daha olası. Ayrıca genç hanım, bu kalkandan anladığım kadarıyla o kişi Sör Lancelot."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Astolatlı Güzel, "Nasıl yaralandı?"

"Aslında onu öyle yaralayan kişi, aynı zamanda onu en çok seven kişi. Bu yüzden yaraladığı kişinin Sör Lancelot olduğunu bilseydi, bunu yaptığı en büyük kötülük olarak görürdü."

"Sevgili babam, onu aramak için gitmeme izin verin, çünkü onu ve kardeşimi bulamazsam aklımı yitireceğim," dedi Elaine.

"İstediğin gibi olsun, zira o asil şövalyenin yaralanması beni de derinden üzdü," dedi babası. Elaine de yola koyulmak için hazırlandı.

Gün doğunca Sör Gawaine, Kral Arthur'a gidip Astolatlı Güzel'in himayesinde bulduğu kalkandan bahsetti. "Tüm bunları önceden de biliyordum," dedi Kral, "bu yüzden senin turnuvada dövüşmene izin vermedim, çünkü önceki gece Sör Lancelot'u konaklayacağı yere girerken görmüştüm. Gelgelelim hayatımda ilk kez bir kadının nişanını taşıdığına şahit oldum ve buna hayret ediyorum."

"Ant olsun ki Astolatlı Güzel onu delicesine seviyor. Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl biteceğini kestiremiyorum, fakat onu aramak için yola koyuldu bile." dedi Sör Gawaine. Sonrasında Kral ve yanındakiler Londra'ya ulaştı, artık herkes turnuvada galip gelen şövalyenin Sör Lancelot olduğunu biliyordu.

Bu haberler Sör Bors'a ulaştığında hem o hem de yakınları büyük bir kedere kapıldı. Gelgelelim Kraliçe, Sör Lancelot'un Astolatlı Güzel'in kırmızı nişanını taşıdığını duyduğunda neredeyse öfkeden çılgına dönerek büyük bir aceleyle Sör Bors'u yanına çağırdı.

"Ah Sör Bors," diye haykırdı şövalye gelince, "Sör Lancelot'un bana yalandan bağlı bir şövalye olduğunun haberleri sana da ulaştı mı?"

"Hanımım, lütfen böyle şeyler söylemeyin, onun hakkında böyle konuşulmasını sevmiyorum," dedi Sör Bors.

"Neden? Haklı da olsam haksız da olsam yalnızca benim şövalyem olacağına dair yemin ettikten son-

ra, Camelot'taki büyük turnuvada miğferi üzerinde kırmızı bir manşet taşıması onu yalancı ve hain yapmıyor mu?"

"Hanımım, o nişan taşıma olayına ben de üzülüyorum. Gelgelelim sanıyorum ki bunu hiçbir yakınının onu tanımaması için yaptı. Çünkü hiç kimse, Sör Lancelot'un daha önce bir kadının nişanını taşıdığına şahit olmamıştır, üstelik o kadın kim olursa olsun," diye cevap verdi Sör Bors.

"Yuh olsun ona!" dedi Kraliçe. "Sör Gawaine'in efendim Arthur'a, Sör Lancelot ve Astolatlı Güzel arasındaki büyük aşkı anlatmasını kendi kulaklarımla duydum."

"Hanımım, Sör Gawaine'in dilediği şeyi söylemesini engelleyemem," dedi Sör Bors. "Sör Lancelot'a gelince, onun bir kadını diğerlerinden daha önde tutmadığına eminim. Haliyle nerede olduğunu bulmak için hızla onu arayacağım."

O sırada güzel Elaine, keşişin evinde hayata dönmeye çalışan Sör Lancelot'u bulmak için Winchester'a gelmişti. Bir oraya bir buraya at sürüyordu, nereye gideceğini bilmiyordu ki atıyla talim yapan kardeşi Sör Lavaine'e rastladı. "Sör Lancelot nasıl?" diye sordu.

"Kız kardeşim, efendimin isminin Sör Lancelot olduğunu sana kim söyledi?"

"Turnuvadan sonra babamın evine dinlenmek için gelen Sör Gawaine, şövalyenin Sör Lancelot olduğunu kalkanından anladı," dedi Elaine. Sonrasında keşişin

yanına varana dek at sürdüler. Sör Lavaine, kız kardeşini Sör Lancelot'un yanına götürdü. Elaine, onu o denli solgun ve kötü halde görünce baygınlık geçirip yere yığıldı, fakat çok geçmeden gözlerini açıp "Efendim Sör Lancelot, nasıl bu hale geldiniz?" deyip tekrar kendinden geçti. Kendine gelip ayağa kalkınca, Sör Lancelot ona neşelenmesini, çünkü kendisine destek olmak için geldiyse başının üstünde yeri olduğunu ve yaralarının çok yakında iyileşeceğini söyledi. "Yine de merak ediyorum, adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu. Bunun üzerine Elaine, Sör Gawaine'in Astolat'a gelip kalkanını gördüğünü anlattı.

"Eyvah!" diye iç çekti Sör Lancelot, "Adımın bilinmesi beni üzüyor, zira bu başıma dert olacak." Sör Lancelot çok iyi biliyordu ki Sör Gawaine bu durumu Kraliçe Guinevere'e anlatacak, Kraliçe de bu duruma çok öfkelenecekti. Elaine, Sör Lancelot'un yanında kalıp onunla ilgilendi, Sör Lancelot ise Winchester'a gitmesi ve Sör Bors'u bulması için Sör Lavaine'e yalvardı. Sör Bors'u alnındaki yara izinden tanıyabileceğini söyledi. "Eminim ki Sör Bors beni arayacaktır, çünkü beni yaralayan iyi şövalye ta kendisi," dedi Sör Lancelot.

Sör Lancelot'un isteği üzerine Sör Lavaine, Winchester'a gidip Sör Bors'un orada olup olmadığını soruşturdu, dolayısıyla şehre girince çok geçmeden onu buldu. Sör Lancelot'tan güzel haberler alan Sör Bors, sevinçten âdeta havalara uçtu, sonrasında birlikte keşişin yanına döndüler. Sör Lancelot'un solgun ve zayıf halde yatağında uzandığını gören Sör Bors'un kalbine ağrılar saplandı, uzun bir süre boyunca tek bir

kelime bile etmeden ağladı. En sonunda "Ah Sör Lancelot, Tanrı size çabucak şifalar versin. Dünyadaki en asil şövalye olan sizi bu şekilde yaralamak, benim için büyük bir utanç. Elimin size kalkmasına bile hayret ediyorum, affınızı diliyorum," dedi.

"Asil kuzenim," diye cevap verdi Sör Lancelot, "böyle sözler beni hiç memnun etmiyor, çünkü bugün burada yatıyorsam bu, hepinizi alt edebileceğimi düşündüren kibrimin suçu. Yaşananları geri alamayacağımıza göre bundan daha fazla bahsetmeyelim, onun yerine tekrar sapasağlam olmamı sağlayacak bir çare bulalım." Ardından Sör Bors, yatağa yaslanıp turnuvada kırmızı manşeti taşıdığı için Kraliçe'nin ona karşı öfkeyle dolduğundan bahsetti.

"Bu anlattıkların beni üzüyor," dedi Sör Lancelot, "çünkü ne yaptıysam kimliğimi saklamak için yaptım."

"Ben de böyle söyleyip sizi mazur görmesini istedim, fakat sözlerimin hiçbir tesiri olmadı" dedi Sör Bors. "Sizinle meşgul olan bu genç hanım Astolatlı Güzel mi?" diye sordu.

"Evet o, anlaşılan o ki beni rahat bırakmayacak!"

"Rahat bırakmayacak da ne demek?" diye sordu Sör Bors. "Gayet hoş bir hanım, ayrıca asil bir soydan geliyor. İnanıyorum ki siz de onu sevebilirsiniz, zira onun sizi tüm kalbiyle sevdiğini görmek çok zor değil."

"Bunu duymak bana acı veriyor," dedi Sör Lancelot.

Bunun ardından diğer meseleler hakkında konuştular, birkaç gün içinde Sör Lancelot'un yaraları

iyileşti. Sör Lancelot gücünü toparladığında Sör Bors oradan ayrılarak Kral Arthur'un sarayına döndü ve oradakilere Sör Lancelot'un durumundan bahsetti. O sırada Azizler Günü için büyük bir turnuva düzenleniyordu, Sör Bors yirmi şövalyeyi atından ederek galip geldi; Sör Gareth da muhteşem işler yaptı, ancak birden sırra kadem bastı ve kimse nereye gittiğini bilemedi. Turnuva sona erdikten sonra Sör Bors, Sör Lancelot'u görmek için keşişin evine at sürdüğünde Sör Lancelot'un çoktan ayaklandığını gördü. Ertesi gün Elaine le Blanc'ı da yanlarına alarak keşişe veda ettiler. Önce Astolat'a uğradılar, Sör Bernard'ın evinde güzelce konakladılar, bir sonraki gün geldiğinde ise Sör Lancelot onlardan ayrılacaktı. Elaine, hem babasına hem de kardeşleri Sör Tirre ve Sör Lavaine'e seslendi, daha sonra şöyle konuştu:

"Efendim Sör Lancelot, asil şövalye, size yalvarıyorum beni terk etmeyin, merhamet edin ve aşkınızdan ölmeme göz yummayın."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Sör Lancelot.

"Sizi eşim olarak almak istiyorum," diye cevap verdi Elaine.

"Asil hanımım, size teşekkür ediyorum," dedi Sör Lancelot, "ancak gerçekten kimseyle evlenemem. Verdiğiniz nişan ve bana karşı iyi niyetiniz için tüm teşekkürlerimi kabul edin. Üstelik kalbinize başka bir şövalyeyi almanız halinde, yıllık bin poundu da seve seve veririm."

"Bu tür hediyelerin hiçbirini istemiyorum," dedi Elaine, "Ayrıca şunu bilesiniz ki benimle evlenmezseniz iyi günlerim son bulacak."

"Güzel hanımım," dedi Sör Lancelot, "benden istediğiniz şeyi gerçekleştiremem."

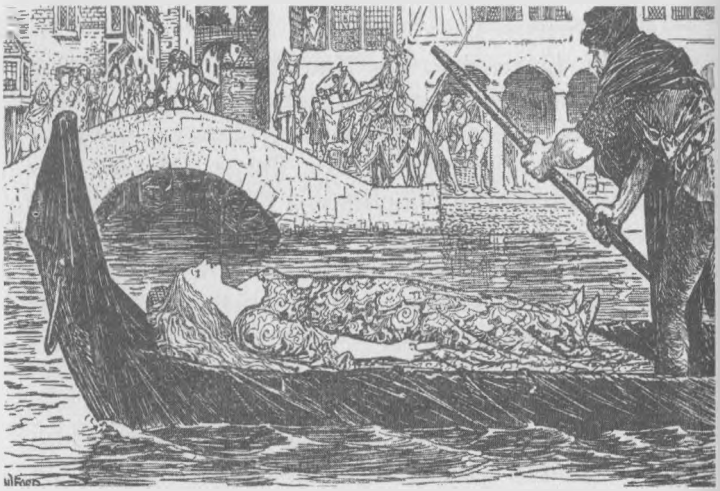
Bu sözleri duyan Elaine kendinden geçti, hizmetçileri onu odasına taşıdıktan sonra orada acı içinde matem tuttu. Sör Lancelot ise Elaine tekrar kendine gelmeden önce oradan ayrılmanın iyi olacağını düşünerek Sör Lavaine'e ne yapacağını sordu.

"Eğer kabul ederseniz, sizi takip etmekten başka ne yapabilirim ki?" diye sordu Sör Lavaine. Sör Bernard gelip Sör Lancelot'a "Kızım Elaine senin için ölecek, bunu çok iyi biliyorum," dedi.

"Onunla evlenemem," dedi Sör Lancelot, "Bu durum beni de çok üzüyor, çünkü o hoş, nazik ve çok iyi bir hanım."

"Baba, Elaine tıpkı Sör Lancelot'un dediği gibi iyi ve saf biri. Üstelik bana da benziyor, çünkü ben de Sör Lancelot'u ilk gördüğüm andan beri onun yanından ayrılamıyorum," dedi Sör Lavaine. Bunun ardından yaşlı adama veda edip Winchester'a döndüler, orada Sör Agrawaine ve Sör Mordred hariç tüm Yuvarlak Masa Şövalyeleri ve Kral tarafından büyük bir sevinçle karşılandılar. Sör Lancelot, gönlünü almak için ne kadar çabalasa da Kraliçe öfkeliydi ve onunla konuşmayacaktı. Astolatlı Güzel, Sör Lancelot'un gittiğini öğrendiğinde ne yemek yedi ne de uyudu, tüm gün boyunca Sör Lancelot'un arkasından ağladı. Bu şekilde geçirdiği on günün sonunda o kadar zayıf düşmüştü ki ruhunun bu

dünyadan vazgeçtiğini düşündüler, bir rahip gelip ona dünyevi şeyleri kendine yük etmemesini söyledi. Elaine ise onu dinlemeyerek her zaman olduğu gibi Sör Lancelot'un arkasından ağladı. Başkasını sevmediğini ve asla sevmeyeceğini, bu aşkın kendisinin ölümü olacağını söylüyordu. Babası Sör Bernard'ı ve kardeşi Sör Tirre'yi yanına çağırdı; kardeşinden söyleyeceği şeyleri yazmasını, babasından ise öldüğü âna dek başında beklemesini istedi. "Bedenim hâlâ sıcakken bu mektup sağ elime konsun, bedenim soğuyana dek mektup elimde kalsın. En güzel kıyafetlerim giydirildikten sonra güzel bir yatağa yatırılayım ve Thames'a kadar iki tekerlekli bir at arabasında taşınayım. Nehre varınca beni siyah ipekle kaplanmış bir filikaya koyun, kürekleri çekmesi için de dilsiz bir adam tutun. İşte böyle baba, bunları yapman için sana yalvarıyorum." Babası, kızı ölünce tüm bunların yapılacağına dair içten bir söz verdi.

Ertesi gün kız öldü. Bedeni bir yatağın üzerine yatırılıp iki tekerlekli bir at arabasına konularak Thames'e götürüldü, orada bir adam filikasıyla onu bekliyordu. Elaine filikaya konduğunda adam, Westminster'a doğru ilerledi, kimse fark etmeden uzun bir süre boyunca bir ileri bir geri kürek çekti. En sonunda Kral Arthur ve Kraliçe Guinevere konuşmak için bir pencere kenarına gelmişlerdi ki siyah filikayı görüp bunun ne anlama geldiğini çok merak ettiler. Kral, Sör Kay'i yanına çağırıp ona Sör Brandiles ve Sör Agrawaine'i yanına almasını, filikada uzanan kişinin kim olduğunu bulmalarını söyledi. Şövalyeler nehrin kenarına vardılar, sonra Kral'ın yanına dönüp durumu anlattılar. "O asil naaşı görmek istiyorum," dedi Kral, dönüp Kraliçe'nin elini tuttu; filikaya doğru yola koyuldular. Kral, filikanın bağlanmasını emretti, bunun ardından Kraliçe ve belli başlı şövalyelerle birlikte filikaya bindi. Filikada hoş bir yatağın üzerinde yatmakta olan güzel kadını gördüler, elbisesi altın süslemeli kadın gülümseyerek uzanıyordu. Hepsi sessiz bir şekilde bakarken Kraliçe'nin gözüne kadının sağ elindeki mektup ilişti ve Kral'a işaret etti, Kral mektubu eline alıp "Eminim ki bu mektup bizlere, bu hanımın kim olduğunu ve buraya neden geldiğini söyleyecektir," dedi. Böylece filikayı güvenilir birine emanet edip Kral'ın salonuna döndüler, arkalarından birçok şövalye geldi; çünkü kral mektubu herkese açık bir şekilde okuyacaktı. Mührünü kendi elleriyle açtıktan sonra mektubu, okuması için bir kâtibe verdi. Mektupta şöyle yazıyordu:

"Çok asil şövalye Sör Lancelot, ben sizin âşığınız, insanların Astolatlı Güzel dediği kişiyim. Haliyle, tüm hanımlara sesleniyorum: Ruhum için dua edin ve beni gömün. Bu son isteğimdir. Sör Lancelot, siz de ruhum için dua edin, çünkü siz eşsiz bir insansınız."

Tüm mektup bundan ibaretti, yazanları duyunca Kral, Kraliçe ve tüm şövalyeler gözyaşı döktü.

"Sör Lancelot'u buraya getirin," dedi Kral, Sör Lancelot geldiğinde mektup ona da okundu.

"Lort Arthur," dedi Sör Lancelot, mektup okunduktan sonra, "bu hanımın ölümü beni de derinden üzdü. Tanrı biliyor ki onun ölümünden kendi isteğimle sorumlu değilim, şahit olması için bu hanımın kardeşi Sör Lavaine'i çağırabilirim. O hanım hem çok güzel hem de çok iyi bir insandı, ona son derece minnettarım, fakat beni ölçüsüz bir şekilde seviyordu."

"Ona karşı biraz daha nazik olup onu yaşatmanın bir yolunu bulabilirdin," dedi Kraliçe.

"Hanımım, aşkımdan başka hiçbir şeyi kabul etmeyecekti; aşkımı da ona veremezdim. Eğer başka bir şövalyeyi severse ona yıllık bin pound vereceğimi bile söyledim. Hanımım, sevmek için zorlanmamayı tercih ederim; zira aşk kendiliğinden gerçekleşir, emirle değil."

"Bu doğru," dedi Kral. "Aşk, kendi içinde özgürdür ve hiçbir zaman zorlanamaz, çünkü zorlandığı an kendini salıverir. Gelgelelim Sör Lancelot, bu hanımın uygun bir şekilde defnedilmesini sağlamak senin görevin."

Lancelot ve Guinevere

Şimdi, Lancelot ile Guinevere'in hüzün dolu hikâyesine ve Kral Arthur'un kederli ölümüne geldik. Kral Arthur'un, Cornwall Kralı Leodegrance'ın kızı Guinevere'le evlendiği zaten anlatılmıştı. Guinevere, tüm çiçeklerden daha güzel ve daha nadide görünüyordu, ona bakmak muhteşem bir histi. Babasının sarayındaki tüm şövalyeler, Guinevere'in önünde diz çöküyor, onun bulunduğu turnuvalarda daha fazla çaba gösteriyorlardı. Gelgelelim hiç kimse onunla evlenmek istemeye cüret edemiyordu, sonra Arthur geldi. Diğerleri gibi o da onu görüp sevdi, fakat diğerlerinin aksine o bir kraldı ve gözlerini Guinevere'e bile dikebilirdi. Guinevere, Arthur'la çok az konuştu, onu nadiren gördü; ancak her konuda babasının isteklerini yerine getiriyordu. Bu yüzden babası, ondan Kral Arthur'un sarayına bir prenses olarak giyinip gitmesi için her şeyi hazır etmesini istediğinde de Guinevere'in kalbi parlayan mücevherler ve güzide eşyaların görüntüsü karşısında neşeyle doldu. Sonra bir gün kaleye, Guinevere'e saraya kadar eşlik etmesi için Kral Arthur tarafından görevlendirilmiş atlı adamlar geldi. Atlı şövalyelerin başında ise Kral Arthur'un yakın arkadaşı, şövalyelerin onur kazanmak için katıldığı tüm turnuvaların ve dövüşlerin galibi Sör Lancelot du Lac vardı. Her gün yan yana at sürüyorlardı, bu zamanlarda Sör Lancelot

ise ona güzel hanımların sevgisini kazanmak için yaptığı kahramanlıkları anlatıyordu. Baharın ilk yeşiliyle canlanan ağaçların altından, toprağı mavi nevresimler gibi örten sümbüllerin üstünden geçtiler; akşam olunca da üstünde Uther Pendragon'ın sancağı dalgalanan ipek çadırlara çekildiler. Guinevere daha ne olup ne bittiğini anlamadan Lancelot'tan hoşlanmaya başladı. Bir akşam açıklığın ötesinde güneş ışınlarıyla parlayan kuleleri, binaları ve onunla buluşmak için at süren atlı adamları fark etti. İçlerinden bir tanesi Guinevere'in kamaşmış gözleri önünde durdu, atından atlayıp başını öne eğdi. Arthur onu karşılamak, şereflendirmek ve eve götürmek için gelmişti. Gelgelelim Guinevere ona baktığında onun soğuk, ürkek ve yalnız olduğunu düşünmüştü; düşünceleri tekrardan Lancelot'a kaydı. Bunun üzerinden günler, yıllar geçti ve bu ikili Kral Arthur'un en yakınları haline geldi. Kral, ne zaman bir tehlike olsa Lancelot'u çağırırdı, Lancelot'un ve Kraliçe'nin saygısına güveni tamdı. Sör Lancelot, Elaine'e herhangi bir hanımın nişanını taşımadığını söylediğinde doğruyu söylemişti, ancak her şeye rağmen herkes Sör Lancelot'u Kraliçe'nin şövalyesi olarak görüyor, hiç kimse onun başka bir kadına bağlı olacağını düşünmüyordu. Benzer şekilde Kral da Kraliçe'nin adına düzenlenen düellolarda sorumluluğu Sör Lancelot'a devrediyor, eğer kendi maceraları peşinde koşuyorsa acilen geri gelmesi için haberciler yollanıyordu, tıpkı Sör Mador'la gerçekleştirdikleri düelloda olduğu gibi. Bu durum yıllar boyunca böyle devam etti. Kral ise Kraliçe'nin aslında Lancelot'u sevdiğini aklının ucundan bile geçirmedi.

Bahar günlerinden bir gün, mayıs ayında, Kraliçe Guinevere, nehrin her iki yanında kurulu Westminster Şehri'nin etrafında uzanan ağaçlıklarda ve tarlalarda gezintiye çıkmak istedi. Bu amaçla özel muhafızlarını çağırıp ertesi gün ipek ya da bezden dokunmuş tamamen yeşil kıyafetlerle hazır olmalarını istedi, "Ayrıca yanımda on hanım getireceğim, böylece her şövalyenin ardında bir hanım olacak. Bir yaver ve iki levazımcı da sizi takip edecekler, atlarınızı alıp gelmenizi istiyorum," dedi. Öyle de yapıldı. Baharın simgesi olan açık yeşillere bürünmüş on şövalye, Kraliçe ve yanındaki hanımlarla birlikte şafağın ilk ışıklarında at sürdüler. Yılın en tatlı kokusunu içlerine çektiler, bir dolu çiçek toplayıp bu çiçekleri kuşaklarına ve kıyafetlerine taktılar. Kraliçe, tıpkı küçük bir çocuk gibi mutlu ve neşeliydi, fakat saat onda Kral'ın yanında olacağına söz vermişti ve istemeye istemeye geri dönüş işaretini verdi. Şövalyeler atlarına biniyorlardı ki aniden ormanlığın diğer tarafından Sör Meliagraunce çıkageldi. Sör Meliagraunce, uzun yıllardır Kraliçe'yi seviyor, onu kaçırmak için fırsat kolluyordu; gelgelelim eline hiç bu kadar uygun bir fırsat geçmemişti. Ormanın içinden zırhlı kırk adam ve arkasındaki yüz okçuyla fırladı, Kraliçe ve yanındakilere oldukları yerde kalmalarını, aksi takdirde sonlarının kötü olacağını söyledi. "Hain!" diye haykırdı kraliçe, "Hangi kötülüğü yapacaksın? Bir kralın oğlusun, aynı zamanda Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nden birisin, buna rağmen sana şövalyelik unvanını veren adama ihanet etmeye çalışıyorsun. Sana şunu söyleyeyim, yalnızca kendi şe-

refini lekeleyebilirsin, benimkini değil; çünkü seninle gelmektense kendi boğazımı kesmeyi yeğlerim."

"Tehditlerinize hiç kulak asmıyorum Madam," diye cevap verdi Sör Meliagraunce, "Sizi uzun yıllardır seviyorum, fakat sizi kaçırmak için hiç şimdiki kadar büyük bir fırsat yakalayamamıştım, bu yüzden şimdi benimle geleceksiniz." Bunun üzerine Kraliçe'nin yanındaki şövalyelerin her biri aynı şeyi söyledi: "Sör Meliagraunce, zırhsız olan bizlere saldırmakla yalnızca bizim hayatlarımızı değil, aynı zamanda onurunuzu da tehlikeye attığınızı aklınızda bulundurun. Kraliçe'nin onuruna leke sürdürmektense her birimiz ölene dek savaşacağız, eğer bunu yapmazsak şövalyeliğimiz bizim için sonsuza dek utanç kaynağı olsun."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın, eğer gücünüz yeterse Kraliçeyi koruyun," dedi Sör Meliagraunce. Yuvarlak Masa Şövalyeleri kılıçlarını çektiler, Sör Maliagraunce'ın adamlarıysa mızraklarıyla onlara doğru koştu. Gelgelelim şövalyeler sağlam durdular ve daha mızraklar kendilerine dokunamadan hepsini ikiye böldüler. Sonrasında iki taraf kılıçlarla dövüştü, Sör Kay ve diğer beş şövalye vücutlarının her yanındaki yaralarla toprağa düştüler. Diğer dört şövalye ise uzunca bir süre dayanıp Sör Meliagraunce'ın kırk adamını öldürdü, ancak en sonunda onlar da yenildiler. Kraliçe bunu görünce acısından ve kederinden haykırdı: "Sör Maliagraunce, asil şövalyelerime kıymayın. Şu şartla sizinle direnmeden geleceğime söz veriyorum: Şövalyelerin hayatlarını bağışlayacak-

sınız ve beni nereye götürürseniz götürün onlar da gelecekler. Zira sizi uyarıyorum, görevleri beni korumak olan şövalyelerim olmadan sizinle geleceğime kendimi öldürürüm daha iyi."

"Madam," diye cevap verdi Sör Maliagraunce, "eğer benimle at sürmeye razı olursanız, sizin hatırınıza onlar da kaleme gelebilirler." Böylece kraliçe, ayrı düşmemek için dört şövalyesine daha fazla savaşmamalarını söyledi, her ne kadar kalplerine ağır gelse de bunu kabul ettiler.

Mücadele sona erince yaralı şövalyeler at sırtına kondu, ne kadar yaralandıklarına bağlı olarak bazıları oturuyor bazılarıysa eyerin üstünde yatıyordu. Sör Meliagraunce kaleden ayrılmayı herkese yasakladı (bu kale ona Kral Arthur'un armağanıydı), çünkü bu olayın Sör Lancelot'un kulağına ulaşması durumunda intikam almasından korkuyordu. Ne var ki Kraliçe onun aklından geçenleri çok iyi biliyordu, bu yüzden kendisine hizmet eden küçük bir uşağı yanına çağırdı, yüzü-

ğünü ona verip tüm hızıyla Sör Lancelot'a ulaşmasını isteyerek şöyle dedi: "Eğer beni seviyorsa gelip beni kurtarmasını söyle. Atına su içirmek veya yedirmek için vakit kaybetme." Çocuk fırsat kolladı, daha sonra atına binip elinden geldiğince hızlı bir şekilde oradan ayrıldı. Sör Meliagraunce çocuğun kaçtığını gördü, nereye gittiğini ve onu kimin gönderdiğini biliyordu. En iyi okçularına çocuğu takip etmelerini, Sör Lancelot'a ulaşmadan önce onu vurmalarını emretti. Buna karşın çocuk okçuların oklarından kurtulmayı başararak gözden kayboldu. Sonra Sör Maliagraunce, Kraliçe'ye "Bana ihanet etmek için fırsat kolluyorsunuz Madam, ancak Sör Lancelot size kolay kolay ulaşamayacak," dedi. Adamlarına kendisini takip etmelerini söyleyip otuz okçuyla yola pusu kurdurttu, beyaz ata binmiş bir şövalye görürlerse atını öldürmelerini fakat adamı bırakmalarını söyledi, çünkü adamı alt etmek kolay olmayacaktı. Sör Meliagraunce bu emirleri verdikten sonra hızla kaleye geri döndü. Kraliçe onun söylediği hiçbir şeye kulak asmıyor, her defasında şövalyelerinin ve hanımlarının yanında kalması gerektiğini öne sürüyordu. En sonunda Sör Maliagraunce, Kraliçe'nin bu isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Sör Maliagraunce'ın kalesi, Westminster'dan yedi mil uzaklıktaydı, yani küçük çocuğun Sör Lancelot'u bulup Kraliçe'nin yüzüğünü ve mesajını ona iletmesi çok uzun sürmedi. "O asil hanımı kurtaramazsam sonsuza dek utanç içinde yaşayacağım," dedi Sör Lancelot. Zırhını giyerken çocuğu yanına çağırıp ondan tüm olanları anlatmasını istedi. Zırhını kuşanıp atına bin-

dikten sonra, kendisinin nereye ve neden gittiğini Sör Lavaine'e söylemesini küçük çocuğa tembihledi. "O beni sever, bu yüzden benim ardımdan Sör Meliagraunce'ın kalesine gelmesini söyle. Eğer hâlâ yaşıyor olursam, beni orada bulacaktır."

Sör Lancelot, atını Westminster'daki suya sokup Lambeth'e kadar doğrudan yüzdürdü. Çok geçmeden dövüş izlerinin bulunduğu alana geldi. Ağaçlıklara gelene dek izleri takip etti, okçular onu orada bekliyordu; onu gördüklerinde yaşamak istiyorsa bu yolda bir adım daha atmaması gerektiğini söylediler.

"Bir Yuvarlak Masa Şövalyesi olan ben, istediğim adımı atmaktan neden geri durayım?" diye sordu Sör Lancelot.

"Ya bu yoldan döneceksin ya da atını katledeceğiz," diye cevap verdi okçular.

"İsterseniz atımı öldürebilirsiniz," dedi Sör Lancelot, "Gelgelelim atım öldüğünde sizinle ayakta savaşacağım, hem de sizden beş yüz tane daha olsa bile." Bunu duyan okçular oklarını ata yolladılar; Sör Lancelot ise atından zıplayıp ormana doğru koştu, onu yakalayamadılar. Biraz yol aldı, fakat zemin engebeliydi ve zırhı da ağır geliyordu, Sör Meliagraunce'ın ihaneti yüzünden de kendini berbat hissediyordu. Kalbi neredeyse onu yarı yolda bırakacaktı ki tam oradan odun toplamaya gelen iki arabacının sürdüğü bir at arabası geçti. "Söyle bana arabacı," dedi Sör Lancelot, "beni at arabana alıp Sör Meliagraunce'ın kalesinin iki mil yakınına bırakmak için ne istersin?"

"Seni asla alamam," diye cevap verdi arabacı, "çünkü efendim Sör Meliagraunce için odun toplamaya geldim."

"Ben de onunla konuşmak istiyorum," dedi Lancelot.

"Benimle gelemezsin," dedi arabacı, bu sözler ağzından daha yeni çıkmıştı ki Sör Lancelot at arabasına atlayıp arabacıyı bir darbeyle yere serdi. Bu manzarayı gören diğer arabacı, canını bağışladığı takdirde şövalyeyi nereye isterse götüreceğini haykırdı. "Öyleyse beni kale kapısına götüreceksin," dedi Sör Lancelot. Böylece arabacı büyük bir hızla yola koyuldu, Sör Lancelot'un atı da arabayı takip etti, hem de bedenine elliden fazla ok saplı olmasına rağmen. Bir buçuk saat sonra kale kapısına varmışlardı, pencere kenarındaki Guinevere ve yanındaki hanımlar tarafından görüldüler. "Bakın hanımım," diye haykırdı hanımlardan

birisi, "şu at arabasının içinde iyice zırh kuşanmış bir şövalye var. Sanıyorum ki idamına gidiyor."

"Nerede?" diye sordu Kraliçe. Kadın konuşurken Kraliçe, şövalyenin Sör Lancelot olduğunu fark etti, binicisi olmayan arkadaki atın da onun atı olduğunu anladı. "Sadık arkadaşıyla yolculuk eden şövalye mi? Asil bir şövalye bir at arabasında gidiyorsa çok acil bir durum var demektir," dedi ve asılmaya gittiğini söyleyen hanımı azarladı: "Dünyadaki en asil şövalyeyi, utanç dolu bir ölüme giden kişiye benzetmek çok kötü bir davranış." Bu esnada Sör Lancelot kale kapısına vardı, arabadan inip tüm kale sesiyle yankılanana dek bağırdı. "Yuvarlak Masa Şövalyesi Sör Meliagraunce denen pis hain nerede? Adamlarınla birlikte öne çık! Çünkü ben, Sör Lancelot du Lac, buraya sizinle savaşmaya geldim." Sonra kapıyı ardına kadar açtı, kapıyı kapatmaya çalışan kapı bekçisine bir tane patlattı. Sör Meliagraunce, Sör Lancelot'un sesini duyduğunda doğrudan Kraliçe Guinevere'in odasına koşarak önünde diz çöktü: "Merhamet edin hanımım, merhamet! Sizin affınıza sığınıyorum."

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Kraliçe. "Doğrusunu istersen Lort Arthur'un bu olanlardan haberi olmasa da iyi bir şövalyenin gelip intikamımı almasını bekliyordum."

"Hanımım, bu durumu istediğiniz şekilde düzeltebilirim," diye özür diledi Sör Meliagraunce, "İnceliğinize tüm kalbimle güveniyorum."

"Ne yapacaksın ki?" diye sordu Kraliçe.

"Bu kaleye kendi kalenizmiş gibi hükmedebilirsiniz, yarına kadar Sör Lancelot'u idare edin, daha sonra hep birlikte Westminster'a dönebilirsiniz."

"Mantıklı sözler söylüyorsun," diye cevap verdi Kraliçe. "Barış her zaman savaştan daha iyidir, zaten dövüşten hazzetmem." Böylece hanımlarıyla birlikte iç salonda öfkeden çılgına dönmüş ve hâlâ "Hain şövalye, öne çık!" diye bağıran Sör Lancelot'un yanına indi.

"Sör Lancelot, tüm bu öfkenin nedeni nedir?" diye sordu Kraliçe.

"Hanımım, bu soruyu siz mi soruyorsunuz? Sizin öfkeniz benimkinden daha büyük olur diye düşünüyordum, çünkü tüm yara ve utanç sizlerin üstüne düştü. Benim yaram büyük bir yara değildir, ancak utancım tüm yaralardan daha kötüdür," dedi Lancelot.

"Doğru söylüyorsun," diye cevap verdi Kraliçe, "fakat sakinleşmelisin, çünkü her şey halloldu ve şövalye yaptığı şeyden büyük pişmanlık duyuyor."

"Hanımım, onunla anlaştığınız için hayır diyemem; gelgelelim Sör Meliagraunce bana karşı rezilce ve korkakça davrandı. Eğer onu bu kadar çabuk affedeceğinizi bilsem size ulaşmak için bu kadar acele etmezdim."

"Neden öyle söylüyorsun?" diye sordu Kraliçe, "Kahramanca hareketlerinden pişmanlık mı duyuyorsun? Yalnızca bu iftira velvelesini susturmak ve şövalyelerimin iyiliği için onunla barış yaptım."

"Hanımım, siz de çok iyi biliyorsunuz ki hiçbir zaman iftira ya da velveleden hazzetmedim. Buna karşın buradan ayrılmadan önce Sör Meliagraunce'ı öldürmemi engelleyecek ne bir kral ne de bir şövalye var, tabii ki siz ve Lort Arthur hariç," diye cevap verdi Sör Lancelot.

"Bunu çok iyi biliyorum, ancak daha ne olabilir ki? Her şey istediğin gibi düzene girdi."

"Hanımım, siz memnun olduğunuz sürece gerisi önemli değil," dedi Sör Lancelot. Ardından Kraliçe, Sör Lancelot'u odasına yönlendirip zırhını çıkarmasını söyledi, sonra onu ciddi derecede yaralanmış on şövalyesinin yanına götürdü. Sör Lancelot'u gören şövalyelerin tüm bedenlerini neşe kapladı. Sör Lancelot, onlara Sör Meliagraunce'ın kendisine yaptığı kötülükleri, atını öldürtmek için yoluna okçular yerleştirdiğini ve daha sonra mecburen bir at arabasına binmek zorunda kaldığını anlattı. Bu şekilde birbirlerine dert yandılar ve eğer Kraliçe barış yapmasaydı Sör Meliagraunce'dan intikam alacaklarından bahsettiler. Akşam olunca büyük bir aceleyle Sör Lavaine çıkageldi, Sör Lancelot onu gördüğüne memnun oldu.

Sör Lancelot, Sör Meliagraunce'a güvenmeye korktuğu için haklıydı. Çünkü tüm güzel sözlerine rağmen şövalye, hem Sör Lancelot'un hem de Kraliçe'nin yalnızca kötülüğünü düşünüyordu. En başta Sör Lancelot'a gidip kraliçe hakkında kötü konuşmaya başladı, Sör Lancelot ise iğrenç sözlerini kanıtlamasını söyledi ve bu amaçla aralarında bir

mücadele ayarlandı. Dövüş, sekiz gün içinde Westminster yakınındaki bir alanda gerçekleşecekti. "Öyleyse şimdi, dövüşeceğimize karar verdiğimize göre, asil bir şövalye olduğunuzdan, bu süre içinde bana bir kötülük ya da hainlik yapmayacağınıza inanıyorum," dedi Sör Meliagraunce.

"Her şövalye şahidimdir ki," diye söze başladı Sör Lancelot, "bir insanla yaptığım hiçbir anlaşmayı bozmadım, anlaşmayı bozanlarla da arkadaşlık etmedim." "Öyleyse yemeğe gidelim, sonrasında da Westminster'a geri dönebilirsin. Belki gitmeden önce kalenin içini görmek istersin," dedi Sör Meliagraunce. "Tabii, seve seve," dedi Sör Lancelot. Birlikte odadan odaya geçtiler, en sonunda kalenin zemin katına vardılar, bir tuzağın üstüne basmasından sonra tahta çöktü ve Sör Lancelot, samanla doldurulmuş bir çukura düştü. Sör Meliagraunce ise oradan ayrıldı, hiç kimse Sör Lancelot'un nerede olabileceğini tahmin edemezdi. Kraliçe, kendi kendine Sör Lancelot'un aniden ortadan kaybolmayacağını düşündü, etrafındaki şövalyeler de ona katıldılar. Bu esnada Sör Meliagraunce ise Sör Lavaine'in atını, bağlanmış olduğu yerden kaçırdı. Zaman geçti, yemekler yendi, Sör Lavaine yaralı askerler için saman yığınları istedi, böylece Westminster'a olabildiğince az sarsıntı geçirerek taşınabileceklerdi. Kraliçe ve hanımlarla birlikte yola koyuldular. Saraya varınca başlarından geçenleri, Sör Meliagraunce'ın Kraliçe'yi ihanetle suçladığını, bu yüzden Sör Lancelot'un Kraliçe'yi aklamak için Sör Meliagraunce'la sekiz gün içinde dövüşeceğini anlattılar.

"Sör Meliagraunce başına büyük bir dert almış," dedi Kral, "Peki Sör Lancelot nerede?"

"Efendim, bilmiyoruz ancak bir macera peşine gittiğini düşünüyoruz," dediler. "Peki, öyleyse onu rahat bırakın," dedi Kral. "Zamanı gelince dövüşte yer alacaktır, tabii başına bir iş gelmediyse."

Tüm bu süre boyunca Sör Lancelot, düştüğü mağaranın içinde büyük bir acı içinde yatıyordu, böyle giderse açlıktan ölecekti ki kaledeki hanımlardan biri tutsak edildiği yeri bularak ona yiyip içeceği bir şeyler getirdi. Kadın, böylece Sör Lancelot'un kendisini seveceğini umuyordu. Ne var ki Sör Lancelot kadını sevmeyecekti. "Sör Lancelot, hiç bilge değilsiniz, çünkü benim yardımım olmadan buradan asla çıkamazsınız ve dövüş günü orada olamazsınız. Hükmen yenileceğiniz için de hanımefendiniz Kraliçe Guinevere yakılır," dedi kadın. "Eğer orada olamazsam Kral, Kraliçe ve tüm insanlar anlar ki ya ölmüşümdür ya da bir zindandayımdır. Eminim ki beni seven ya da benim soyumdan iyi bir şövalye çıkıp dövüşü benim yerime üstlenir, yani beni böyle sözlerle korkutamazsınız. Dünyadaki tek kadın bile olsanız, size vereceğim cevap değişmezdi," diye cevap verdi Sör Lancelot. "O halde herkesin gözü önünde onurunuz lekelenir," dedi kadın ve zindanı terk etti. Dövüşün yapılacağı gün kadın tekrar gelerek "Sör Lancelot, eğer beni bir kez öperseniz sizi buradan çıkarırım ve size Sör Meliagraunce'ın ahırındaki en iyi atı veririm," dedi. "Peki, seni öpeceğim," dedi Sör Lancelot, "Çünkü bunu alnımın akıyla yapabilirim, fakat sizi öpmenin onurumu lekeleyeceğini bilsem ne olursa ol-

sun bunu yapmazdım." Böylece kadını öptü, kadın da Sör Lancelot'a zırhını getirip onu on iki asil atın olduğu ahıra götürdü ve en iyisini seçmesini söyledi. Sör Lancelot, beyaz bir süvari atı seçti, bakıcılara da en iyi eyeri vurmalarını söyledi. Bir gün karşılığını ödeyeceğini söyleyip tüm yaptıkları için kadına teşekkür etti; elinde mızrağı, yanında kılıcıyla oradan ayrıldı.

Saatler geçiyordu ve Sör Lancelot hâlâ orada değildi. Sör Meliagraunce, Kral Arthur'a ya Kraliçe'yi yakmasını ya da Sör Lancelot'u getirmesini söyledi, çok iyi biliyordu ki Sör Lancelot zindanında hapisti. Kral ve Kraliçe, Sör Lancelot ortalıkta olmadığı için büyük bir endişeye kapıldılar, onu nerede arayacaklarını ya da ne yapacaklarını bilemediler. Daha sonra Sör Lavaine öne çıkıp "Efendim Arthur, Sör Lancelot'un başına bir talihsizlik geldiğini siz de biliyorsunuz. Eğer ölmediyse bile ya hastadır ya da bir zindandadır. Bu yüzden size yalvarıyorum, Kraliçe hanımım için olan dövüşü, efendim ve ustam Sör Lancelot yerine ben yapayım," dedi.

"Tüm samimiyetimle sana teşekkür ediyorum asil şövalye," dedi Arthur, "çünkü eminim ki Sör Maliagraunce, Kraliçe'ye iftiralarda bulunuyor. Üstelik eğer yaraları olmasa, buradaki şövalyelerin her birinin Kraliçe adına dövüşeceğini de biliyorum. Bu yüzden elinden geleni yap, zira Sör Lancelot'un başına bir kötülük geldiği çok açık." Sör Meliagraunce'la dövüş iznini alınca Sör Lavaine neşeyle dolarak hızla sahadaki yerine doğru at sürdü. Müjdeciler tam *"Les-*

ses les aller![3]" diye bağıracaktı ki Sör Lancelot beyaz atıyla birlikte ileri atıldı. "Durun ve bekleyin!" diye haykırdı Kral. Sör Lancelot, Kral'ın önüne gelip Sör Meliagraunce'ın kendisine neler yaptığını anlattı. Sör Lancelot'un hikâyesini duyunca Kral, Kraliçe ve tüm efendilerin kalpleri öfkeyle doldu. Kraliçe, fedaisine büyük bir güven duyarak Kral'ın yanındaki yerini aldı. Sör Lancelot ve Sör Meliagraunce dövüş için hazırlandılar, mızraklarını alıp birbirlerine âdeta şimşek gibi hücum ettiler. Sör Lancelot, Sör Meliagraunce'ı atından düşürdü. Sonra kendisi de yere atladı, böylece ayakta dövüşmeye başladılar, ta ki Sör Lancelot kafasına indirdiği bir darbeyle Sör Meliagraunce'ı yere yığana kadar. "Çok asil şövalye, hayatımı bağışla," diye haykırdı Sör Meliagraunce, "Pes ediyorum, kendimi Kral'a ve sizin ellerinize teslim ediyorum." Sör Lancelot ne cevap vereceğini bilemedi, zira uzun zamandır bu dünyada en çok arzuladığı şey ondan intikam almaktı; bu amaçla Kraliçe'ye bakıp ne istediğini bir işaretle belli etmesini bekledi. Kraliçe kafasını sallayarak cevap verdi, Sör Lancelot bu işaretten anladı ki kraliçe de Sör Meliagrance'ın ölmesini istiyordu. Bu yüzden Sör Lancelot, rakibine kalkmasını ve dövüşe devam etmesini söyledi. "Hayır, teslim oluşumu kabul etmediğiniz sürece asla kalkmayacağım," dedi Sör Meliagraunce. "Dinle, seninle başım ve sol tarafım çıplak, sol kolum da sırtıma bağlanmış bir şekilde dövüşeceğim," dedi Sör Lancelot. Sör Meliagraunce ayaklanmaya başlayıp haykırdı, "Lort Arthur, bu teklife razı olun, çünkü ben bu teklifi kabul ediyorum.

3 "Başla!" (ç.n.)

Söylediği gibi kolu bağlansın ve zırhları çıkarılsın." Böylece şövalyeler, Sör Lancelot'un önce miğferini sonra da sol tarafındaki zırhları çıkarıp sol elini sırtına bağladılar. Bu haldeyken kalkanını kullanamayacaktı; orada bulunan tüm şövalyeler ve hanımlar Sör Lancelot'un kendisini böyle bir tehlikeye atmasına hayret ettiler. Sör Meliagraunce, kılıcını kaldırıp Sör Lancelot'un çıplak kafasına vuracaktı ki Sör Lancelot hemen bir yana sıçradı, sonrasında daha Sör Meliagraunce kendini doğrultamadan miğferine öyle sert bir darbe indirdi ki Sör Meliagraunce'ın kafatası ikiye ayrıldı. Ölü bedenini sahadan kaldırmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Yuvarlak Masa Şövalyeleri ne olursa olsun onurlu bir şekilde gömülmesi için yalvardılar, Kral bunu kabul etti. Mezarına nasıl öldüğü ve kim tarafından öldürüldüğü yazıldı. Tüm bunların ardından Sör Lancelot, Kral ve Kraliçe'nin gözünde öncesine kıyasla çok daha değerli bir hale geldi.

Arthur'un maiyetinde bulunan birçok şövalye arasında, kral çocukları Sör Mordred ve Sör Agrawaine de yer alıyordu. Bu ikisinin üç kardeşi vardı; Sör Gawaine, Sör Gaheris ve Sör Gareth. Anneleri ise Kral Arthur'un kız kardeşi Orkney Kraliçesi'ydi. Sör Agrawaine ve Sör Mordred kötü bir mizaca sahiplerdi, her ikisi de iftiralar uydurup onları yaymayı seviyorlardı. O sıralarda da Sör Lancelot'un asil davranışları sebebiyle ve insanların onu Yuvarlak Masa'nın en cesur şövalyesi, Kral'ın yakın arkadaşı, Kraliçe'nin yeminli koruyucusu olarak görmesinden dolayı kıskançlıkla doluydular. Bu yüzden onu na-

sıl bitireceklerine dair kafa yordular ve en sonunda bunu, Arthur'un zihnine kıskançlık tohumları ekerek yapabileceklerini düşündüler.

Arthur'un evlilik hikâyesinde anlatıldığı gibi Kraliçe Guinevere, saraya yapılan yolculuk esnasında Lancelot'a tutulmuştu, onu hep yanında istiyordu. Bu durum, Kraliçe'yi kötülemek için fırsat kollayan Sör Mordred tarafından biliniyordu.

Bir gün Arthur, ava çıkmak istediğini söyledi. Sör Mordred da avlanmayı sevmeyen Sör Lancelot'un geride kalacağını, tüm zamanını Kraliçe'yle konuşarak geçireceğini düşündü. Bu sebeple Kral'a gidip Kraliçe ve Sör Lancelot hakkında iftiralarda bulunmaya başladı. Kral Arthur en başta söylenenleri dinlemedi, fakat kıskançlığı onu içten içe yakmaya başlamıştı. Kraliçe'nin en çok Sör Lancelot'u sevdiğini söyleyen sözlerden çok etkilense de, Sör Mordred ve Sör Agrawaine'e istediklerini yapabileceklerini, onların işine burnunu sokmayacağını söyledi. Fakat bu pis tuzağa öyle çok sayıda dostlarını dahil ettiler ki en sonunda bu durum Sör Bors'un kulağına gitti. Sör Bors, Sör Lancelot'a o gün Kraliçe'nin yanına yaklaşmamasını, aksi takdirde kötülük doğacağını söyledi. Gelgelelim Sör Lancelot, Kraliçe'nin kendisini çağırdığını, Kraliçe'den emir aldığını ve bu yüzden çağrıldığında gitmemezlik edemeyeceğini söyledi. Sör Bors oradan kederle ayrıldı. Talihsizlik o ya, Sör Lancelot o gün gömleğinin üstüne zırh giymemiş, yanına da yalnızca kılıcını almıştı. Tam kapıdan içeri girecekti ki her biri zırh giymiş, dövüş için hazırlanmış Yuvar-

lak Masa'nın on iki şövalyesiyle birlikte Sör Agrawaine ve Sör Mordred, Sör Lancelot'a öyle büyük bir şiddetle seslendiler ki bunu tüm saray duyabilirdi.

"Hanımım, odanızda kuşanabileceğim bir zırh var mı? Onlar gibi kuşanmış olsaydım çok geçmeden hepsini alt edebilirdim," dedi Sör Lancelot.

"Eyvah!" dedi Kraliçe, "Ne bir mızrağım ne de bir zırhım var, onlara karşı nasıl dayanacaksın? Seni katledecekler beni de yakacaklar. Keşke ellerinden kaçabilseydin, çünkü beni sonradan tehlikeden kurtaracağını bilirdim."

"Tüm hayatım boyunca bir kere bile mağlup olmayan ben, zırhım olmadığı için katledileceğim. Ne kadar acı!" dedi Sör Lancelot.

"Hain şövalye," diye haykırdı Sör Mordred tekrardan, "çık ve bizimle dövüş; dört bir yanın sarıldı, bizden kaçamazsın."

"Ah Tanrım!" diye haykırdı Sör Lancelot. "Bu utanca ve gürültüye daha fazla dayanamayacağım! Bu acıya katlanmaktansa ölmeyi yeğlerim." Sonra Kraliçe'yi kollarına alıp onu öptü, "Kraliçelerin en asili, siz her zaman benim özel hanımım oldunuz, ben de her zaman sizin hakiki ve zavallı şövalyeniz oldum, Kral Arthur beni şövalye yaptığından beri sizi ne doğruda ne yanlışta hiçbir zaman yüzüstü bırakmadım, bu yüzden size yalvarıyorum, eğer burada katledilirsem ruhum için dua edin. Eminim ki yeğenim Sör Bors, Sör Lavaine ve birçokları sizi ateşler-

den kurtaracaktır, o yüzden bana ne olursa olsun sizin içiniz rahat olsun hanımım. Yeğenim Sör Bors'la gidin ve topraklarımda bir kraliçe gibi yaşayın."

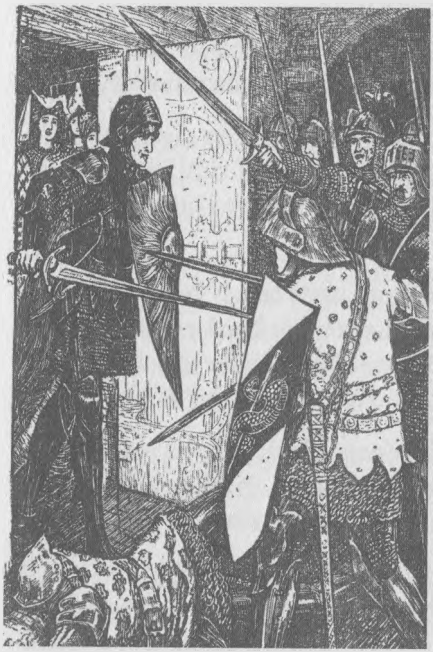
"Hayır Lancelot," dedi Kraliçe, "sen gittikten sonra ben de yaşamayacağım, sen öldürülürsen ben de tıpkı gerçek bir kraliçe gibi ölümümü usulca kabulleneceğim."

"Peki öyleyse hanımım," diye cevap verdi Lancelot, "madem öyle diyorsunuz, o zaman ben de son nefesimi elimden geldiğince asil bir şekilde vermeye çalışacağım. Benim için siz, benden bin kat daha değerlisiniz."

Bunu söyledikten sonra gömleğini sıkıca koluna dolayıp kapının arkasında durdu. Kapının önündeki şövalyeler iri yarı bir kütüğün yardımıyla kapıyı kırmaya çalışıyorlardı.

"Efendiler, bu yaygarayı kesin. Kapıyı açacağım, ondan sonra bana istediğinizi yapabilirsiniz," dedi Sör Lancelot.

"Aç öyleyse, çünkü bizden kaçamayacağını sen de biliyorsun. Hayatını bağışlayacağız ve seni Kral Arthur'un huzuruna götüreceğiz," dediler. Sör Lancelot, kapıyı açtı ama sol eliyle kapıyı tutmaya devam etti, böylece bir defada yalnızca bir adam kapıdan girebilecekti. Gore'da doğmuş güçlü bir şövalye olan Sör Colegrevance öne atıldı, kılıcıyla Lancelot'a sert bir darbe indirecekti. O esnada Sör Lancelot, yana çekilerek darbeyi savuşturdu, koluyla Sör Colegrevance'ın başına feci bir sille indirip şövalyeyi yere yığdı. Sonra

onu odanın içine doğru çekip kapıyı sürgüledi.

Hemen yerdeki şövalyenin zırhlarını çıkardı, Kraliçe ve yanındaki hanımlar da bu zırhları Sör Lancelot'a giydirdiler. Bu sırada Sör Agrawaine ve Sör Mordred sürekli "Hain şövalye, çık o odadan!" diye bağırıyorlardı. Sör Lancelot ise onlara gitmelerini, yarın Kral'ın huzuruna çıkacağını, orada onu istedikleri gibi suçlayabileceklerini söyledi. Bu şekilde onlara cevap verip sözlerini mücadelede kanıtlayacaktı. "Hadi oradan hain," dedi Sör Agrawaine, "elimize düştün, seni bağışlamak ya da katletmek bizim elimizde, çünkü Kral Arthur bizim sözlerimizi dinleyecek ve anlattıklarımıza inanacaktır."

"Nasıl istersen, öyleyse kendine dikkat et," diye cevap verdi Sör Lancelot. Odanın kapısını ardına dek açtı, uzun adımlarla aralarına girip ilk darbesiyle Sör Agrawaine'i öldürdü. Birkaç dakika sonra yanındaki on iki şövalyenin bedenleri de yerdeydi, zira Sör

Lancelot'un darbelerine kimse karşı koyamıyordu. Sör Mordred da Lancelot tarafından yaralanmıştı, fakat tüm gücüyle oradan kaçtı. Dövüşün yaygarası daha yeni yeni bitiyordu ki Sör Lancelot, Kraliçe'ye dönüp "Heyhat! Hanımım, Kral Arthur'u hem bana hem size düşman edecekler, ancak benimle kaleme gelirseniz sizi tüm tehlikelerden koruyabilirim," dedi.

"Sizinle şimdi gelemem," diye cevap verdi Kraliçe, "fakat beni yakarak öldüreceklerini görürseniz o zaman beni istediğiniz gibi kurtarabilirsiniz."

"Yaşadığım sürece sizin yanınızda olacağım," dedi Sör Lancelot. Kraliçe'yi orada bırakıp kendi meskenine döndü. Onu orada bekleyen Sör Bors, Sör Lancelot'u gördüğünde hayatında hiç olmadığı kadar mutlu oldu. Sör Lancelot ise "Tanrım! Neden zırh kuşandın?" diye haykırdı.

"Efendim siz gittikten sonra ben, arkadaşlarınız ve akrabalarınız, büyük bir karmaşanın eli kulağında olduğunu ve size bir tuzak kurulduğunu düşünüp büyük bir endişeye kapıldık. Bu yüzden, yardımımıza ihtiyaç duyabileceğinizi hissederek zırhlarımızı kuşandık," diye cevap verdi Sör Bors. "Asil yeğenim, hiç şimdiki kadar büyük bir derdin içine düşmemiştim, buna rağmen yine de kaçmayı başardım," dedi Sör Lancelot, sonra tüm olanları anlattı. "Dostlarım, ihtiyacım olduğunda büyük bir cesaret gösterip yanımda duracağınıza inanıyorum; zira savaş, hepimiz için geliyor."

"Efendim, Tanrı'nın bize gönderdiği her şey kabulümüzdür. Sizin sayenizde birçok iyilik gördük, ün

kazandık; zaman iyiyken nasıl yanınızda durduysak, şimdi zaman kötüleştiğinde de yanınızda duracağız," dedi Sör Bors.

"Bu büyük derdime ortak olduğunuz için her birinize teşekkür ediyorum," dedi Sör Lancelot. "Sana gelince asil yeğenim, şövalyelere git ve kim benim tarafımda, kim değil öğren. Öğren ki dostumu düşmanımdan ayırabileyim."

"Efendim, sabah saat yediden önce her birini öğreneceksiniz."

Sör Bors'un söz verdiği gibi saat yedide, birçok asil şövalye Sör Lancelot'un yanında durarak onun davası için ant içtiler. "Efendilerim," diye başladı Sör Lancelot sözüne, "Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bu ülkeye geldiğimden beri lordum Kral Arthur'a ve leydim Kraliçe Guinevere'e karşı sadık bir hizmetkâr oldum. Geçen akşam Kraliçe, onunla konuşmam için beni çağırttı. Benim için orada bekleyen birkaç şövalye ise 'İhanet!' diye bağırdılar, darbelerini savuşturmak için çok çabaladım. Buna karşın on ikisini ve Sör Gawaine'in kardeşi Sör Agrawaine'i öldürmeyi başardım. Eminim ki bu amansız bir savaş olacak, çünkü bu şövalyelere bana ihanet etmeleri emrini Kral Arthur verdi. Bu yüzden Kraliçe de ateşe atılacak, fakat ben, onun benim yüzümden yakılmasına göz yummayacağım."

Sör Bors ise Sör Lancelot'a, Kraliçe'yi kurtarma sorumluluğunun onun üstünde olduğunu söyledi, zira

daha önce de birçok kez bunu yapmıştı ve eğer Kraliçe yakılırsa utanç onun üzerine olacaktı. Sonra hepsi bu işin en iyi nasıl halledilebileceğini konuştular. Sör Bors, Kraliçe'yi Neşeli Muhafız Kalesi'ne götürmenin akıllıca olduğunu öne sürdü. Böylece Kraliçe'nin, Kral'ın öfkesi geçene ve onu tekrar kabul edene kadar orada tutulmasına karar verildi. Bunu diğer şövalyeler de kabul ettiler, sonrasında Sör Lancelot'un tavsiyesi üzerine, şehre yakın bir ormanlığa saklanıp Kral Arthur'un ne yapacağını gözlediler. Bu sırada, Sör Lancelot'un kılıcından kurtulmayı başaran Sör Mordred, yaralı bir halde Kral Arthur'un yanına gidip olanları anlatıp on dört şövalye içinden yalnızca kendisinin kurtulduğunu söyledi. Kral, olanları duyunca büyük kedere boğuldu, Sör Mordred hikâyeyi dehşet verici bir biçimde anlatmıştı. Her şeye rağmen Arthur, Sör Lancelot'u seviyordu. "Sör Lancelot'un bana karşı olması ne kadar da acı," dedi, "Üstelik şimdi Yuvarlak Masa Kardeşliği de sonsuza dek dağıldı, çünkü asil şövalyelerin birçoğu onun yanında olacaklar. Yargıç olduğum için Kraliçe'nin de ölmesi gerekecek, zira o on üç şövalyenin ölüm sebebi Kraliçe."

"Efendim Arthur," dedi Sör Gawaine, "aceleci davranmayın, Sör Lancelot'a bu tuzağı kuran Sör Mordred'ın yalan dolu dilinin söylediklerini dinlemeyin. Zira hepimiz Sör Lancelot'u Kraliçe'nin şövalyesi olarak biliyoruz, onun için kimse savaşmadığında hep o öne çıkmıştı. Ben inanıyorum ki Sör Lancelot kendisini veya leydim Guinevere'i yok yere suçlayan herkesi alt ederek haklı olduğunu kanıtlayacaktır."

"Buna ben de inanıyorum," dedi Kral Arthur, "Kendi gücüne öyle çok güveniyor ki hiç kimseden korkmuyor. Fakat artık Kraliçe için dövüşemeyecek, zira Kraliçe kanun gereği yakılmalıdır. Bu yüzden en iyi zırhını kuşan, kardeşlerin Sör Gaheris ve Sör Gareth'la birlikte gidip Kraliçe'yi ateşe getirin, orada yargılanacak ve ateşe mahkûm edilecek."

"Hayır efendim, bunu asla yapamam," diye haykırdı Sör Gawaine, "Kalbim onun ölümünü izlemeye dayanamaz, öyle asil bir hanımın bu kadar utanç dolu bir sona sürüklenmesini asla durup izleyemem."

"Öyleyse kardeşlerin Sör Gaheris ve Sör Gareth'ın orada olmasına izin ver," dedi Kral.

"Efendim, onların ne kadar isteksiz olacağını çok iyi biliyorum, fakat henüz çok gençler ve size hayır diyemezler," dedi Sör Gawaine.

Sör Gaheris ve Sör Gareth, Kral Arthur'la konuştu: "Efendim, eğer emrederseniz bu emirlere uyarız, ancak bunu hiç istemeden yaparız. Üstelik oraya gideceksek bile bir barış elçisi gibi, hiçbir zırh giymeden gideceğiz."

"Öyleyse hazırlanın," dedi Kral, "zira yargılamayı daha fazla ertelemeyeceğim."

"Heyhat!" diye haykırdı Sör Gawaine, "Bu günleri görmek için mi yaşadım?" Arkasını dönüp acı acı ağlamaya başlayarak odasına gitti.

Böylece Kraliçe kapıların dışına götürüldü, güzel kıyafetleri çıkarıldı, o sırada Kraliçe'nin lortları ve ley-

dileri çaresizlikten avuçlarını sıkıyorlardı. Zırh giymiş çok az insan vardı, zira o günlerde savaş zırhı giyinmiş şövalyelerin varlığı, ölümü daha utanç dolu kılıyordu. Orada bulunanlar arasında Sör Lancelot tarafından gönderilen biri de vardı, Kraliçe'nin kıyafetlerinin çıkarıldığını, rahibin Kraliçe'nin itirafını dinlemek için öne çıktığını görünce Sör Lancelot'a zamanın geldiğini haber vermek için at sürdü. Aniden hızla koşan atların sesi duyuldu, Sör Lancelot ateşe doğru atıldı, orada bulunan tüm şövalyeleri katletti, zaten çok az kişi zırh giyinmişti. Sör Lancelot, kim olduğuna bakmadan önüne gelene vuruyordu, Sör Gaheris ve Sör Gareth ise arbedenin ortasında kalmıştı. En sonunda Lancelot Kraliçe'ye ulaştı, üstüne bir örtü fırlattı, onu yakalayıp eyerine çıkardı, sonra onunla birlikte oradan ayrıldı. Kraliçe, ateşten kurtarıldığı için doğal olarak şükran doluydu, kalbiyse onu Neşeli Muhafız Kalesi'ne götüren Sör Lancelot'a karşı minnettardı. Birçok asil şövalye ve birçok kral da onların yanındaydı.

Kral Arthur, Kraliçe'nin ölmesi gerektiği hükmünü verdikten sonra Westminster Sarayı'na geri dönmüştü. Oradayken adamlar geldiler ve Kral'a Sör Lancelot'un Kraliçe'yi kurtardığını, şövalyelerin katledildiğini, Sör Gaheris ve Sör Gareth'ın da öldüğünü anlattılar. Kral, bunları duyunca üzüntüsü yüzünden kendinden geçti. "Heyhat!" diye haykırdı kendine gelince, "Heyhat! Taç başımdayken bu iki gün içinde kırk şövalyenin yanında, Sör Lancelot ve yakınlarının dostluğunu da kaybettim, bir daha hiçbir zaman benimle olmayacaklar. Kimse Sör Gawaine'e kardeş-

lerinin ölümünden bahsetmesin, zira Sör Gareth'ın ölümünü duyarsa çılgına döner. Ah, Sör Lancelot onları neden öldürdü ki? Sör Gareth, onu herkesten daha fazla sevip sayardı."

"Bu doğru," diye cevap verdi şövalyelerin bazıları, "ancak Sör Lancelot kime vurduğuna bakmıyordu, Sör Gareth ve Sör Gaheris bu yüzden öldürüldüler."

"O ikisinin ölümü, daha önce hiç görülmemiş amansız bir savaşa neden olacak," dedi Arthur. "Şundan eminim ki Sör Gawaine, Sör Gareth'ın öldürüldüğünü duyunca Sör Lancelot'u ve tüm yakınlarını yok edeceğim ya da onların beni yok edeceği âna dek bana rahat vermeyecek. Kalbim her zamankinden daha buruk, çünkü bu kadar iyi şövalyelerimin kaybı bana kraliçemi kaybetmekten bile daha ağır geliyor. Birçok kraliçe bulunabilir, ama daha önce hiç kimse böylesi şövalyeleri bir araya getirememişti. Sör Lancelot'un karşısında savaşacak olmak bana büyük acı veriyor. Tüm bu acılar, Sör Lancelot'a kötülük yapmak isteyen Sör Agrawaine ve Sör Mordred yüzünden ortaya çıktı." O sırada biri, Sör Gawaine'in yanına gidip Sör Lancelot'un Kraliçe'yi kaçırdığını ve dövüşte yirmi dört şövalyeyi katlettiğini anlattı. "Kraliçe'yi kurtaracağını çok iyi biliyordum," dedi Sör Gawaine, "Ayrıca bir şövalye gibi davranmaktan başka bir şey yapmadı, onun yerinde ben olsam ben de aynısını yapardım. Neyse, kardeşlerim neredeler? İlginçtir ki hâlâ yanıma gelmediler."

"Aslında," dedi adam, "Sör Gaheris ve Sör Gareth da katledildi."

"Tanrı esirgesin," dedi Sör Gawaine. "Tüm dünya söylese böyle bir şeye inanmam, özellikle de kardeşim Sör Gareth'ın ölümüne."

"Fakat maalesef, öldü," dedi adam.

"Kim öldürdü?" diye sordu Sör Gawaine.

"İkisini de Sör Lancelot öldürdü," diye cevap verdi adam.

"Sör Gareth'ı öldürmüş olamaz," diye cevap verdi Sör Gawaine. "Zira kardeşim Gareth, Sör Lancelot'u benden, tüm yakınlarından ve hatta Kral Arthur'dan daha çok seviyordu. Eğer Sör Lancelot, kardeşimden kendisiyle gelmesini isteseydi kardeşim hepimize sırtını döner, hiç düşünmeden onunla giderdi. Bu yüzden Sör Lancelot'un kardeşimi öldürdüğüne asla inanmam."

"Efendim, herkes bu olayı konuşuyor," dedi adam. O an Sör Gawaine kendinden geçti, sanki ölmüş gibi uzun bir süre yerde yattı. Sonra Kral'a koşup haykırdı, "Yüce Kral Arthur, amcam. Güzel kardeşim Sör Gareth ve Sör Gaheris katledilmiş," Kral onunla birlikte gözyaşı döktü. En sonunda Sör Gawaine, "Efendim, kardeşim Sör Gareth'ı görmeye gideceğim," dedi.

"Bunu yapamazsın," diye cevap verdi Kral. "O görüntünün sana çok ağır geleceğini bildiğimden, Sör Gaheris ve Sör Gareth'ın gömülmesini emrettim."

"Sör Lancelot, Sör Gareth'ı nasıl öldürebilir?" diye sordu Sör Gawaine, "Güzel efendim, yalvarıyorum söyleyin bana. Sör Gareth da Sör Gaheris de silahlarını ona karşı doğrultmadı."

"Diyorlar ki Sör Lancelot, onları arbedenin ortasında öldürmüş, yani onlar olduğunu bilmiyormuş.

Gelgelelim ölümlerinin intikamını almak için bir plan düşünmeliyiz," dedi Kral.

"Kralım, lordum, amcam," dedi Sör Gawaine, "şövalyeliğim üzerine ant içiyorum ki Sör Lancelot ya da ben ölene kadar rahat yüzü görmeyeceğim. Onu bulmak için gerekirse dünyanın sonuna gideceğim."

"Onu o kadar uzaklarda aramana gerek yok," diye cevap verdi Kral, "çünkü bana söylenene göre Sör Lancelot, ikimizi Neşeli Muhafız Kalesi'nde bekliyor. Birçok insan ona katılmak için yola koyuldu. Bu yüzden dostlarını topla, ben de benimkileri çağıracağım." Kral, tüm İngiltere'ye mektuplar yollatarak şövalyelerini ve beylerini Neşeli Muhafız Kalesi kuşatmasına çağırdı. Neşeli Muhafız Kalesi güçlü bir kaleydi, on beş hafta geçtikten sonra bile duvarlarında tek bir gedik açılamamıştı. Hasat zamanı bir gün, Sör Lancelot ortaya çıkıp ateşkes önerdi. Kral ve Sör Gawaine ise dövüşmek için ona meydan okudular.

"Olmaz," dedi Sör Lancelot, "sizinle dövüşemem, şövalyelerinizi öldürdüğüm için zaten büyük üzüntü içerisindeyim. Buna rağmen, kendi hayatımı ve Kraliçe'nin hayatını kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım. Ayrıca efendim Sör Gawaine, siz hariç, bana hain deyip bunu yaşamıyla ödemeyecek tek bir kişi dahi yoktur. Kraliçe Guinevere'e gelince, hırsınız yüzünden onun yakılıp öldürülmesine sık sık razı oldunuz, onun adına savaşıp düşmanlarının iftiralarını açığa çıkarmak ve Kraliçe'nin masum olduğunu herkese kanıtlamak ise bana düştü. Lort Arthur, böyle zamanlarda beni sevdiniz ve Kraliçe'yi ateşten kurtardığım için minnettar kaldınız, sonsuza dek benim adil beyim olarak kalacağınıza söz verdiniz çünkü

onun adına yaptığım dövüşler, kendi adıma yaptığım dövüşlerden daha fazlaydı. Merhametli lordum, bu sebeple Kraliçe'yi tüm zarafetinizle tekrar geri kabul etmenizi öneriyorum."

Kral Arthur, Sör Lancelot'un bu sözlerine hiçbir cevap vermedi, buna karşın içten içe, Sör Lancelot'la barış yapmak için istekliydi, fakat Sör Gawaine bunu yapmasına izin vermezdi. Sör Gawaine, kardeşlerinin ve yakınlarının ölümü için Sör Lancelot'a acı acı serzenişte bulundu. Bununla da kalmayıp Kral Arthur'la dövüşmezse ödlek olduğunu söyleyip bir dolu hakaret yağdırdı. En sonunda Sör Lancelot'un sabrı ve nezaketi tükendi, böylece ertesi sabah onlarla dövüşeceğini söyledi.

Sör Gawaine, Sör Lancelot'un bu sözleri üzerine mutlu oldu, tüm dostlarını ve akrabalarını çağırıp Sör Lancelot'u gözlemelerini ve eğer bir fırsat doğarsa onu öldürmelerini söyledi. Fakat bilmediği bir şey vardı: Sör Lancelot, hizmetindeki tüm şövalyelere, Kral Arthur veya Sör Gawaine'e zarar vermemelerini tembihlemişti. Şafak sökünce başlarında Sör Lancelot'un olduğu, tarafları da Sör Bors ve Sör Lionel'ın komuta ettiği büyük bir kalabalık Neşeli Muhafız Kalesi'nden çıktı. Tüm gün boyunca savaştılar, bazen bir ordu diğerini alt ediyormuş gibi gözüküyordu, bazen de tam tersi. Kral Arthur, birçok kez Sör Lancelot'un yanına yaklaştı, onu öldürebilirdi; fakat Sör Lancelot kendisine göz yumunca ona bir daha vurmadı. Gelgelelim Kral, Sör Bors tarafından atından düşürüldü, tam Kral'ı öldürecekti ki Sör Lancelot araya girip Sör Bors'un elini tuttu. "Lort Arthur, Tanrı aşkına bu savaşı durdurun. Size bir şan getirmeyecek. Size vuramam, ancak sizin dostlarınız beni

katletmekten geri durmaz. Efendim, yaptığım birçok iyiliği hatırlayın, şimdi de aldığım karşılığın ne kadar kötü olduğuna bir bakın," dedi Lancelot. Kral Arthur, tekrar atına çıktığında Sör Lancelot'a baktı, gözünden akan yaşları tutamadı, o esnada Sör Lancelot'un diğerlerine kıyasla ne kadar saygıdeğer biri olduğunu düşünüyordu. Kendi kendine iç çekti, sessizce "Ah! Bu savaş hiç başlamamalıydı," deyip oradan uzaklaştı. Savaşa o an için ara verildi ve ölüler gömüldü.

Sör Gawaine, Kral'ın barış yapmasına izin vermeyecekti, bu yüzden bir orada bir burada sürekli savaştılar. En sonunda olanlar, Papa'nın kulağını gitti. Papa, asil bir rahip olan Rochester Piskoposu'nu, Kral ve Sör Lancelot arasında barış yapması ve Kral'ı Kraliçe Guinevere'i tekrar kabul etmeye ikna etmesi için görevlendirdi. Söylendiği gibi Kral, Papa'nın tavsiyesine uyup Sör Lancelot'la barış yapmak istiyordu, fakat Sör Gawaine buna bir türlü izin vermiyordu. Buna karşın Kraliçe konusunda Sör Gawaine hiçbir şey söylemedi. Kral Arthur, Piskopos'u ağırlayıp Papa'nın istediği gibi Kraliçe'yi geri kabul edeceğine ve (onu getirecek kişinin Sör Lancelot olması durumunda) Sör Lancelot'un güvenli bir şekilde gidip gelebileceğine dair krallık nişanı üzerine yemin etti. Piskopos, Neşeli Muhafız'a at sürdü ve Sör Lancelot'a Papa'nın yazdıklarıyla Kral Arthur'un cevabını gösterdi, Kraliçe'yi tutması durumunda başına gelecek belalardan bahsetti. "Kraliçe'yi Kral Arthur'dan alıkoymayı hiçbir zaman düşünmedim," dedi Sör Lancelot, "Ancak benim yüzümden yakılacağı için Kraliçe'nin hayatını kurtarmak ve kötü zamanlar geçene dek güvende olmasını

sağlamak bana düşüyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Papa barışa öncü oldu, zira Kraliçe'yi geri götürmek beni, onu oradan kaçırmama kıyasla bin kat daha fazla mutlu edecek. Bu yüzden Kral'a gidin, ona Leydi Guinevere'i sekiz gün içinde bizzat kendi ellerimle getireceğimi söyleyin." Böylece Piskopos oradan ayrılıp Carlisle'da bulunan Kral Arthur'un yanına giderek Sör Lancelot'un verdiği cevabı bildirdi, Kral'ın gözleri bir kez daha yaşla doldu.

Sekiz gün sonra yüz şövalyeyi barındıran büyük bir ordu Neşeli Muhafız Kalesi'nden yola çıktı. Tüm şövalyeler yeşil miğferler giyinmişti, ellerinde zeytin dalları taşıyorlar, topuklarına kadar süslü koşum takımı giydirilmiş atlara biniyorlardı. Kraliçe'nin arkasında yine yeşillere bürünmüş yirmi dört hanımefendi vardı, Sör Lancelot'a ise on iki yaver eşlik ediyordu. Lancelot ve Kraliçe, beyaz ve altın renkli kıyafetlerin içindeydiler; atları da benzer şekilde süslenmişti, koşum takımlarında değerli taşlar ile inciler parlıyordu. Bu zamana dek hiçbir insan, onların Neşeli Muhafız'dan Carlisle'a gittikleri zamanki hali kadar asil bir çifte şahit olmamıştır. Kaleye vardıklarında Sör Lancelot atından atladı, Kraliçe'nin inmesine yardım ederek onu Kral Arthur'un oturduğu yere doğru götürdü, Kral'ın etrafında Sör Gawaine başta olmak üzere birçok asil insan bulunuyordu. Sör Lancelot diz çöktü, Kraliçe de onunla birlikte diz çöktü. Birçok şövalye, sanki kendi akrabalarıymışçasına gözyaşı döktü. Buna karşın Arthur yerinden kımıldamadı ve bir şey söylemedi. Sör Lancelot ayağa kalktı, Kraliçe de onunla birlikte kalktı. Lancelot dosdoğru Kral'a doğru bakıyordu, en sonunda konuştu:

"Yüce Kral, Kraliçe'yi anlaşma gereği sizlere getirdim. Lort Arthur, Kraliçe hazretleri adına dövüştüğüm için beni gözünüz gibi sevdiğiniz zamanlar vardı. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bundan öncesinde ona büyük bir yanlış yapıldı, ben de benim yüzümden yanacağını gördüm, bu yüzden onu bu ateşten kurtarmak için birçok nedenim vardı."

"Peki, peki Sör Lancelot; ancak ben, senin bana yaptığın şeyi yapmana neden olacak bir şey yapmadım, zira seni tüm şövalyelerimden daha değerli görüyordum," dedi Kral. Sör Gawaine, Sör Lancelot'un ağzından çıkan herhangi bir şeyi dinlemesi için Kral'a izin vermiyordu; kabaca Sör Lancelot'a ikisinden biri ölmediği sürece barışın asla yapılamayacağını, bu yüzden Kral'ın namına on beş gün içinde ülkeden ayrılması gerektiğini söyledi. Bu sırada Kral Arthur hiçbir şey söylemedi, ama Sör Gawaine'in konuşmasına da engel olmadı. Sör Lancelot, ona ve Kraliçe'ye veda edip büyük bir kederle saraydan ayrıldı, sonra da denizlerin ötesindeki topraklarına yelken açtı.

Her ne kadar Kraliçe dönmüş, Sör Lancelot denizlerin ötesine gitmiş de olsa Sör Gawaine'in ona karşı nefreti bir gün bile dinmedi, büyük bir ordu toplayıp Kral Arthur'u da kendisini takip etmeye ikna etti. Birçok kuşatmadan ve mücadeleden sonra Sör Gawaine'in ordusu, Sör Lancelot'un şehrinin kapılarına dayandı. Sör Gawaine'in her yanı zırhlarla kaplıydı, asil bir atın üzerinde oturuyordu, elinde de kocaman bir mızrak vardı. Yüksek bir sesle "Şimdi neredesin, ikiyüzlü hain Sör Lancelot? Neden tıpkı bir ödlek gibi deliklerde ve duvarların arkasında saklanıyorsun?" diye haykırdı.

Bu sözler üzerine Sör Lancelot'un yakınları ve şövalyeleri, Sör Lancelot'un etrafına toplanıp "Artık kendini gerçek bir şövalye gibi savunmanın ya da sonsuza dek utanç içinde yaşamanın zamanı geldi. Çok uzun zamandır uyuyorsun ve tüm bunlara yeterince fazla göz yumdun," dediler.

Sör Lancelot, onlara en güçlü atı eyerlemelerini ve zırhını getirmelerini söyledi, sonra Kral Arthur'a doğru haykırdı.

"Lort Arthur, asil Kral, sizin adınıza üzgünüm. Zira sizinle sahada karşılaşırsam intikam için orada olacağım. Yarım yıldan beri sizin yakınınıza gelmemek için sakınıyordum, ancak artık dayanamıyorum."

Sör Gawaine, "Sör Lancelot, eğer savaşmaya cesaretiniz varsa gevezeliği bırakın ve öne çıkın, öne çıkın ki rahata erelim," dedi. Bunun ardından Sör Lancelot ve asil şövalyeleri şehirden çıktılar, sayıları o kadar fazlaydı ki Arthur hayrete düştü ve Sör Lancelot ile aralarının açılması gerektiğinden hüzünlendi. Sör Gawaine ve Sör Lancelot birbirlerine doğru hücum ettiler, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede büyük bir darbeyle birbirlerine çarptılar ve kalkanlarının ortasına ağır darbeler indirdiler. Şövalyeler güçlüydü, mızraklarıysa o denli büyüktü ki atlar darbelerini kaldıramayıp toprağa düştüler. Birbirleriyle dövüştüler, birbirlerinin vücutlarının yanlarına ardı arkası kesilmeyen darbeler vurdular, öyle ki birçok yerden kan fışkırıyordu.

Kutsal bir adamın hediyesi sayesinde Sör Gawaine, diğer zamanlara kıyasla öğle vaktinden önceki üç saat boyunca üç katı kuvvete erişiyordu, dövüşün

saati de bu âna denk gelmişti ve Sör Gawaine büyük bir koz elde etmişti. Zira onun hatırına Kral, tüm savaşları öğleden önce yapıyordu, bu durumu Kral Arthur'dan başka bilen neredeyse yoktu.

Sör Lancelot, bu haldeki Sör Gawaine'le dövüştü. Adamın gücünün arttığını hissediyordu; meraka düşmüştü, utanca düşeceğinden korkmaya başladı. Karşısındakinin fani bir insan değil de kötü bir ruh ya da dünya dışı bir varlık olması gerektiğini düşündü, bu yüzden kendini kalkanıyla koruyup gücünü saklayarak üç saat boyunca Sör Gawaine'in güçten düşmesini bekledi, sonrasında Sör Gawaine tekrar kendi gücüne geri döndü. O andan itibaren Sör Lancelot, darbelerini artırıp Sör Gawaine'in miğferine bir sille indirdi, darbeyi alan Sör Gawaine yan tarafına düştü. Sör Lancelot şehrine döndü, Sör Gawaine ise Kral'ın çadırına taşındı. Sör Gawaine orada yaralı bir şekilde yatarken İngiltere'den gelen haberler Kral Arthur'un Sör Lancelot'la olan savaşını bırakmasına ve büyük bir aceleyle ülkesine dönmesine yol açtı.

her şeyin sonu

Kral Arthur, Sör Lancelot'la savaşmak için İngiltere'yi terk ettiğinde, toprakların yönetimini yeğeni Sör Mordred'a bırakmış, bu sahte şövalye bunu seve seve kabul etmişti. Fırsatın eline geçtiğini anladığı an, Kral Arthur'un savaşta öldürüldüğünü belirten birkaç mektup yazdırarak kendisini Canterbury'de kral ilan ettirdi, yine orada on beş gün süren büyük bir ziyafet düzenledi. Ziyafet bitince Winchester'a gidip Kraliçe Guinevere'i çağırdı; o gün ona, onunla evleneceğini ve evliliğe hazırlanmasını söyledi. Sör Mordred'ın bu sözlerini duyan Kraliçe Guinevere'in ruhu çekildi ve kederlendi, çünkü tıpkı Mordred'ın ondan nefret ettiği gibi o da tüm gücüyle Mordred'dan nefret ediyordu. Yine de karşı çıkmaya cüret edemeyerek isteğini gerçekleştireceğine dair yumuşak cevaplar verdi, önce Londra'ya gidip düğünü için gerekli şeyleri almak istediğini belirtti. Sör Mordred, uysal cevapları sayesinde ona güvenerek gitmesine izin verdi. Kraliçe tüm hızıyla Londra'ya doğru at sürüp doğrudan Kale'ye gitti, buranın içini büyük bir aceleyle odunlarla doldurup muhafızlarını yanına çağırdı. Sör Mordred, Kraliçe'nin kendisini aldattığını öğrendiğinde öfkeden deliye dönüp Kale'yi kuşattı, koçbaşları ve büyük aletlerle birçok

kez Kale'ye saldırdı, ancak hiçbir şey elde edemedi. Kraliçe, iyi sözlere de kötü sözlere de kanmayacak, kendini asla onun ellerine teslim etmeyecekti.

Canterbury Piskoposu, aceleyle Sör Mordred'ın yanına gidip amcasının eşiyle evlenmek istediği için onu azarladı. "Bu arzundan vazgeç, aksi takdirde seni çan, kitap ve mumla[4] lanetleyeceğim. Üstelik efendim Arthur'un öldürüldüğünü söylüyormuşsun ki bu doğru değil, bu topraklar için kötü işler yapıyorsun," dedi Piskopos. Bu sözleri duyan Sör Mordred öfkeden çılgına döndü, onu öldürecekti fakat Piskopos Glastonbury'ye kaçarak orada keşiş oldu, sefalet içinde yaşayıp tüm gününü krallık için dua etmeye ayırdı, zira büyük bir savaşın yaklaştığını anlamıştı. Çok geçmeden Kral Arthur'un, hain olduğu ortaya çıkan yeğeninden intikam almak için deniz yoluyla geri döndüğünün haberleri Sör Mordred'ın kulağına çalındı. Bunun üzerine Sör Mordred, krallıktaki tüm insanlara mektuplar yolladı. Birçok kişi onun peşine takıldı, çünkü kendi hükümdarlığında büyük bir neşe ve huzurun hâkim olacağını, Kral Arthur'un ise yalnızca savaş ve mücadele getireceğini sinsice insanların zihnine ekmişti. Böylece Sör Mordred büyük bir toplulukla Dover'a giderek Kral'ı beklemeye koyuldu. Kral Arthur ve adamları, onları kıyıya çıkaran botlardan ve gemilerden inemeden Sör Mordred tüm ordusunu onların üstüne sürdü, büyük bir kıyım gerçekleşti. En sonunda Sör Mordred ve adamları geri çekilip kaçtılar. Muharebe sona erdikten sonra

4 Eski zamanlarda günah işleyen kimseleri Katolik Kilisesi'nden aforoz etmek için kullanılan nesneler. (ç.n.)

Kral, ölülerin gömülmesini emretti. O sırada bir adam çıkageldi ve Kral'a Sör Gawaine'in bir gemide yattığını, ciddi şekilde yaralanmış olduğunu söyledi. Kral, hemen onun yanına giderek acıyla inlemeye başladı: "Bu dünyada en sevdiğim adam sendin, sen ve Sör Lancelot." "Amcam Kral Arthur," diye cevap verdi Sör Gawaine, "ölümüm tüm hatalarım yüzünden beni buldu. Eğer Sör Lancelot'la eskisi gibi olsaydınız bu iğrenç savaş hiç çıkmayacaktı, bunun suçlusu ise benim çünkü onunla uzlaşamadım. Bu yüzden size yalvarıyorum, bana bir kâğıt, kalem ve mürekkep getirin ki Sör Lancelot'a yazabileyim." Kalem ve mürekkep getirildi; Kral Arthur, Sör Gawaine'e yardım etti, bir mektup yazıldı. Bu mektupta Sör Gawaine'in, deniz ötesi şehirdeki kuşatma esnasında Sör Lancelot tarafından açılan eski bir yara yüzünden ölmekte olduğu yazıyordu, yani Merlin'in kehaneti gerçekleşmişti. "Ölümüm daha asil bir şövalyenin elinden olamazdı," yazdı Sör Gawaine. "Sör Lancelot, hiç vakit kaybetmeden acilen Kral Arthur'a ulaş, çünkü tacı alan ve eğer Londra Kalesi'ne kaçmasa leydim, Kraliçe Guinevere'le evlenecek olan kardeşim Sör Mordred'la Kral'ın başı belada. Ruhum için dua et, sana yalvarıyorum, mezarımı ziyaret et." Sör Gawaine, bunları yazdıktan sonra öğle vaktinde hayatını kaybetti, Kral tarafından Dover Kalesi'ndeki şapele gömüldü. Kral Arthur'a, Sör Mordred'ın Barham Down'da çadır kurduğu söylendi. Ertesi sabah Kral, ordusuyla oraya at sürdü, aralarında şiddetli bir savaş gerçekleşti, her iki taraf da büyük kayıplar verdi. Yine de en sonunda Kral Arthur'un tarafı daha iyi dövüştü, Sör Mordred ile adamları ise Canterbury'ye kaçmak zorunda kaldılar.

Ölü şövalyeler gömüldükten, yaralı olanlara da şifalı merhemler sürüldükten sonra Kral Arthur, Salisbury'nin batısına doğru yol aldı. Sör Mordred'ın adamlarının birçoğu onun yanına geçti, fakat Sör Lancelot'u seven şövalyeler Sör Mordred'ın yanında yer aldı. Kral ve Sör Mordred, Salisbury'ye yakın bir yerde buluşup savaşmak için bir gün belirlediler. Gelgelelim savaştan önceki gün Sör Gawaine, Kral'ın rüyasına girerek Teslis Günü olan ertesi gün savaşmaması için onu uyardı, zira kendisi ve birçok şövalyesi ölecekti; bunun yerine bir aylığına ateşkes yapmasını, o süre sonunda Sör Lancelot'un gelip Sör Mordred'ı ve yanındaki şövalyelerin tümünü yeneceğini söyledi. Kral, uyanır uyanmaz piskoposları ve ordusunun en bilge adamlarını etrafına toplayıp onlara gördüğü rüyayı anlattı, ne yapılması gerektiğini danıştı. Kral'ın Sör Mordred'a iki şövalye ve iki piskopostan oluşan bir elçi topluluğu göndermesi ve bir aylık ateşkes yapmasına yarayacaksa ona bir sürü altın ve toprak önermesi gerektiğinde karar kılındı.

Böylece yola çıkıp Sör Mordred'ın olduğu yere vardılar; Mordred, yüz bin zalim adamıyla birlikte bekliyordu. Uzun bir süre boyunca ateşkese yanaşmadı, ancak en sonunda Kral Arthur yaşarken Cornwall'u ve Kent'i, Kral Arthur öldükten sonra da tüm İngiltere'yi alma şartıyla kabul etti. Daha da ötesi Kral Arthur ve Sör Mordred'ın on dört kişilik takımlar halinde gelmesi ve açık bir alanda buluşmasına karar verildi. Anlaşma şartlarını duyunca "Bundan memnunum," dedi Kral Arthur, yine de eğer herhan-

gi bir kılıcın çekildiğini görürlerse hızlı davranıp o hain Sör Mordred'ı öldürmeleri için adamlarını uyardı, "zira ona hiçbir şekilde güvenmiyorum." Aynı şekilde Sör Mordred da yanındakilere böyle konuştu. İkili buluştu ve ateşkes üzerinde anlaştılar, şarap getirilip içildi, her şey gayet iyi gidiyordu. Onlar şarap içerken çalılıklardan bir engerek, sinsice sürünüp on dört şövalyeden birinin ayağını ısırdı. Çektiği acıdan başka hiçbir şeyi düşünemeyen şövalye, engereği öldürmek için kılıcını çekti. Her iki taraf çekilen kılıcı fark edince, borazanlar ve trompetler şiddetle öttürüldü, savaşa hazırlanıldı. Kral Arthur kendi atına, Sör Mordred kendi atına atladı, ordularının yanına döndüler. Savaş böylece başladı, hem de ne savaş... Hiçbir Hıristiyan toprağında böyle acılı bir savaş o zamana dek görülmemişti. Tüm gün boyunca hücum edildi, atlar sürüldü, mızraklar saplandı, kılıçlar çekildi, bir sürü hakaret savruldu ve birçok öldürücü darbe vuruldu. Sonunda yüz bin şövalye katledilmişti, geriye Kral Arthur ve iki şövalyesi, Sör Lucan ve kardeşi Sör Bedivere kalmıştı. "Heyhat! Bunları da mı görecektim?" diye haykırdı Kral. "Artık sonumun geldiğine eminim. Tanrı şahidimdir ki tüm bu kötülüklerin sebebi Sör Mordred'dır." O sırada Sör Mordred'ın ölü adamlardan oluşan bir tepenin üzerinde kılıcına dayandığını gördü.

"Mızrağımı ver," dedi Kral Arthur, Sör Lucan'a.

"Efendim, bırakın gitsin," diye cevap verdi Sör Lucan. "Gördüğünüz rüyayı hatırlayın ve bunu böylece bırakın. Zira Tanrı'ya şükürler olsun ki savaşı

kazandık, üçümüz hâlâ ayaktayız, Sör Mordred'ın tarafında ise ondan başka canlı yok. Eğer bugün salıverirseniz, kaderinizden kaçabilirsiniz."

"Ucunda ölüm dahi olsa elimden kaçamayacak, bir daha elime bu kadar iyi bir şans geçmeyebilir," dedi Kral, mızrağını iki eline alıp Sör Mordred'a doğru koşmaya başladı, o sırada "Hain! Öleceğin gün bugündür," diye haykırıyordu. Mızrağı kalkanının altından sapladı, mızrak büsbütün Sör Mordred'ın vücuduna girdi. Sör Mordred, ölüm yarasını aldığını anladığında doğrulup Kral Arthur'a son bir kılıç darbesi indirdi. Bu darbe öyle bir darbeydi ki Arthur'un miğferini ikiye böldü, sonra Mordred tekrar toprağa düştü. Sör Lucan ve Sör Bedivere bu manzarayı görünce hemen gidip Kral'ı küçük bir şapele taşıdılar, bununla beraber onu orada uzun bir süre boyunca bırakmamayı ümit ediyorlardı. Çünkü Sör Lucan, birçok insanın ölmüş şövalyelerin zırh-

larındaki değerli taşları yağma ettiğini fark etmişti. Henüz ölmemiş olanları da onlar öldürüyorlardı.

"Keşke buradan ayrılıp büyük bir şehre gidebilsem," dedi Kral bunu duyunca, "fakat sanıyorum ki ayağa kalkamam. Ah Lancelot, seni çok özledim." O an Sör Lucan ve Sör Bedivere, onu kaldırmaya çalıştılar, ama Sör Lucan savaşta büyük bir yara almıştı, Arthur'u kaldırmaya çalışırken vücudundan oluk oluk kan akmaya başladı. Oracıkta ölüp Kral'ın ayaklarının dibine düştü.

"Eyvah!" dedi Kral, "Sırf bana yardım etmek için öldü, üstelik benden daha kötü durumdaydı. Buna karşın hiç yakınmadı bile, bana yardım etmek için can atıyordu. Uzun yıllar yaşayacak olsam bunun yasını tutardım, ancak ömrüm hızla tükeniyor. Bu yüzden Sör Bedivere, inlemeyi ve gözyaşı dökmeyi bırakın ve güzel kılıcım Excalibur'u alıp göle gidin. Oraya varınca kılıcımı suya atmanızı istiyorum, sonra tekrar gelip bana ne gördüğünüzü söyleyin."

"Efendim, emirleriniz yerine getirilecektir," dedi Sör Bedivere ve ayrıldı. Ne var ki o asil kılıcı ellerine aldıktan sonra, topuz ile kabzayı sarmalayan mücevherler ve altınları görünce kendi kendine "Eğer bu güzide kılıcı suya atarsam bunun hiçbir yarar olmaz, yalnızca ziyan olur," dedi. Bu yüzden Excalibur'u bir ağacın altına saklayıp Kral'a dönerek isteğini yerine getirdiğini belirtti. "Orada ne gördün?" diye sordu Kral.

"Efendim, rüzgâr vardı ve gördüğüm tek şey dalgalardı," diye cevap verdi Sör Bedivere.

"Söylediğimi yapmadın," dedi Kral. "Geri git ve emrimi yerine getir, kılıcı atmaktan çekinme." Ancak Sör Bedivere'in kalbi kılıcı atmaya razı gelmedi ve onu yine sakladı, Kral'a dönüp soluk renkli sudan başka hiçbir şey görmediğini söyledi.

"Ah hain!" diye haykırdı Kral Arthur, "Bu bana ikinci kez ihanet edişin. Eğer isteğimi yerine getirmezsen, seni kendi ellerimle öldürmek zorunda kalacağım, zira görünen o ki kılıcımı atmaktansa beni ölü görmeyi yeğlersin." Bu sözler üzerine Sör Bedivere, Kral'ın emirlerine uymadığı için utanç dolu hissederek kılıcı sakladığı yerden çıkarıp su kenarına götürdükten sonra büyük bir güçle suya doğru fırlattı. Kılıç havada uçarken su üzerinden bir kol yükselip kılıcı kabzasından kavradı, üç kere sağa sola savurdu ve su altına tekrar dönüp gözden kayboldu. Sör Bedivere tekrar Kral'ın yanına gelip neler gördüğünü anlattı.

"Heyhat! Hemen bana yardım et, zaten yeterince oyalandım," dedi Kral. Sör Bedivere, Arthur'u sırtına alıp göl kenarına kadar taşıdı. Onlar su kıyısına vardığında küçük bir filika kıyıya yanaştı. Filikanın içinde birçok güzel kadın ve bir kraliçe vardı, hepsi siyah kukuletalarla örtünmüşlerdi. Bu kadınlar, Kral Arthur'u gördüklerinde gözyaşı döküp acı acı feryat ettiler.

"Şimdi beni filikaya bindir," dedi Kral. Sör Bedivere, Kral'ı yavaşça filikaya yatırdı, hanımlar ise hâlâ yas tutuyorlardı. Sonrasında filika kıyıdan yavaşça uzaklaştı.

"Ah, efendim Arthur!" diye haykırdı Sör Bedivere, "Siz de beni bırakırsanız benim halim ne olur? Düşmanlarıma karşı yalnız başıma mı kalacağım?"

"İçini ferah tut, istediğin şeyi yapmakta özgürsün. Ben, amansız yaralarımın iyileştirilmesi için Avilion Vadisi'ne gidiyorum. Eğer bir daha benden haber alamazsan, ruhum için dua et," diye cevap verdi Kral.

Sör Bedivere, filika gözden kaybolana dek orada bekledi, sonra da bir keşiş kulübesine varana dek gece boyunca at sürdü. Kraliçe Guinevere de savaşın haberlerini almıştı, Kral Arthur'un katledildiğini, Sör Mordred'ın ve tüm şövalyelerinin öldürüldüğünü duyunca yanına beş hanımını alarak sessiz sedasız çekip gitti ve Amesbury'ye at sürdü. Orada siyah beyaz cübbelere

bürünüp rahibe oldu, büyük kefaretler ödeyip birçok yardımda bulundu. İnsanlar, kendisini Tanrı'ya bu denli adadığı için ona hayret ediyorlardı. O ise geçmiş yıllar ve Kral Arthur için çokça gözyaşı döküp acı acı yas tutuyordu.

Kral'ın Sör Gawaine'in mektubunu götürmesi için gönderdiği haberci kendisine ulaşınca Sör Lancelot, Sör Mordred'ın İngiltere krallığını ele geçirdiğini öğrendi ve büyük bir öfkeyle fırlayıp Sör Bors'u yanına çağırdı. Ordularını toplamasını isteyip bir an önce denizi geçmeleri ve o hain şövalyeden intikam almaları gerektiğini söyledi. Hoş bir rüzgâr onları Dover'a kadar taşıdı, oraya varınca Sör Lancelot, Kral Arthur'un durumunu sordu. Oradakiler Sör Lancelot'a Kral'ın öldürüldüğünü, Sör Mordred'la yanındaki yüz bin adamın yok edildiğini ve Kral'ın Sör Gawaine'i Dover Kalesi'ndeki şapele gömdüğünü söylediler. "İyi efendiler, bana o mezarı gösterin," dedi Sör Lancelot. Böylece mezara gittiler. Sör Lancelot, mezarın önünde diz çöktü, gözyaşı döküp dua etti, iki gününü böyle geçirdi. Üçüncü günün sabahında ise ordusundaki tüm liderleri ve büyük beyleri çağırıp onlara şunları söyledi: "Saygıdeğer lortlar, benimle birlikte buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim, fakat çok geç kaldık; bu, tüm ömrüm boyunca benim için büyük bir keder olacak. Gelgelelim madem durum bu, öyleyse ben Leydi Guinevere'i aramak için ülkenin batısına at süreceğim, zira onun orada olduğunu söylüyorlar. Sizden tek bir isteğim var, on beş gün boyunca burada bekleyin, eğer bu

süre içinde geri dönmezsem gemilerinize binip kendi ülkenize dönebilirsiniz."

Sör Bors, bu maceranın beyhude olduğuna ve ülkenin batısında çok az kişinin onu hoş karşılayacağına dair Sör Lancelot'u ikna etmek için çabaladı, ancak sözleri hiçbir işe yaramadı. Sör Lancelot, yedi gün boyunca at sürdü, en sonunda bir rahibe manastırına vardı; Kraliçe Guinevere, o esnada pencereden dışarı bakıyordu, manastıra gelen Sör Lancelot'u fark etti. Onu görür görmez kendinden geçip bayıldı, etrafındaki kadınlar onunla ilgilendiler. Tekrar kendine gelince onlara "Güzel hanımlar, neden bayıldığımı duyunca hayret edeceksiniz. Şurada dikilen şövalyeyi gördüğüm için bayıldım, onu yanıma getirmenizi istiyorum," dedi. Sör Lancelot getirilir getirilmez Guinevere etrafındaki hanımlara dönerek "Bu savaş, ben ve bu adam yüzünden patlak verdi; bunun için gece gündüz tövbe ediyorum. Bu sebeple Sör Lancelot, bir daha yakınıma gelmemenizi istiyor ve size yalvarıyorum. Bunun yerine kendi topraklarınıza geri dönüp oraları gözetin, kendinize bir eş bulun ve ruhumun tüm bu kötülüklerden temizlenmesi için dua edin.

"Hayır hanımım," diye cevap verdi Sör Lancelot. "Bunu asla yapamam, onun yerine ben de sizinki gibi bir hayat süreceğim."

"Bunu gerçekten yaparsanız iyi olur, ancak sizin tekrar dünyevi şeylere dönmeyeceğinize asla inanamam," dedi Kraliçe.

"Peki hanımım, istediğinizi söyleyebilirsiniz. Ancak verdiğim sözleri asla bozmadığımı bilmiyorsunuz, tıpkı sizin yaptığınız gibi ben de bu dünyadan vazgeçeceğim. Zira eğer Kutsal Kâse görevinde tüm kalbimle ve isteğimle bu dünyanın değersizliklerinden vazgeçseydim, oğlum Sör Galahad hariç, diğer şövalyelerin hepsinden daha büyük işler başarırdım. Bu yüzden hanımım, madem siz kendinizi mükemmelliğe adadınız, ben de öyle yapmalıyım. Hâlâ yaşıyorken, beni kabul edecek bir rahip bulabilirsem dua ve tövbe edeceğim. Bundan dolayı, beni yalnızca son bir kez daha öpmeniz için size yalvarıyorum."

"Hayır, bunu yapamam," dedi Kraliçe. Sör Lancelot, bu sözün üzerine atına binip büyük bir kederle oradan ayrıldı. O günün tamamında ve ertesi gece boyunca bir ormanın içinde at sürdü, nihayet iki uçurumun arasında bir keşiş kulübesi ve bir şapelle karşılaştı, orada ibadet çağrısında bulunan çanın sesini duydu. Ayini gerçekleştiren kişi Canterbury Piskoposu'ydu, Sör Bedivere de onunla birlikteydi. Ayinden sonra Sör Bedivere, Sör Lancelot'a Kral Arthur'un kılıcını fırlattığını ve Avilion Vadisi'ne yelken açtığını anlattı, Sör Lancelot'un kalbi kederi yüzünden neredeyse patlayacaktı. Piskopos'un önünde diz çöktü ve kendisini yanına alması için yalvardı. "Bunu seve seve kabul ederim," dedi Piskopos, böylece Sör Lancelot'a bir cüppe giydirdi.

On beş gün sona erdiğinde Sör Lancelot hâlâ geri dönmemişti, Sör Bors büyük ordusunu denizin ötesi-

ne geri gönderdi. Bu sırada o ve Sör Lancelot'un yakınlarından bazıları, Sör Lancelot'u bulana dek tüm İngiltere'yi aramak için yola koyuldular. Farklı yollara dağıldılar, şans o ki günlerden bir gün Sör Bors, Sör Lancelot'un bulunduğu şapele geldi. Orada kalıp onlardan biri olmak için yalvardı, altı ayın sonunda altı farklı şövalye daha onlara katıldı. Atlarını özgür bıraktılar, zira şövalyeler artık hayatlarını oruç tutarak ve dua ederek geçirecekler, hiçbir servet sahibi olmayacaklardı.

Bu şekilde tam altı yıl geçti. Bir gece Sör Lancelot, uykusunda tez elden Amesbury'ye gitmesini söyleyen bir rüya gördü. "Oraya vardığında, Kraliçe Guinevere'in ölü olduğunu göreceksin," diyordu rüya. "Bu nedenle dostlarınla birlikte oraya gidin, Kraliçe'nin ölmüş bedenini oradan alın ve eşinin, asil Kral Arthur'un yanına gömün."

Sör Lancelot uyandı, rüyasını papaza anlattı. Papaz, ona hazırlanmasını ve rüyasında belirtilen tüm şeyleri yapmasını emretti. Böylece Sör Lancelot ve diğer yedi şövalye, Glastonbury'den Amesbury'ye doğru yürüyerek yola çıktılar. Mesafeyi katetmeleri iki günlerini aldı, çünkü gidecekleri yer uzaktı ve şövalyeler oruç tutmaktan zayıf düşmüşlerdi. Manastıra vardıklarında Kraliçe Guinevere öleli yalnızca yarım saat olmuştu. Ölmeden önce hanımları yanına çağırıp onlara Sör Lancelot'un neredeyse on iki aydır bir rahip olduğunu anlatmıştı. "Bedenimi alıp efendim Kral Arthur'un yanına gömmek için tüm hızıyla

buraya doğru geliyor. Yüce Tanrı'dan tek isteğim var, o da Sör Lancelot'u dünya gözüyle görecek kadar zamanımın kalmış olmasıdır." Kadınlar, Guinevere'in bunları söylediğini anlattı; "Bu şekilde iki gün boyunca, öldüğü âna dek dua etti." Sör Lancelot, onun yüzüne bakıp iç çekti, ancak az gözyaşı döktü, ertesi gün ise ayini o gerçekleştirdi. Ayinin sonrasında Kraliçe, atlar tarafından çekilen bir tabut sehpasına yatırıldı, etrafında yüz meşale taşındı; Sör Lancelot ve dostları, kutsal ilahiler söyleyerek cenazenin arkasından yürüdüler, bazen de biri öne çıkıp Kraliçe'nin ölü bedenini tütsüledi. Bu şekilde Glastonbury'ye geldiler. Canterbury Piskoposu, Kraliçe adına bir Anma Ayini düzenledi. Ardından Kraliçe, bezlere sarılarak önce kurşun bir örgüye, sonra da mermerden bir tabuta kondu. Toprağa verildiğinde ise Sör Lancelot kendinden geçti.

Sör Lancelot kendine gelince rahip, "Bu denli kederlenmek kusurlu bir davranıştır," dedi.

"Öyle, ancak Tanrı'yı gücendirmediğime inanıyorum. Zira onun güzelliğini, asilliğini, Kral'ın asilliğini ve ikisinin yan yana uzandığını görünce, vücudum kalbimi taşıyamaz oldu. Üstelik, her ikisinin sonunun da ben ve kibrim sebebiyle geldiğini hatırladım."

O günden itibaren Sör Lancelot o kadar az yemek yedi ki yavaş yavaş eridi, neredeyse her zaman Kral Arthur ve Kraliçe Guinevere'in mezarı başında diz çökerken bulunuyordu. Kimse içini rahatlatamıyor-

du, altı hafta sonra o kadar zayıf düştü ki yatağından kalkamaz oldu. Papazı ve dostlarını yanına çağırdı, titrek bir sesle kilisede onun için son bir kez dua etmelerini istedi; öldüğünde ise bedenini, kimilerinin Alnwick kimilerinin Bamborough dediği Neşeli Muhafız'a taşımaları için onlara yalvardı. O gece papaz, rüyasında Sör Lancelot'un melekler tarafından cennete taşındığını gördü. Sör Bors'u uyandırıp onu, Sör Lancelot'un bir derdi olup olmadığına bakması için gönderdi. Sör Bors gittiğinde Sör Lancelot yatağında uzanıyordu; bedeni kaskatı kesilmişti, sanki gülümsüyordu. Sonrasında hiçbir insan için dökülmediği kadar gözyaşı döküldü, avuçlar başka kimse için çaresizlikten bu kadar sıkılmamıştı. Sör Lancelot'un bedenini, Kraliçe Guinevere'i taşıyan atlı tabut sehpasına yerleştirip etrafında yüz meşale yaktılar. On beş gün sonra Neşeli Muhafız'a vardılar. Orada bedeni, yüzü açık bir şekilde mihrabın önüne kondu, adına birçok dua edildi. Yine orada, tam duanın ortasında, yedi yıl boyunca Sör Lancelot'u her yerde aramış olan Sör Ector de Maris çıkageldi.

Sör Lancelot'un cansız bedenine bakarken şöyle dedi: "Ah Lancelot, sen tüm Hıristiyan şövalyelerin başıydın. Kılıç çekmiş en zarif şövalye sendin, bir at dizginlemiş en sadık dost da sendin. İnsanlığın gördüğü en iyi şövalye sen, bir kadını sevmiş en hakiki âşık yine sendin."